

பந்தபத்தேஸ்

ஒரு ஊரும் ஒன்பது பேய்களும்

ரீ. எஸ். யோசுவா

பந்தபத்தேஷ்

ஒரு ஊரும் ஒன்பது பேய்களும்

ரீ. எஸ். யோசுவா

9 789557 825052

பந்தயத்தேவன்

ஒரு ஊரும் ஒன்பது பேய்களும்

ரீ. எஸ். யோசுவா

பதிப்புரிமை : © யோசுவா

முதற்பதிப்பு : 2021 ஜனவரி 14

நூல்வடிவம் : ரீஜி, பருத்தித்துறை

பக்கங்கள் : xiv+ 112

விலை : ரூ. 350.00

PANTHAYATHEVAN

Author: T. S. JOSHUA

© 2021 JOSHUA ALL RIGHTS RESERVED

First Edition : 2021 January 16

Layout & Design : tg, Point-Pedro

Pages : xiv + 112

Price : Rs.350

கனவுகளுக்காய் வாழ்க்கையைத் தொலைக்காதவர்களுக்கு
சமர்ப்பணம்

நூலாசிரியரின் இதர நூல்கள்...

01. ஒரு நதியின் ஊற்று

02. மண்

03. மலையில் கசிந்த உதிரம்

04. கரிக்காட்டுப் பூக்கள்

05. மௌனத்தின் வலி

06. அழகான காலங்கள்

07. சாமி

(2018ம் ஆண்டின் சிறந்த இளையோர் சிறுகதைக்கான தேசிய விருது கிடைக்கப்பெற்றது)

08. பாப்பாத்தி

09. குறிஞ்சாளினி

அணிந்துரை

மலையாளத் திரைப்படங்கள் சிலவற்றில் பாதிரியார்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவர் சாமானிய மனிதர்களுடன் தோழமையுடன் சேர்ந்து திரிவார். அவர்களுக்கு உதவுவார். அவர்களை விழிப்படையக் கூடிய கருத்துக்களைக் கூறுவார். அவர்களுடன் உண்டு, குடித்து மகிழுவார். சமூகவிமர்சனம் செய்வார். அதிகாரத்துக்கு எதிராகக் குரல் கொடுப்பார். அரசியல் கோமாளித்தனங்களைப் புட்டுவைப்பார்.

ஆனால் நிஜத்தில் இத்தகைய பாத்திரங்களை நம்மால் காணமுடிவதில்லை. நாம் பார்க்கும் பாதிரியார்கள் தேவ ஊழியம் செய்வதுடன் அதையொட்டிய வாழ்முறைகளுடன் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பர். தமது அடியார்களுக்குத் தேவையான உதவிகளைப் பெற்றுக் கொடுப்பதே அவர்களது உயர்ந்தபட்ச மக்கள் சேவையாக இருக்கும்.

மலையாளப் படங்களில் வரும் பாதிரியாரைப் போல ஒருவரை சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கிளிநொச்சியில் சந்தித்தேன். பெரும்பாலான நாள்களில் அவரை குருவானவருக்குரிய உடையில் அல்லாது சாதாரண உடையில் சாமானிய மனிதர்களுடன் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்தான் இந்த நூலின் ஆசிரியர் யோசுவா அடிகள்.

இயற்கையோடு ஒன்றிய வாழ்க்கை வாழ்ந்த ஒரு சமூகம் ஒரு புயற் சூழற்சியின் பின்னர் நிலைமாறி, திசைபுரண்டுக்கிடக்கிற தூழலில், அந்தச் சமூகத்தில் அதிகாரத்தால் ஒடுக்கப்படும் விளிம்பு நிலைமக்களின் துயரங்களைப் பாடுகின்றன இவரது அண்மைய பிரதிகள். துயரங்களைப் பாடுவதுமட்டுமல்ல, துயரங்களை விதைப்பவர்களுக்கு எதிரான, போலித் தனங்களுக்கு எதிரான போர்வாளாகவும் இப்பிரதிகள் உன்மத்தம் கொள்கின்றன.

அந்தவகையில் பந்தயத் தேவன் என்ற இந்த நூல் விளிம்புநிலை மாந்தரின் வாழ்வை மையப்படுத்திய ஒரு பிரதியாகும். ஒரு மாலைக்குள் தொடங்கி, மறுநாள் மாலைமங்கும் நேரம் வரையான ஒன்றரை நாளுக்குட்பட்ட காலத்தில் ஒரு மனிதனைச் சுற்றி நடக்கும் நிகழ்வுகளை மையப்படுத்தி இந்தப் பிரதி வாசகருக்குள் நுழைகிறது. பிரதியின் மையப் பாத்திரம் சண்முகம் என்கிற மேசன் தொழிலாளி. அந்தத் தொழிலாளிகள் அருந்தி விட்டுப் புறப்படும் போது மாரடைப்பினால் மரணமடைகிறார். அவரது பிணம் மறுநாள் இருளும் வேளை சுடு

காட்டிற்கு கொண்டுவரப்படுகிறது. இதுவரையான காலத்துள் நடக்கும் சம்பவங்கள், மனிதர்களின் நடத்தைகள், போலித்தனங்கள், ஏமாற்றுக்கள் எல்லாம் பிரதியில் கட்டவிழ்கின்றன.

சண்முகம் பிணமாக இருந்துகொண்டு கதைசொல்வதாக ஒரு உத்தி பிரதி முழுவதும் காட்டப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் ஒவ்வொரு வருக்குள்ளும் கூடு பாய்ந்துகொண்டு, தான் எண்ணுபவற்றை அவர்கள் மூலமாக சொல்லவும், செய்யவும் வைக்கிற ஒரு உத்தியும் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கே சமூகப் போலித்தனங்களுக்கு எதிரான, அதிகாரத்துக்கு எதிரான, சமூக அநீதிகளுக்கு எதிரான மனச்சாட்சியின் குரலாக சண்முகத்தின் கருத்துக்கள் ஏனையவர்களின் வாய் மூலமாக கட்டவிழ்கிறது.

கள்ளத் தவறணையில் கள்ளருந்தியபடி பந்தயம் கட்டுவதில் ஆரம்பித்து, பந்தயத்தை நிறைவுசெய்வதாக ஒரு கிளைக் கதை பிரதான கதையோடு ஒத்திசைந்து நிறைவுறுகிறவகையில் பிரதி கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இது உத்திசார்ந்தும், வடிவம் சார்ந்தும், கருத்து நிலைசார்ந்தும் புதுமையை வெளிப்படுத்துகிறது. ஒரு நாவலின் சாத்தியங்கள் பல வற்றையும், ஒருநடைச் சித்திரத்தின் சாத்தியங்களையும் கொண்டது. விளிம்புநிலை மனிதர்களின் வாழ்வைப் பேசுவதால், பகைப்புலம், கதாமாந்தர், பயன்படுத்தும் மொழி எல்லாமே அதுசார்ந்தே அமைந்துள்ளது. இது வாசகருக்குச் சில குறுக்கீடுகளை ஏற்படுத்தக் கூடும்.

காடும் காடுசார்ந்த முல்லைநிலமே பிரதியின் பகைப்புலமாகும். இங்கு வாழ்ந்தமக்கள் கொண்டும் கொடுத்தும், இயற்கையின் சீதளத்தோடு வாழ்ந்தவர்கள். இவர்கள் காட்டுத் தேனும், வேட்டை இறைச்சியும், கனிகளும், கிழங்குகளும், மீன்களும் உண்டு, மிருகங்கள், பறவைகளோடு ஊடாடி, இருப்பவற்றோடு நிறைவுகண்டு வாழ்ந்தவர்கள். காடே இவர்களுக்கு ஆதாரமாக இருந்தது. தொழில் தந்ததும், வாழ்வுதந்ததும் இந்தக் காடே.

இந்தக் காட்டுக்குள் மனிதப் பேய்கள் நுழைந்து நூற்றுக் கணக்கில் மரங்களை வெட்டி அழித்தன. தேனீக்களும், பறவைகளும் இடமின்றி ஓடி ஒளிந்தன. மனிதர்களின் வாழ்வும், தொழிலும், மனங்களும் மாறின. குறுக்கு வழியில் பணந் தேடி, ஊழல் புரிந்து, போலிக் கௌரவத்துடன் கிளைத்தெழுந்த ஒரு கூட்டம் சமூகத்தை வழி நடத்தத் தலைப்பட்டது.

இவற்றுக்கு எதிராக சத்திய ஆவேசத்துடன் சாமானிய மக்கள் குரல் கொடுத்தனர். சண்முகமாக, ரவியாக, வாணியாக, செல்வமாக, மருத்துவர் ஆரோக்கியனாக, கந்தசாமியாக இந்தக் குரல்கள் பிரதி முழுவதும் எதிரொலிக்கின்றன. பந்தயத்தேவன் : ஒருஊரும் ஒன்பது பேய்களும் என்ற இந்த நூலிலே தில்லைநகரும், அதற்குள் வாழ்ந்த பேய்களும் அடையாளம் காட்டப்படுகின்றன.

“பூவெல்லாம் நஞ்சிலை நனைஞ்சி செடியெல்லாம் வெசத்திலை ஊறிப் போச்சி. தேன் தேடிவந்த எங்கள் தேனீக்கள் எல்லாம் செத்துப் போச்சி” என்று மது வெறியில் அலறுகிறவனுடைய துயரம் உண்மையானது.

“செத்ததைவைச்சித்தானே இங்க நாம வாழறம். யாராவது ஒருத்தன் செத்தா அவனவச்சி வரலாறு முழுதும் பிழைக்கிற கூட்டந்தான் எங்கடை வழிகாட்டிகள். பிறகென்ன பெரிசா கதைக்கிற. வாயை மூட்டா.” கள்ளுத் தவறணை உரையாடலில் தெறித்து விழுந்த வார்த்தைகள், ஒரு சமூக, அரசியல் விமர்சனம்.

‘என்னுடைய பிணம் மூன்றாவதாக இருந்தது. எனக்கு முன்பிருந்த இரண்டும் அக்சிடன்டில் வந்த பிணம். எனக்கு அடுத்திருக்கிற பிணம் ஒரு பொம்பிளை பிள்ளையுடையது. காதல் தோல்வியில் தூக்குபோட்டு கொண்டுவந்திருக்கிற பிணம்’ இந்தவரிகள் சமூகத்தின் நடப்பு நிலவரத்தின் ஒரு பருக்கை.

விரைவாகப் பிணத்தை வெளியே எடுக்கும் நோக்கில் மருத்துவமனை பிணவறை ஊழியர்களைப் பார்த்து ‘அப்பபோத்தல் வாங்கிக் கொண்டுவரட்டே” ராமலிங்கம் கேட்கிறார். ஏனென்றால் போத்தல் இருந்தால் தில்லைநகரிலை கனவேலை பார்க்கலாம் என்று அவருக்குத் தெரியும்.’ சமூகம் இழிந்து செல்லும் போக்கினை இந்த வரிகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

நீறுபூத்த நெருப்பாக சாதி என்ற பூதம் சமூகங்களுக்குள் ஒளிந்திருப்பதையும், அது ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் வெளிப்படுவதையும் இந்தப் பிரதி பேசுகிறது. சண்முகம் சாதி மதம் கடந்து செயற்பட்டிருந்தார். ஆனால் அவரது மரணவீட்டில் அவரது உறவினர்கள் சாதி பேசுகிறார்கள். சாதிக்காக சண்முகத்தோடு மிகுந்த நட்பாக இருந்த - தந்தைமகன் போலப் பழகிய -ரவியை நிகழ்விலிருந்து அகற்ற முனைகிறார்கள். அப்போது ரவி ஆக்ரோசமாகக் கத்துகிறான்.

“முள்ளிவாய்க்காலிலை பங்கருக்கை கிடந்து ரோட்டில சட்டியில கஞ்சி ஊத்த வாங்கிக் குடிச்சனிதானே? அப்ப கேட்டியா நீ எந்தச் சாதிக்காரன் கஞ்சி ஊத்துரா எண்டு? எண்டா உங்கடை சாதித் திமிர்? நீர் பாக்கிற சாதிய நானும் பாக்கிறன். நீ பெரிய சாதி நான் சின்ன சாதி என்று நான் பாக்கிறது இல்ல. நல்லவன் பெரியசாதி. கெட்டவன் இழி குலத்தவன். என்னப் பொறுத்தவரைக்கும் நீயெல்லாம் இழிகுலத்தவன்” சாதியின் பால் எழும் அதிகாரத்துக்கு எதிரான குரலாக இந்த வார்த்தைகள் வந்து விழுகின்றன.

கல்வி, விவசாயம், சுகாதாரம் என ஒவ்வொரு துறையிலும் காணப் படும் போலித்தனங்களையும், விரயங்களையும், அநீதிகளையும் கூட இந்தப் பிரதி புட்டுவைக்கிறது.

ஐம்பது பிள்ளைகள் படிக்கிற வகுப்பில பத்துப் பிள்ளைகள் கொல சீப்பிலபாஸ் என்று சொன்னதும், அந்தப் பத்து பிள்ளைகள் பாஸ் பண்ணினதுக்கு நான்தான் பொறுப்பென்று அதிபரும், ஆசிரியரும், ரியூசன் மாஸ்டரும், அந்த ரியூசனுக்கு உதவிசெய்த நிறுவனமும், கோட்டமும், வலயமும் லைனிலை நின்று பொறுப்பெடுப்பினம். ஆனா தோற்றுப் போனபிள்ளைகளுக்காக யாரும் பொறுப்பெடுப்பதில்லை...’ பிரதியில் வரும் இந்த வரிகள் எவ்வளவு பெரிய யதார்த்தம்.

பூவலை முதல் நெருப்புவளை வரை 10 அத்தியாயங்களில் விரியும் இந்த நூல் இயற்கை நலத்தோடு பண்பட்ட வாழ்க்கை வாழ்ந்த ஒரு கிராமிய வாழ்முறையின் அழிவைக் காணநேரும் ஒருவரின் மன அந்தரீர்ப்பை ஆக்ரோசமாக வெளிப்படுத்துகிறது. சமூக அநீதிகளைச் சாடியும், போலித்தனங்களைத் தோலுரித்துக் காட்டியும் நகரும் இந்த நூலில் வரும் கதாமாந்தர்கள் சமூகத்தின் பல்வேறு குறிகாட்டிகள். அந்த மனிதர்கள், அவர்களது எண்ணவோட்டங்கள், செயல்கள் ஊடாக பலமான அரசியல், சமூக விமர்சனத்தை நூலாசிரியர் முன் வைக்கிறார். அதற்காகத் தொன்மங்களையும், மக்களின் நம்பிக்கை களையும் ஒருசேரப் பயன்படுத்தவும் தவறவில்லை. ஒரு அபத்த நாடகத்தின் சாயலில் காட்சிப் படிமங்களையும் இந்நூலில் இழையோட வைத்துள்ளார்.

மலையாளப் படங்களில் வரும் பாதிரியாரின் புன்னகையோடு, சிந்தனைக் கிளர்த்தலை ஏற்படுத்தி நகர்கிறார் நூலாசிரியர்.

சு.ஸ்ரீகுமரன் (இயல்வாணன்)

சுன்னாகம் தெற்கு, சுன்னாகம்.

முகவுரை

என் வானத்தின்
எல்லைகளைத் தொட்டு விட
ஆசைப்படும்
அத்தனை அணுக்களையும்
ஒரு சேரக் கூப்பிட்டு
என் மூக்கு நுனியில்
ஒன்றாக வைத்து
மூச்சுக் காற்றே!
என்னோடு நில்
என்னோடு மட்டும் நில்
எப்போதும் நில்.

என் எல்லைகளைத் தொட
என்னோடு வா
என்று கெஞ்சி கும்பிட்டு,
கட்டியணைத்து
தழுவி முத்தமிட்டு
கரம் கோர்த்து
போராடி பெற்ற
அந்த காலத்தைத் தோண்டி
என் கனவுகளை
தேடித் தேடி அதை கண்டு
ஒவ்வொரு
சின்னச் சின்ன இதழ்களாக
பறித்துப் பறித்து
அந்த கூடையில்

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக
 சேர்த்து அழுக்கி
 மேல மேல வைத்து
 இன்னும் இன்னும்
 அழுக்கி நிறைஞ்சி
 வழிய வழிய கண்டு
 கண்ணாரக் களித்து
 நெஞ்சார உணர்ந்து
 ஆ..... நான் தொட்ட வானமே
 என்னோடு வா
 என் வீட்டுக்கு வா
 என்று கூப்பிட்டு
 வானத்தை சுருட்டி
 வாயுக்குள் விழுங்கி
 வந்த வழியே
 திரும்பி வந்தேன்.

யாரோ என்னை
 தட்டியெழுப்பி
 போக்கத்தவனே,
 நீ சாக
 நானா கிடைத்தேன்
 தள்ளிப்போ சனியனே
 எனத்திட்டி
 முட்டி மோதி
 பேசி விட்டு போக
 தலை நிமிர்ந்து
 பார்த்தேன்...

வாழ்க்கையின்
 இனிய
 இத்தனை இன்பங்களும்
 என்னோடு தான்
 இருக்கிறது என்ற
 இனிய சுவை
 நெஞ்சில் இனித்தது...

இந்த சின்ன வாழ்க்கையை
 துளித் துளியாய்
 இரசித்து வாழ விரும்பும்
 ஒரு தருணத்தை
 தன் வாழ்க்கையில்
 தேடித்திரிந்த
 ஒரு மனிதன்
 அந்த இன்பத்தை
 காற்றில் ஊதி
 தள்ளிய தன் மனிதர்களின்
 கோமாளித்தனத்தை
 கண்டு வெகுண்டு
 பொங்கி எழுந்து
 சொல்ல முடியாமல்
 உருகி கருகி
 மெழுகாய் ஓடிய
 அந்த இன்பத்தை
 தன் வாழ்க்கையின்
 கடைசி பக்கத்தில்
 பேயாய் மாறி
 தீயாய் எழுந்து
 அவன் ஆவி செய்த
 “அரை நாள் புரட்சி” இது.
 பிணவறையிலிருந்து
 சுடுகாடு வரை
 சிந்திச்சென்ற
 சித்திரங்கள்...

வரைந்து கொண்டே
 இரசித்தவன் யோசுவா ■

உள்ளே...

01. புவலை	01
02. பாசவலை	15
03. வஞ்சகவலை	26
04. துதுவலை	37
05. ஆசைவலை	48
06. ஆதாயவலை	57
07. திருட்டுவலை	67
08. மாயவலை	77
09. பிணவலை	88
10. நெருப்புவளை	101

பந்தபத்தேஷ்

ஒரு ஊரும் ஒன்பது பேய்களும்

1

பூவலை

“ஏலுமெண்டா நீ கொண்டுவந்து காட்டு”

“கொண்டுவந்தா எவ்வளவு தருவியள்?”

“நாங்கள் மூன்று பேரும் ஒரு லட்சம் தருவம். நீ கொண்டு வராட்டி எங்கட மூன்று பேருக்கும் ஒரு லட்சம் தரவேணும்” என்று அந்த நாலு பேரும் ஆணித்தரமாய் தங்களுக்குள் பந்தயம் கட்டிக்கொண்டார்கள்.

இது எங்கட ஊர் ஊராளுமன்றம்.

மீண்டும் இன்றும் இந்த ஊராளுமன்றம் வழமை போல இங்கு கூடியது. சில தேவையற்ற விடயங்களும் இலட்சியமற்ற உரையாடல்களும் வழமை போல இன்றும் பேசப்பட்டன. ஒரே நேரத்தில் பலர் பேசிக் கொண்டிருந்த படியால் தெளிவாக யார் என்ன பேசுகிறார்கள் என்பது ஒருவருக்கும் கேட்கவில்லை. யாருக்கும் கேட்க வேண்டும் என்று ஒருவனும் பேசுவதில்லை. ஒருவரும் எவனுடைய சத்தத்திற்கும் இங்கு காது கொடுப்பதில்லை. ஆனால், தன் போதை ஏற்றத்திற்கு ஏற்றாப் போல் கதைத்து கொண்டுயிருப்பான்.

ஒருத்தன் எழுந்துநின்று, “மழைபெய்யாட்டி எனக்கென்ன? நீ நெல்ல விதைச்சி போட்டு, புல்லு செருக்கினவனுக்கு காசு கொடுத்திருக்க வேணும்” என்றான்.

இன்னொருவன், “சீனி விலைய கூட்டினா கசிப்பு விலைய கூட்டக் கூடாது” என்றான்.

இது தில்லைநகர் ஊராளுமன்றம்.

நானும் இங்கு இருபத்தைந்து வருட கால அங்கத்தவர். இந்த தில்லைநகர் பிரதான வீதியின் ஓரத்தில், அடர்த்தியாக வளர்ந்து கிடக்கும் இலுப்பை மரத் தோட்டத்துக்குள் இருண்டு கிடந்த அந்த பற்றை காட்டுக்குள் - அந்த கள்ளுக்கடையில் வழமையான துடான விவாதங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

அந்த மாலை மங்கிய வெளிச்சத்தில் வழமை போல நானும், கந்தசாமியும் ரவியும் வேலை முடித்து ஊராளுமன்றத்துக்கு வந்து கள்ளடித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

எங்களுக்கு முன்னுக்கு அந்த பக்கமாக திரும்பி இருந்து கொண்டு அந்த நாலு பேரும் மிகக் காரசாரமாக - ஆணித்தரமாய் தங்களுக்குள் பந்தயம் கட்டிக்கொண்டார்கள்.

அதில ஒருத்தன்

“என்ற பிள்ளதாச்சி மனுசி பிரியாணி கேக்குரா. பிள்ளைக்கு மா பக்கட்டில்ல. நான் இங்க வந்து உங்களோட குடிச்சிக் கொண்டிருக்கிறேன்” என ஒ... ஒ... என்று அழுத் தொடங்கினான்.

ஒருத்தன் எழுந்து “சத்தியமா ஒரு இலட்சம் நாங்க மூனு பேரும் உனக்கு ஒதுக்கி இருக்கிறோம். கொண்டு வந்து தந்து போடு... தராட்டி நீ ஒரு இலட்சம் எங்க மூனு பேருக்கும் தரனும்” என்று அவனின் தலையில் அடித்து சத்தியம் பண்ணினான்.

“மனுசின்ர தாலி மட்டும் தான் மிச்சம். அந்த தாலியின்ற மேல சத்தியமடா” கொண்டு வருவன். எனக்கெண்டு ஒருத்தன் இருக்காமலா போக போறான்” என்றான் அவன் அழுதுகொண்டே அழுத்தமாக.

எங்கட ஊராளுமன்றத்தில் இன்டைக்கு வழமையைவிட சத்தமும் சந்தடியும் அதிகமாவே இருக்கு.

எங்களுக்கு முன்னுக்கு இருந்து குடிச்சிக்கொண்டு இருக்கிறவங்கள் யாரென்று தெரியவில்ல. இந்த இருட்டின் மங்கிய வெளிச்சத்தில முகங்களும் சரியா தெரியவில்ல. ஆனா அவங்க நாலு பேரும் காட்டுத் தேன் வியாபாரிகள் போலகிடக்கு. நாலுபேருக்கும் நல்லாவெறி ஏறியிருந்தாலும் ஒரு விசயத்த தெளிவா கதைக்கிறார்கள்! அதுதான் பந்தயம்.

எங்கட தில்லை நகரிலே ஒரு பாரம்பரியம் உண்டு. ஒருத்தன் ஒரு புதுதொழில் தொடங்க போறான் என்றா பந்தயம் கட்டி காச சேர்க்கிறது.

அப்படிப்பட்ட ஒரு பந்தயத்திற்குதான் இந்த நாலுபேரும் திட்டம் இங்க போடுறார்கள் போல.

அதில ஒருத்தன் எழும்பி நிண்டு பேசுறான். ஒரு இடத்தில சரியா அவனுக்கு நிக்க முடியல. அவ்வளவு வெறி என்றாலும் அவன் தெளிவா

ஒரு விசியத்த சொல்ல தொடங்கியிருக்கிறான்.

“டேய் எங்கட காடு எங்கட காடு
தூறையாடப்பட்டு வெட்டப்பட்டு
அழிஞ்சி போனபிறகு,
எங்கட காட்டு பூக்கள்
எல்லாம் செத்துபோச்சி,
காட்டு பூக்கள் செத்துப்போன,
பிறகு எங்கட தேன் பூச்சிகள்
டேய் அதுதாண்டா எங்கட தேனீக்கள் எல்லாம்
எங்கட ஊருக்கு வந்து,
எங்கட தோட்டங்களில இருந்த
பூக்களிட்ட இருந்து தேன எடுத்து
தங்கட குடும்பத்த நடத்தினிச்சி.
நாங்களும் அது குடிச்ச
மிச்சத்தேன எடுத்துவைச்சி
எங்கட குடும்பத்த நடத்தினோம்.

ஆனா இப்ப கொஞ்ச நாளா
தோட்டம் இருக்கு
பூ இருக்கு ஆனா தேன் இல்லடா
ஏன் சொல்லு, டேய் சொல்ரா”

என்று அவன் அதட்ட இன்னொருத்தன் இருந்து கொண்டே பதில் சொன்னான்.

“பூவெல்லாம் நஞ்சில நனைச்சி செடியெல்லாம் வெசத்தில் ஊரிப்போச்சி, தேன் தேடி வந்த எங்கள் தேனீக்கள் எல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமா செத்துப்போச்சி” என்று வெறியில அழத்தொடங்கினான்.

“ஒரு இலட்சம் கிடைச்சா நான் என்ற மகளுக்கு ஒரு மாப்பெட்டியும் என்ற புள்ளதாச்சி மனுசிக்கு ஒரு புரியாணி பாரசலும் வாங்கி கொடுக்கணும்,

டேய் எத்தனை நாளடா என்ற புள்ளத்தாச்சி மனுசி கேட்டுப்போட்டா ஒரு புரியாணி வாங்கித்தரச்சொல்லி, வாங்கி கொடுக்க முடியலடா” என்று மீண்டும் அழத்தொடங்கினான்.

“டேய் அழுகைய நிப்பாட்டு
காடு முடிஞ்சிபோச்சி

காட்டுப் பூக்கள் செத்து போச்சி
 வீட்டத் தேடிவந்த
 தேனீ எங்கடா?
 தேனீ எங்க சொல்லு!
 தோட்டம் செத்துபோச்சி
 தோட்ட பூக்கள் செத்துபோச்சி
 அத நம்பி வந்த தேனீ எங்க?
 அதுவும் செத்துபோச்சி
 அந்த தேனும் செத்துபோச்சி”

“என்ன அண்ணே எல்லாம் செத்துப்போச்சி செத்துப்போச்சி என்று கதைக்கிறாங்கள்” என்று கோபப்பட்ட கந்தசாமி “டேய் என்னடா எங்கட ஊராளமன்றத்தில் நெடுகளும் செத்தத பற்றி மட்டுமே கதைக்கிறியல்” என்று குரல் கொடுத்தான்.

அந்த இருட்டுக்குள்ள அந்த பக்கமிருந்து ஒருத்தன் “டேய் மச்சி செத்தத வைச்சிதானே இங்க நாம வாழுறோம். யாராவது ஒருத்தன் செத்தா அவன வைச்சி வரலாறு முழுதும் பிழைக்கிற ஒரு கூட்டம்தான் எங்கட வழிகாட்டிகள். பிறகென்ன நீ பெரிசா கதைக்கிற வாய மூடுடா” என்றான் அவன்.

நான் எனது கடைசி கிளாஸ் கள்ளை குடித்து முடித்துவிட்டு கந்த சாமியை அதட்டினேன்.

“டேய் நிப்பாட்டு அவங்க கதைக்கட்டும். நல்லா கதைக்கிறாங்களடா இவங்களில ஒருத்தன நம்மட ஊருக்கு எம்பியாக்கனும்டா” என்றேன். அது அவன்கள்ள ஒருத்தன்ட காதில விழ,

“டேய் நான் தான்டா இப்ப இங்க உங்கட தலைவன்” என்று சத்தம் போட்டான்.

“இதுதான்டா பந்தயம். நாளைக்கு இதே இடத்தில கூடுவோம். இந்த பதினாலுப்பட்டி கிராமத்தில் ஏதோ ஒரு கிராமத்தில் அது நடக்கும். அத கண்டுபிடிச்சி எடுத்துக்கொண்டு நாளைக்கு இரவு இந்த இடத்தில் வைக்கிறவனுக்கு இந்த ஒரு லட்சம்” என்றான்.

“என்ன அண்ண பந்தயம் கட்டுறாங்கள் சரியா விளங்கயில்ல” என்றான் ரவி.

“டேய் இந்த பந்தயத்த வெல்ல துணிவும் இலட்சிய வெறியும் இருக்கிற

ஒருத்தனால்தான் முடியும். வா, போகைக்குள்ள அத சொல்லுறன். உனக்கு துணிவு இருந்தா நீயும் பந்தையத்த ஹெயிக்கலாம்” என்றேன்.

“ஒரு லட்சம் அவங்க நாலுபேரும் போட்ட காசு. நீ சேர வேணும் எண்டா நீ ஒரு இருபத்தையாயிரம் கொடுத்தா ஒரு லட்சத்து இருபத்தையாயிரம் சேரும்” என்றேன்.

ரவி சிரிச்சிக்கொண்டே “டேய் என்னையும் சேருங்கோடா” என்றான். ஆனால், அவங்கள் அதுக்குள்ள நாலுபேரும் கள்ளுபேணிகளுடன் எழுந்து நடக்கத்தொடங்கினார்கள்.

அதில ஒருத்தன் பெரிய சத்தமா சொன்னான்.

“எல்லாம் முடிஞ்சி போச்சிதான். முடிஞ்சி போனதை வித்து வாழ முடியாது. ஆனா முடிஞ்சிபோன இடத்தில இருந்து கட்டாயம் ஒரு புது விசயத்த தொடங்கலாம். இந்த பந்தயமும் முடிஞ்சிபோயிட்டு என்று ஆக்கள் நினைக்கிற இடத்தில இருந்து தொடங்குது. முடிஞ்சிபோன ஒரு பொருள எடுத்து கொண்டு வருவன். இது சத்தியமடா” என்றான்.

“அப்படி நீ கொண்டுவந்தா இந்த காசு உனக்குத்தான்” என்றான் இன்னொருத்தன்.

“அங்கயிருந்துதான் ஒரு புதிய பாதை திறக்கும்” என்று நான் என்னையறியாமல் சத்தமாய் சொல்ல அவங்கள் நாலுபேரும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். நாங்களும் அவங்களும் இருட்டுக்குள்ள இருந்தபடியால் சத்தங்களைத் தவிர காட்சிகளைக் காண முடியவில்லை.

“ஆனால், இந்த பந்தயத்தில் நாலுபேரில ஒருத்தன் நாளைக்கு வெல்லுவான். வென்றவன் ஒரு புது தொழில தொடங்குவான்” என்று மனம் சொன்னது.

அந்த கள்ளுக்கடை கலந்துரையாடலில் கடைசியாக அந்த நாலு பேரும் எடுத்த முடிவு நல்ல முடிவுதான்.

காடும் காட்டுப்பூவும், தேனீயும் தேனும் இல்லாம போனதால நம்ம வயிறு காஞ்சிபிள்ளகுட்டிக பிச்சை எடுக்க முடியாது என்ற படியால்தான், காட்டுத்தேன் வியாபாரிகள் பால் வியாபாரிகளா மாறப்போறாங்களாம்.

அந்த பால் வியாபாரத்த தொடங்க முதல் பந்தயம் அந்த காட்டுக்குள்ளயிருந்தே தொடங்க போகுது.

“ஆனா இந்த காட்ட அழிச்சி வயிறு வளர்க்கிறவங்கள யாரு

பந்தயத்தேவன் ● 5

தோலுரிக்க போறது? அதற்கு ஒருத்தன் பிறந்து வரனும் அண்ணே” என்றான் கந்தசாமி.

“ஒருத்தன் பிறந்து வரும் வரைக்கும் காத்திருக்க முடியுமா? வாழ்க் குள்ள செய்ய முடியாத, சாதிக்க முடியாத சவால்களுக்கு ஒரு பாதைய எப்படி கண்டு புடிக்கிறது என்று தான் யோசிக்க வேண்டும்” என்று ரவி சொன்னான்.

“அதற்கு ஒரு வழி கெதியில் பிறக்குமடா.”

உண்மையா எனக்கு மனசுக்கு கஸ்டமாக இருந்திச்சு. “ஒரு புரியாணி சாப்பாட்டுக்கு ஆசை வைச்சி காத்துக்கிடக்கிற தன்ர மனுசிக்கு வாங்கி கொடுக்க ஒரு புருசன் இங்க பந்தயம் கட்டுரான்”

“வாங்கடா போவம், ஒரு புரியாணி பார்சலுக்கு காச கொடுப்பம்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவனை திரும்பி பார்த்தேன்.

“யாருக்கு கொடுக்க போற. அவங்கள காணயில்ல” என்றான் ரவி.

திரும்பி பார்த்தேன். முதுகு மட்டும் தெரிய தள்ளாடிக் கொண்டு அவர்கள் நால்வரும் தங்கள் சைக்கிள் உருட்டிக்கொண்டு போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

நாங்கள் எங்கட ஊராளுமன்ற கள்ளுக்கடையில் இருந்து வெளிக் கிட்டோம். எனக்கு நெஞ்சு வலிக்குமாப்போல் இருந்தது. சைக்கிளை நிறுத்தி விட்டு கீழே இறங்கினேன். வாந்தி வருவது போலிருக்க வாந்தி எடுத்தேன். மயக்கம் வர அப்படியே கீழே விழுந்தன். என்னுடைய உயிர் பிரிந்தது.

“என்னடா மனுசன் பொசுக்கென்று போயிட்டான்” என்று கந்தசாமி என் கண்களை திறந்து பார்த்த பின்பு ரவியிடம் சொன்னான். ரவி ‘ஐயோ’ என்று குழறி நெஞ்சில நெஞ்சில அடிச்சு ரோட்டில விழுந்து புரண்டான். ரோட்டில போரவ வாரவ எல்லாரும் ‘கள்ள குடிச்சிட்டு போடுற ஆட்டத்தை பாரு’ என்று சிரிச்சுக்கொண்டு போனார்கள். கந்தசாமி “ஐயோ சண்முகம் அண்ண செத்துப்போனார்” என்று பிடரிய கட்டிக்கொண்டு அழுத்தொடங்கத்தான் ரோட்டில போனவ சில பேர் என்ற பிணத்தடியில் நிண்டு விடுப்பு பார்க்க தொடங்கினம்.

“எப்படி வீட்டுக்காரருக்கு சொல்லுறது? எத்தனை மணியென்று பாரு ரவி” என்று கந்தசாமி சொல்ல தன்ர போன திரும்பி பார்த்த ரவி “எட்டரை மணியண்ணன். படுத்திருக்காதுகள். கோல் பண்ணி சொல்லுவோம்”

என்றான்.

நானும் ரவியும் கந்தசாமியும்தான் நண்பர்கள். மூன்று பேரும் தான் எங்க போனாலும் போவம். எனக்கும் கந்தசாமிக்கும் ஒரே வயசு. ரெண்டு பேரும் இந்த ஊரில் தான் ஒன்னா பிறந்து வளர்ந்தோம். ரவி எங்களோட மேசன் வேலைக்கு பத்து வருசத்திற்கு முன் வந்து சேர்ந்தவன். வேலை முடிச்சி வரக்குள்ள தில்லைநகர் கள்ளு கோப்ரேசனால கள்ளடிக்காம போரதில்ல. வழமை மாறி மூணு பேரும் குடிச்சபோட்டு வரக்குள்ள தான் இது நடந்திருக்குது.

எனக்கு அதிர்ச்சியும் ஆச்சரியமா இருக்கு. 55 வயசிலேயே நான் செத்துபோயிட்டன். நான் இருபது வருசமா வைச்சி ஓடின சைக்கிள் யிருந்து கீழ விழக்குள்ள ஏதோ வெறி கூடித்தான் விழுந்தன் என்று நினைச்சன். ஆனால், இப்படி எனக்கு ஹாட்டெக்கு வருமென்று யாரு நினைச்சது? தில்லைநகர் வீதியில் கொஞ்சம் கொஞ்சமா வார போர சனமெல்லாம் கிட்டக் கிட்ட வந்து பார்க்குதுகள். எங்கட ஊர் பெடியலும் சுத்தி சுத்தி வந்து நிக்கிறாங்க.

“அடே, எங்கட சண்முகமண்ணடா”

“கந்தசாமி அண்ணன்! என்ன சண்முகமண்ணன் போட்டாரே?” என்றான் ஒருத்தன்.

“ஓமடா மனுசன் எங்களோட வேலைக்கு வந்துபோட்டு திரும்பி வரக்குள்ள தான்” என்று கந்தசாமி அழித்தொடங்கினான்.

“டே வடிவா பாருங்கடா. மனுசனுக்கு வெறி போல கிடக்கு” என்றான் இன்னொருத்தன்.

“டே அம்புலன்சுக்கு கோல் பண்ணுங்கோ” என்றான் இன்னொருத்தன். சனம் கூடக்கூட கூட்டத்தில இருந்த பலர் “ஐயோ எங்கட சண்முகமண்ணன் போட்டாரே” என்று கத்த தொடங்கிட்டினம்.

ரவி பக்கத்திலிருந்த கடையில ரீலோட் போட்டிட்டு வந்து போன கந்தசாமிகிட்ட கொடுக்க கந்தசாமி என்ர வீட்டுக்கு கோல் எடுக்கிறான். அந்த பக்கம் என்ர மனுசி முற்றத்தில பக்கத்து வீட்டு சாக்குகட்டிலில இருந்து வாசுகி கிழவியோட கதை கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறா. என்ர மகளும் மருமகனும் வாசல் திண்ணையில இருந்து வீடு கட்ட வாங்கின கடன் காச பற்றி பேசிக்கொண்டிருக்க தான் என்ர மகளுக்கு போன் போகுது.

“யாரு வாணியே கதைக்கிறது?”

“ஓம். நீங்கள் ரவியண்ணனே?”

“இல்ல பிள்ள ரவியின்ர போனிலையிருந்து கந்தசாமி மாமா கதைக்கிறன். அப்பாவுக்கு கொஞ்சம் உடம்பு சரியில்ல. ஆசுபத்திரிக்கு கூட்டிக்கொண்டு போகப் போறோம். ஆசுபத்திரிக்கு ஒருக்கா வாரியலே?”

“அப்பாவுக்கு என்ன மாமா?” என்று மகள் வாணி பதைபதைத்தாள். உடனே என்ற மனுசி “என்னவாம் யாரு?” என்று கட்டிலயிருந்து எழுப்பினா.

“அப்பாவுக்கு வருத்தமாம். ஆசுபத்திரிக்கு கந்தசாமி மாமா கூட்டிக்கொண்டு போராராம்” என்று அரக்க பறக்க வீட்டிலயிருந்து மகள் வாணியும் மருமகன் செல்வமும் மோட்டார் சைக்கிளில வெளிக்கிட்டினம்.

இங்க யாரு போன் பண்ணியதோ தெரியல்ல. அம்புலன்ஸ் வந்து என்ற பொடிய வாகனத்தில் ஏத்தினம்.

“ரோட்டில செத்து போனதால போலீஸ் விசாரணை எல்லாம் இருக்கும். கூட வாந்தாக்கள் எல்லாரும் ஆசுபத்திரிக்கு வாங்கோ” என்றான் அம்புலன்சுக்காரன்.

நாலஞ்சி பேர் தூக்கி ஏத்தினவை.

“என்னடா இந்த மனுசன் நல்லாத்தான் கள்ளடிச்சிருக்குது போல” என்று தூக்கி ஏத்தினதில் ஒருத்தன் சொன்னான்.

என்ற வாழ்க்கையில் இது தான் முதல் தடவையா அம்புலன்சில போரன். ஒருக்கா கூட அம்புலன்சில போர மாறிக்கு வருத்தம் எனக்கு வரயில்ல. அம்புலன்சுக்குள்ள ரவியும் கந்தசாமியும் கலங்கிய கண்களுடன் என்ற பொடிய இருக்கமா பிடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பத்து நிமிசத்தில் அம்புலன்ஸ் தில்லைநகர் ஆசுபத்திரிக்கு வந்து நின்றது. வாசலில தள்ளு வண்டிய வைச்சு கொண்டு நின்ற ஒரு அட்டென்டன்,

“என்ன ஆள் முடிஞ்சிருச்சா” என்று கேட்டான்.

கந்தசாமி புத்தியா, “தெரியல்ல மயக்கத்தில் இருக்கிறார் போல”

என்றான்.

பக்கத்தில் நின்ற நேர்ஸ், “என்ன மயக்கமா?” என்று மூக்க பொத்திக் கொண்டு “அப்பப்பா என்ன மணம்” என்றாள். “ஆசுப்பத்திரியே கள்ளுத் தவரனை மாரி மணக்குது” என்றாள்.

தள்ளுவண்டி அவசர சிகிச்சை பகுதிக்கு தள்ளப்பட்டு செல்கிறது. அங்க வந்த ஒரு பொம்பள டொக்டர் என்ற கைய பிடிச்சி பார்த்தா. பிறகு கண்ண திறந்து பார்த்தா. பிறகு உதட்ட பிதுக்கி கொண்டு “ஆள் முடிஞ்சி போச்சி” என்றாள்.

தள்ளுவண்டிய நேரா பின்னுக்கு தள்ளிக்கொண்டு போயினம். நான் நினைக்கிறேன். பிணவறைக்கு போகுதென்று. கந்தசாமியும் ரவியும் பின்னுக்கே வரினம். ரவியினர் கோல் அடிக்குது. “அண்ணன் வாணி தான் எடுக்குது. கதையுங்கோ” என்று கந்தசாமிக்கிட்ட போன கொடுத்தான் ரவி.

“எத்தனையாம் வாட்டில அப்பா இருக்கறார்?” என்று என்ர மகள் ஒரு வஞ்சகமில்லாமல் கேட்கிறா.

“அப்பாவ இங்க பின்னுக்கு வைச்சிருக்கிறோம்” என்றான் கந்தசாமி.

“பின்னுக்கா? பின்னுக்கு எங்க?” என்று கேட்க மருமகன் செல்வம் போன வாங்கி,

“எங்கயண்ண மாமா வைச்சிருக்கிறியள்?” என்று கேட்டான்.

“மாமா போயிட்டார் தம்பி?” என்று கந்தசாமி அழுதுக்கொண்டே சொல்ல, கொஞ்ச நேரத்தில் ஆசுபத்திரி வளாகமே அதிர்ந்து போர மாரி சத்தம் போட்டு குளறினாள் என் மகள்.

“ஐயோ அப்பா, என்ர அப்பா என்ர அப்பா எங்கயனை போனீ?” என்று கத்திக்கொண்டே மருமகளையும் உதறித் தள்ளிக்கொண்டு பிணவறையை நோக்கி ஓடி வந்தாள்.

இப்போது மூன்றாவது பிணத்தோட நாலாவது பிணமாக அந்த அறைக்குள்ளிருந்த ஒரு கட்டிலில் நான் கிடத்தப்பட்டேன். கந்த சாமியும் ரவியும் அறைக்கு வெளியேயே நிறுத்தப்பட்டு விட்டார்கள்.

“என்ற அப்பா எங்க, என்ன செஞ்சநீங்கள் என்ர அப்பாவ? என்ர அப்பா விடிய போகைக்க கல் மாறி போனாரே?” என்று பிணவறைக்கு

முன்னுக்கு நிலத்தில் புரண்டு என்ற மகள் அழுது ஒப்பாரி வைத்தாள். அவள் தன் வாழ்க்கையில் முதல் தடவையாக தலைவிரி கோலமானாள்.

மருமகன் எல்லாருக்கும் போன் போட்டு சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். இரவு எட்டரை மணியிருக்கும். ரெண்டு போலிசுக்காரங்கள் வந்து என்ற பொடிய திருப்பி திருப்பி பார்த்து போட்டு வெளியே கந்தசாமிட்ட போய், “யாரு நீங்களே சண்முகத்தோட வந்தாக்கள்?” என்று கேட்டாங்கள். என்ன நடந்தது என்று கேட்டு எழுதினார்கள். எல்லாத்தையும் சொன்ன கந்தசாமி

“கடைசியா நெஞ்சு வலிக்குது என்று சைக்கில் நிப்பாட்டினவர். சைக்கிலால இறங்கி நெஞ்சுக்க ஏதோ செய்யுது என்று சொல்லிப் போட்டு சத்தி எடுத்தவர். பிறகு அப்படியே ரோட்டில விழுந்து போனார். அப்படியே ஆசுபத்திரிக்கு கொண்டு வந்தம்” என்றான்.

“சரி இங்க ஒருத்தரும் நிக்க தேவையில்லை. எல்லாரும் போட்டு காலையில் ஒன்பது மணிக்கு வாங்கோ. கொர்னல் வந்து பார்த்து போட்டு ரிப்போட் தர நீங்க பொடிய கொண்டு போகலாம்” என்றான் அந்த போலீசுகாரன்.

கொஞ்ச நேரத்தில் ஊரிலிருந்து நிறைய பேர் பிணவறைக்கு முன்னுக்கு கூடிப்போட்டினம். வாசலில் நின்ற செக்குரிட்டிகார்ட், “போட்டு விடிய வாங்கோ” என்று கொஞ்சம் கடுமையா சொல்ல எல்லாரும் வெளிக்கிட்டினம்.

என்ற மகள் வாணி அந்த வாசலுக்கு முன்னுக்கிருந்த தூணில சாஞ்சிகொண்டு அப்படியே அமைதியாயிருந்தாள்.

அவள் வாய் மட்டும் அப்பா அப்பா என்று அசைந்து கொண்டிருந்தது. செல்வம் அவளை கைகொடுத்து தூக்கி “வாங்கோ வீட்டுக்கு போவோம்” என்று எழும்பினான்.

“ஒருக்கா என்ற அப்பாண்ட முகத்த காட்டுங்கோ. ஐயோ காட்டுங் கோவன்” கந்தசாமியும் ரவியும் அந்த வாசலில் நின்ற செக்குரிட்டிகார்ட்டோட கதைக்க அவனும் தலையாட்டினான்.

எல்லாரும் பிணவறைக்குள் மெதுவாக வந்தார்கள். முன்னுக்கு வந்த செக்குரிட்டிகார்ட் கத்த கூடாது என்று மீண்டும் சொல்ல, ஒரே அமைதி. என் முகத்திற்கு மேலிருந்த துணியை கந்தசாமி விலத்த என் முகத்தை பார்த்த வாணியும் செல்வமும் வெடித்து விம்மி அழுதார்கள். இன்றிரவு

பிணங்களோடு நானும் பிணமாய்...

சண்முகமண்ணன் போயிட்டார் என்ற செய்தி தில்லைநகர் எங்கும் தீயாய் பரவிய சில மணித்துளிகளில் என் வீடு செத்த வீடாக மாறியது. எங்கு பார்த்தாலும் “ஐயோ ஐயோ” என்ற சத்தம் என் மனைவி வீட்டு முற்றத்தில் தலைவிரி கோலத்தில்

“ஐயோ என்ன விட்டுட்டு போயிட்டியே
நான் செஞ்ச பாவமென்ன இராசா,
போட்டு வாரண்டு சொல்லிப்போட்டு
போன ராசா நீ வராம போனியலே”

என்று உருண்டு பிரண்டு கத்திக்கொண்டிருந்தாள். அயலவர்கள் நண்பர்கள் எல்லாரும் கூடி கூடி நின்று அழுது கொண்டிருந்தார்கள். ஊர் பொடியள் கொஞ்ச நேரத்தில் அழகான பந்தல் ஒன்ற போட்டு முடிச்சிருந்தாங்கள். மருமகன் செல்வம் தலைமையில் ஊர் தலைவர் மகேசன், என்ற தம்பி தங்கவேல், கண்மணியினர தம்பிராமலிங்கம் என்று நாலஞ்சி பேர் செத்த வீடு நடத்துறது பற்றி கூட்டம் நடத்தினார்கள்.

நானைக்கே எடுப்பம் என்ற விசியத்தில் எல்லாரும் ஒரு மனப்பட்டதில், யார் யார் என்னென்ன வேலை செய்யிறது என்று பிரித்து எடுத்து கொண்டார்கள். என்றாலும் சைவத்தில் செய்யிறதா வேதத்தில் செய்யிறதா என்றதில் தான் குழப்பம் இன்னும் முடியல்ல...

“தம்பி செல்வம் இங்க பாருங்கோ நீங்கள் வாணிய கலியாணம் கட்டினதாலத் தான் வாணி வேதத்திற்கு மாறி வந்தவ. அதற்கு பிறகு தான் சண்முகத்தினர் மனுசி கண்மணியும் சேச்சுக்கு வந்தது” என்று ஊர்த்தலைவர் சொல்ல,

“என்ர அண்ணன், இந்த ஊரின்ர கோயிலுக்கு தர்மகத்தரா இருந்தவர். ஊர்த்தலவரா இருந்தவர். அவர் ஒரு நாள் கூட உங்கட சேச்சுக்கு வராத மனுசன். பிறகு ஏன் வேதத்தில் செய்ய வேணும் என்று சொல்லுரியல்?” என்று என்ர தம்பி தங்கவேலும் ஆக்ரோசமா கதைக்க தொடங்கினான்.

செல்வம் நல்ல பொறுமைசாலியா இருந்ததால, “அவரின் மகனிட்ட யும் மனுசிகிட்டயும் கேட்டு போட்டு அவை சொல்லுறபடி செய்யுங்கோ” என்று சொல்லி போட்டார்.

கடைசியா சைவத்தில் தான் செய்யிறது என்று தீர்மானம் எடுத்து, ஐயர கூப்பிடுறது எண்டும், அதுக்கு முன்னுக்கு வாணியினர் சேர்ச்

பாதர் வந்து ஒரு பூசை செய்யட்டும் என்றும் என்ற மனுசி கண்மணி பிடியா நிக்கிறதால், ஓம் என்று சொல்லிப்போட்டு எல்லாரும் தங்கட தங்கட வேலைக்கு போட்டினம்.

பொடியன் ரெண்டு குறுப்பா காட்ஸ் விளையாட தொடங்கியிருந்தார்கள். முற்றத்தில் நான் செல்லமாய் வளர்த்த பிளக்கி நாய் எல்லாவற்றையும் அறிந்தது போல் அமைதியாக படுத்துக் கிடந்தது. அதன் கண்களின் ஓரத்தில் லேசான நீர் கசிவது எனக்கு ஆச்சரியத்தை தந்தது. மனிதர்களை விட மிருகங்கள் தமது எஜமானர்களுக்காக ஏங்குகின்றன என்பதை அது வெளிப்படுத்தியது.

காலையில் வெள்ளன ஊருக்குள்ள அறிவிக்க ஸ்பீக்கர் பிடிக்க வேணும் என்ற பேச்சு தொடங்க வெளியில் அழுது கொண்டு வந்த வாணி, “தயவு செய்து எது செய்தாலும் என்னட்டயும் கேட்டுப்போட்டு செய்யுங்கோ. அப்பாவுக்கு அதெல்லாம் விருப்பம் இல்ல. தயவு செய்து அறிவிக்காதேயுங்கோ” என்றாள்.

“என்னடாப்பா மனுசன் செத்தா நாலு பேருக்கு சொல்லாட்டி நாளைக்கு வந்து எங்கள் கேக்க மாட்டாங்களே?” என்று கண்மணியின்ர தம்பி ராமலிங்கம் கேட்க,

“இல்ல சித்தப்பா உங்களுக்கு தெரியும் தானே மாமா கொஞ்சம் கொள்கை பிடிப்போட வாழ்ந்தவர்”

‘ஒருமனுசன் இருக்கும்வரைக்கும் அவனோட கொண்டாடாதவங்கள் எல்லாரையும், செத்த பிறகு பொதுவில் அறிவிச்சி கூப்பிடுராங்கள்’ என்று அடிக்கடி சொல்வார். அதுதான் வாணி சொல்லுரா” என்றார் மருமகன் செல்வம்.

கடைசியா, வந்திருந்த பலர் தங்கட வீடுகளுக்கு போக, சில பொடியன்களும் நெருங்கிய உறவினர்களும் இங்குமங்குமாக பந்தலில் படுத்திருந்தார்கள்.

இரவு பன்னிரெண்டு மணியிருக்கும். மருமகன் செல்வத்திற்கு ஒரு கோல் வந்தது.

“நாங்கள் பூவலையில் இருந்து கதைக்கிறோம். பெட்டி எத்தனை அடி என்று சொன்னனீங்கள்?” என்று கேட்க, “ஐந்தடியும் ஒன்பது இஞ்சியும்” என்றார் மருமகன்.

பூவலையில் இரவிரவாக எனக்கான பெட்டி ஒழுங்குப்படுத்தப்பட்டு கொண்டிருந்தது. விலையுயர்ந்த பெட்டிகளுக்கு நடுவில் மிகவும் மலிவான ஒரு பெட்டியை அவர்கள் தேடி வெளியில் எடுத்திருந்தார்கள். அது மிகவும் பழையது. அந்த வடிவத்தில் இப்ப யாரும் ஓடர் கொடுக்கிறதில்ல என்று தங்களுக்குள் கதைத்துக்கொண்டார்கள். எல்லா பெட்டியும் ஐம்பதாயிரத்துக்கு மேலத்தான். ஆனா இந்த பெட்டி வெறும் இருபதாயிரம் ரூபாயிக்கு கொடுக்க சொல்லி முதலாளி சொல்லிப்போட்டாரென்று பிண்பெட்டி கடக்கார பொடியன் தங்களுக்குள் கதைச்சுக்கொண்டாங்கள்.

மருமகன் செல்வமும் மகள் வாணியும் ‘பெட்டி எடுக்கிற விசயத்தில் எங்கட சனங்கள் அநியாயமா காச செலவழிக்கினம். ஒருநாள் கூத்துக்கு ஊர் முழுதும் கடன் பட்டு காச கரியாக்கினம்’ என்று நான் அடிக்கடி சொல்லுறத மனசில இருத்தி, சவப்பெட்டி கடையில் கடடைசி விலையில் மலிவா இருக்கிற ஒரு பெட்டிய பார்த்து ஓடர் கொடுத்திருக்கினம்.

அந்த பெட்டியில் அடியில வெறும் பலகை தான்.

மெத்தை,

பூ,

பஞ்சனை

ஒன்றும் இல்லையே என்றான் அந்த பெடியன்களில் ஒருத்தன். “திண்ணையில் படுத்து, மண்ணில தூங்கிறவங்களுக்கு கட்டையில் போகைக்க மட்டும் என்னத்திற்கடா மெத்தையும் பூவும்?” என்றான் மற்ற பொடியன்.

ஒரே நேரத்தில் பிணவறையில், பெட்டி கடையில், வீட்டில், தெருவில் நடக்கிற எல்லாம் எனக்கு வந்து போகுது, ஆனா ஆசை ஆசையா கட்டி வளர்த்த உடம்பில சின்ன சின்ன புழுக்கள் ஊரத்தொடங்கிருச்சி.

அதிகாலை 2 மணியிருக்கும்.

என்ர வீட்டு முற்றத்தில் பந்தலுக்குள் படுத்திருந்த ஒருத்தன் திடுக்கிட்டு எழுந்து “யாரோ பந்தல வந்து ஆட்டிப்போட்டு போயினம்” என்று பக்கத்தில் படுத்திருக்கிறவனுக்கு காதுக்குள் ரகசியமாய் சொன்னான். அவன் சுற்றும் முற்றும் பார்க்க பந்தல் தகரத்தின் மீது ஏதோ விழுந்து சறசறவென கீழே வந்து விழுந்தது. திடுக்கிட்டு எழுந்த பொடியன் ரெண்டுபேரும் ‘சண்முகமண்ண பேயா வந்து நிற்கிறார்

போல' என்று பயந்து, பக்கத்தில் படுத்திருந்தவங்கள் எழுப்பினார்கள்.

அவங்கள் எழும்பி இவங்கட கதைய கேட்டுப்போட்டு “நீங்க ரெண்டு பேரும் சண்முகப்பேய பார்த்த நீங்களே? படுங்கோடா செத்துப் போனவன் இனி பேய்தானே! அந்தப்பேய் வந்தா என்ன போனா என்ன?” என்றான் அவர்களில் ஒருவன். உயிர் போய் ஒரு சில மணித்துளிகளில் சண்முகமண்ண, சண்முகப்பேயாய் மாறிப்போனேன். யார் பேய்கள் என்று எனக்கு இப்ப தான் தெரியுது. வாழும் போது மனிதன் எடுக்கும் ஒவ்வொரு ரூபங்களும் பேயின் அவதாரங்களே. இந்த ஐம்பத்தைந்து வருடங்களாக நான் பேய்களோடத்தான் வாழ்ந்திருக்கிறேன். சில நேரத்தில் நானும் பேயாக வாழ்ந்திருக்கிறேன். ஆனா வாழ்க்கை முடிந்தவுடன் பேய்களின் அவதாரங்களும் முடிஞ்சி போயிருது.

அந்த ஓலை குடிசையை நான் பார்த்தேன், அவன் திடுக்கிட்டு எழுந்தான். அப்போது சாமம்மணி இரண்டு. அந்தகுப்பி விளக்கை அவன் கொளுத்தி வைத்துவிட்டு அவனுடன் கதைக்கத் தொடங்கினான். நிறைமாதக் கர்ப்பினியான அவன், புரியாணி சோத்துக்காய் வாயூறிக் காத்துக்கிடக்கிறான். ஆனால், இப்போது அவன் ‘ஒரு பசுமாடு தன் வீட்டில் வந்திருப்பதாக கனவுகண்டேன்’ என்று அவனுக்குச் சொல்லுகிறான்.

“என்னப்பா இண்டைக்கு ஒரு இலட்சம் பந்தயத்தில் கிடைத்தா, ஒரு பசுமாடு வாங்குவம். நான் பாக்கியம் அக்காட்ட கேட்டு வைச்சிருக்கிறேன். பால் கொடுக்கிற மாடு இருக்கென்றவா. எண்பதாயிரமாம்” என்றான்.

அவன் நீண்டு வளர்ந்திருந்த மீசையை இரு புறமும் தடவிக் கொண்டே “அப்ப மாப்பெட்டியும், புரியாணியும்?...” என்று சொல்லிக் கொண்டே திரும்பப் படுத்தான். “ஏதோ மனசுக்குள்ள இப்ப மாடு வாங்கினா போதும் என்று யாரோ சொல்லுற மாதிரி இருக்கு” என்று அந்த ஓலைக்கொட்டிலின் தட்டிக்கதவு ஓட்டைகளின் வழியே இருண்ட வெளிப்பகுதியை பார்த்தான். அங்கே ஓர் உருவம் நின்று அவனை பார்த்து கையசைக்கிறதை கண்டு “ஐயோ பேய்” என்று அலறினான். அவன் திடுக்கிட்டு எழுந்து “ஏன் பேய மாதிரி கத்துறா?” என்றான்.

‘அங்க அங்க’ என்று வெளியே காட்டினான். அங்கே நிலா வெளிச்சத்தின் மெல்லிய கதிர்கள் அந்த ஒற்றை மரத்தில் மோத நிழலாய் ஆடிய கிளைகள் அவன் கண்களுக்கு பேயாய் தெரிந்தன...

2

பாசவலை

அதிகாலை நாலு மணி இருக்கும். என் வீட்டு முற்றத்தில் ஒரு ஆட்டோ வந்து நின்றது. முற்றத்தில் பந்தலில் படுத்திருந்த பொடியன் “டேய் ஆட்டோகாரன் வந்துட்டாண்டா, எழும்புங்கோ” என்றார்கள். தூக்கமில்லாத இரவாக விடிந்தது. என் மகள் வாணிக்கும் மனைவி கண்மணிக்கும் பக்கம் பக்கமாக அந்த சுவரில் சரிந்து கிடந்த இருவரும் வெளியில் பொடியன் கதைக்கிற சத்தம் கேட்டு மீண்டும் அழத்தொடங்கினார்கள்.

“என்ட அப்பா காலையில் வெள்ளை எழும்பி எங்கள் எழும்புவியே” என்று குழற என்ர மனுசியும்

“ஐயோ என்ர இராசன் சாகயில்லம்மா. இவங்கள் சும்மா சொல்லி பந்தல போட்டிருக்கிறாங்கள். டேய் பந்தல கழட்டுங்கோடா... என்ர செல்லமே, நீங்க சாகயில்ல இவங்கள் சும்மா சொல்கிறாங்கள்” என்று குழறினாள். வீட்டுக்குள் படுத்திருந்த பொம்பிளைகளும் தங்கட பங்கிற்கு ஒரு ஒப்பாரி வைத்தார்கள்.

“யாரோ கேட்டு போனீயளோ
நாங்கள் எல்லாம் நிற்கக்குள்ள
நீங்கயிங்க போனதிற்கு
யாரு எல்லாம் காரணமோ...
வந்துவிட்டு சொல்லுங்களே
வாயடச்சுத்து நிற்கிறமே”

“செல்வமண்ணே வாசிக்கிறன் கேக்கிறியளே” என்றான் என்ற பெறா மகன் சுதர்சன். மருமகன் செல்வம் கிணற்றடியில் முகத்தை கழுவிக்கொண்டே சத்தமா வாசியுங்கோ கேக்குறன் என்று சொல்ல, சுதர்சன் வாசிக்கத் தொடங்கினான்.

மரண அறிவித்தல், கள்ளியவளையையிறப்பிடமாகவும்தில்லைநகரை வசிப்பிடமாகவும் கொண்ட மாடசாமி சண்முகம் நேற்று மாலை இறைபாதம் எய்திவிட்டார். இவர் காலம் சென்ற மாடசாமி மங்கம்மா தம்பதிகளின் மூத்த மகனும் குஞ்சுகருப்பன் செல்லாச்சி தம்பதிகளின் மருமகனும் கண்மணியின் அன்பு கணவரும் கலைவாணியின் அன்பு தந்தையும் செல்வத்தின் மாமனாரும் தங்கவேல் சித்திரவேலின் சகோதரனும், ராமலிங்கத்தின் மைத்துனருமாவார். அன்னாரின் இறுதிக் கிரிகைகள் இன்று மாலை தில்லைநகரில் நடைபெற்று மாலை நாலு மணிக்கு தில்லைநகர் இந்து மயானத்தில் நல்லடக்கம் செய்யப்படும். இவ்வறிவித்தலை உற்றார், உறவினர்...

“என்ன நான் சொன்னது கேக்கயில்லையே உங்களுக்கு” என்று வீட்டுக்குள்ளிருந்து என் மகள் வாணி சத்தம் வைக்க, செல்வம் “கொஞ்சம் நிலு வாரன்” என்று வாசிச்ச சுதர்சன நிப்பாட்டிப் போட்டு வீட்டுக்குள்ள போக,

“இங்க ஒருத்தருக்கும் அறிவிக்க தேவையில்லை. அப்பா இந்த ஊர கூட்டி உலகத்த கூட்டி செத்தவீடு நடத்துறது எல்லாம் ஒரு கூத்து என்று சொல்லுறவர். தயவுசெய்து அவர் விரும்பாதத செய்யாதேயுங்கோ” என்று சொல்லி வாணி அழ தொடங்கினாள். “என்ற அப்பா விரும்பாதத செய்யாதேயுங்கோ. அவர் ஒருநாளும் இதெல்லாம் விரும்புறதில்லை” என்றாள்.

“என்னவாம், என்னவாம்” என்று வீட்டுக்குள்ள வந்த பொடியன் கேட்டாங்கள்.

“எனவுன்ஸ் பண்ண வேணாமாம்” என்று ஒரு பொடியன் சொன்னான்.

“இதென்னடா எனவுன்ஸ் பண்ணி ஊருக்கெல்லாம் சொல்லவல்லோ வேணும். நல்லா இருந்த மனுசன் திடீரென்று செத்துப்போச்செண்டா ஒருத்தருக்கும் தெரியாம கொண்டு எரிச்சப்போட்டு போக நாளைக்கு சனம் சண்முகமண்ண, செத்து போயிட்டாரே, ஐயோ எங்களுக்கு ஒருத்தருக்கும் தெரியாதே என்றல்லோ சொல்லுவினம்” என்று தங்களுக்குள் கதைத்துகொண்டார்கள்.

வாசலில் நின்றுகொண்டிருந்த ஆட்டோக்காரனுக்கு கோபம் கொப்பளிக்க தொடங்கியது. அவன் மனசுக்குள்ள “ஏன்டா மயிராண்டிகளா, காலையில் மூணு மணிக்கு வாவெண்டு போட்டு தத்துவம் கதைச்சுக் கொண்டிருக்கிறியள்” என்று மனசுக்குள் புளுங்கினான்.

வெளியில் எழும்பி வந்த வாணி சுதர்சன பார்த்து, “தம்பி இங்க அந்த துண்ட தா” என்று மரண அறிவித்தலை வாங்கினாள். “என்ற அப்பாவுக்கு இதெல்லாம் பிடிக்காது. ஊருக்க செத்த வீட்டுக்கு எனவுன்ஸ் பண்ணக்குள்ள, ‘நான் செத்தா இப்படி எல்லாம் ஊருக்கு உறவுக்கு எல்லாம் சங்கூதி அறிவிச்சி கொண்டாடாதேங்கோ, அறிஞ்சவன் தெரிஞ்சவன் வந்தா வரட்டும்’ அப்படியென்று சொல்லுறவர். பின்ன எதற்கு இப்ப நாங்க ஊருக்கு சொல்ல வேணும்”

“சரி வாணி, விருப்பம் இல்லையென்றால் விடுங்கோ” என்றார் மாப்பிள்ளை செல்வம். ஆட்டோக்காரன் “இப்ப நான் என்ன செய் யிறது?” என்று கேட்க, “சரி வந்த காச எவ்வளவு என்று சொல்லுங்கோ தாரோம்” என்றார் மருமகன்.

அவன் வாயில் தூசனம் தொண்டை வரை வர நான் அவனுக்குள் புகுந்தேன்.

“செத்தவீட்டுக்கு எனவுன்ஸ் பண்ணுற மாதிரி ஒரு நாதாரி வேல ஒன்னுமே இல்ல. செத்த வீட்டு அழைப்பிதழ் என்று சொல்லிக்கொண்டு தங்கட உறவுகளினர் பேரச்சொல்லி, ஒருத்தன பிரான்க, ஒருத்தன லண்டன், ஒருத்தன அமெரிக்கா இப்படி பீத்திக்கொண்டு போறது தவிர வேறென்ன தான் இருக்கு?” என்றான் ஆட்டோக்காரன்.

“இப்ப கொஞ்சத்திற்கு முதலில் பேசின 5000 இன்றைக்கு தராட்டி தெரியும் என்று குமுறினவன் ஏன்டா இப்படி பதுங்குறான்?” என்று சுத்தி நிண்ட பொடியன் தங்களுக்குள் வியந்தனர்.

“இங்க பாருங்கோ செல்வமண்ணா, வாணியக்கா சொல்லுற மாதிரி இந்த எனவுன்ஸ் பண்ணி ஊரக்கூட்டி ஒப்பாரி வச்சு கும்மியடிக்க

தேவையில்ல. நான் போட்டு வாறன்” என்றான் ஆட்டோகாரன்.

“தம்பி நீங்க வந்ததுக்கு இந்த ஆயிரத்த கொண்டு போங்கோவன்” என்று மாப்பிள்ளை காசை நீட்டினார்.

“இச்சி நீங்க என்ன வேணுமெண்டா செய்தனீங்க? விடுங்கோ” என்று அவன் நடக்க தொடங்க, மாப்பிள்ளை காச கொண்டு போய் அவனிண்ட பொக்கட்டில வைத்தார்.

“இச்சி இச்சி இத விடுங்கோ.. காச வச்சிருங்கோ” என்று அவன் சொல்லிப்போட்டு கேட்டுக்கு வெளிய போட்டான்.

அவன் ரோட்டில இருந்து திரு திருவென முழுசிக் கொண்டிருந்தான்.

காலையில் அஞ்ச மணி. என் முற்றமும் முற்றத்தில் இருந்த பூக்களும் என்னை தேடுவதைப் பார்த்தேன். காலையில் எழும்பினவுடன் முற்றத்தை கூட்டுவதும் முற்றத்தில் இருக்கிற பூக்கள பார்க்கிறதும் இரசிக்கிறதும் தான் என்ற முதல் வேலை. ஆனால், இண்டைக்கு அது நடக்கமில்ல. முற்றத்தின் நடுவில செத்தவீட்டு பந்தல். பந்தலுக்கு வெளியில நான் செல்லமா வளர்த்த பிளேக்கி நாய் படுத்திருக்கு. நான் இல்ல என்றது அதற்கு நல்லா தெரிஞ்சிட்டு. அதின்ட கண்களின்ட ஓரத்தில லேசா கண்ணீர் கசிந்திருக்கு.

நான் இந்த உலகத்தில் இல்லாத முதல் நாளும் வழமை போலவே இயங்கி கொண்டிருந்தது. வாழும் ஒவ்வொரு மணித்துளியையும் மனிதன் அனுபவிக்க துடிக்கிறான். அது நியாயம்தான். அடுத்த நொடிக்கூட அவனுக்கு இல்லாமல் போகலாம்.

“என்ன... எனவுன்ஸ் பண்ணயில்லயென்டா யாரு செத்தவீட்டுக்கு வர போயினம்?” என்று கேட்டுக்கொண்டே வீட்டுக்குள் வந்தார் என்ற மச்சான் ராமலிங்கம்.

“மாமா சும்மா தேவையில்லாம ஒன்றும் குழம்பாதேயுங்கோ. அப்பா இதெல்லாம் விரும்புறதில்ல” என்றா என்ற மகள் வானி.

“சரி உங்கட அப்பா எத விரும்புவார்? எத விரும்புறதில்ல எண்டு இப்பவே சொல்லுங்கோவன் எங்களுக்கு. பிறகு நாங்க ஒண்ட செய்ய நீங்க ஒண்ட சொல்ல செத்த வீடு பிறகு செத்த வீடு மாரி இருக்காது” என்று கொதித்தார் ராமலிங்கம்.

“அய்யோ ஏண்டா கத்துற? அத்தான் இருந்தா இப்படி கத்துவியே?

அத்தான பத்தி உனக்கு தெரியும் தானே? அந்த மனுசன் ஒரு ஒத்த ருட்டெண்டு தெரியும்தானே? அவன் வாணி சொல்லுறமாரி செய்யுங்கோ” என்று அழுது கொண்டே என்ற மனுசி சொல்ல,

“அதத்தான் கேட்கிறன், எப்படி செய்யப்போறியள் எண்டு சொல்லுங்கோ? அங்க வெளியில தங்கவேல் மச்சானும் அவரினட பொடியிலும் பாடை பிடிக்கனும், மேளம் பிடிக்கனும் எண்டு கதச்சுக்கொண்டிருக்கினம். நீங்க இங்க அவருக்கு ஒன்றும் பிடிக்காது என்று சொல்லுறியள். எப்படி செய்யப்போறியள் என்று சொல்லுங்கோவன்” என்றான் ராமலிங்கம் கொஞ்சம் அழுத்தமாக.

காலை 5:30 வீட்டு முற்றத்தில் மீண்டும் செத்தவீட்டு கூட்டம். தலைமை ராமலிங்கம் வாணியும் கண்மணியும் வாசலில் குந்தியிருந்து தலையை தலையை அடிச்ச அழுகிறார்கள்.

“ஐயோ அப்பா இந்த ஊருக்க என்ன நடந்தாலும் அவர்தானே எல்லாருக்கும் ஆலோசனை சொல்லுறவர். இண்டைக்கு அவருக்கு ஒரு கூட்டமா?” என்று சொல்லி ஒப்பாரி வைத்தார்கள்.

“இங்க பாருங்கோ. சும்மா தேவையில்லாம ஆளுக்கொரு கதை கதைக்காம, ஒரு போக்கில போக வேணும். 8 மணிக்கு ஆசுபத்திரிக்கு போக வேணும். போறதுக்கு முதலில செத்தவீடு நடத்துவது எப்படியெண்டு உறுதியா ஒரு தீர்மானம் எடுத்துப்போட்டு போகவேணும்” என்றார் ராமலிங்கம்.

“என்ற அண்ணன் ஊருக்குள்ள கவுரவமா வாழ்ந்த ஒரு மனுசன். நாலு தடவை ஊர் தலைவரா இருந்தவர். பலருக்கும் பத்துக்கும் தெரிஞ்ச மனுசன். மற்றது எங்களுக்கு ஒரு கடமை இருக்கு. அத சரியா செய்ய வேணும். செத்த வீட்டு செலவில நான் அரைவாசி தாறன். மற்றது என்ற தம்பி சித்திரவேலும் கொஞ்ச காசு தாறானாம். எங்கட அண்ணன்ட செத்தவீட்ட சரியா செய்ய வேணும். சித்திரவேல் இரவு வெளிக்கிட்டு வந்து கொண்டிருக்கிறான்” என்றான் என்ற தம்பி தங்கவேல்.

“ஏன் சித்திரவேல் தரவேணும்? 15 வருசம் இந்த வாசல்படி மிதிக் காதவர், எங்கட குடும்பத்திற்கு எதிரா உள்ள கோயிலெல்லாம் போய் துனியம்செய்து கொண்டு வந்தவர், அவருக்கு இங்க என்ன இடமிருக்கு? அவர் இந்த பக்கம் வரப்படாது” என்றாள் கண்மணி.

“அப்படி ஒன்றும் நீங்க சொல்ல ஏலாது அண்ணி. நாங்க மூன்று சகோதரங்கள். அடிபடுவோம் பிறகு சேருவோம்” என்றான் தங்கவேல்.

“அப்பான்ர செத்தவீட்டுக்கு ஒருத்தரும் காசு தர தேவையில்லை. அவர் ஒரு கூலி மேசனா இருந்து சாகும் வரைக்கும் ஒருத்தருக்கும் கடமைப்படாம வாழ்ந்துட்டு போனவர். இப்ப கடைசியில் வந்து யாரும் அதில் கைநனைக்க தேவையில்லை” என்றான் வாணி.

“அப்ப நீங்க உங்கட எண்ணத்திற்கு செய்ய போறியன் எண்டா பிறகென்னத்திற்கு நாங்கள் இங்கு நின்று பிடுங்குவான்? வாடா சுதர்சன் எங்கடா அம்மாவ கூப்பிடு” என்று சொல்ல தங்கவேலினர் குடும்பமே வெளியேறத் தொடங்கியது.

“ஐயோ ஐயோ” என்ற ஒரு குழறலோடு சித்திரவேலும் அவனின்ர மனிசி பிள்ளைகளும் ஒரு வாகனத்தில் இருந்து இறங்கி வீட்டுக்குள்ள வர என்ற ரெண்டு தம்பிமாடும் முத்தத்தில் நின்று அழுது புரள எனக்கு ஆச்சிரியமா தான் கிடந்தது.

அழுகை ஒஞ்ச பிறகு, “என்ன இன்னும் பொடிய கொண்டு வரயில்லையே? ஐயோ, என்ற அண்ணன்ர முகத்த ஒருக்கா பார்க்க வேணுமே?” என்று பொய்யா அழுதான் சித்திரவேல்.

“அவரின் முகத்தை ஆசுப்பத்திரியில் போய் பார்க்க வேண்டியது தானே” என்றார் தங்கவேல். ஏன் அப்படி என்றால்போல் சித்திரவேல் அவனை பார்த்தான்.

“அவள் தாயும் மகளும் பெரிய நியாயம் எல்லாம் கதைக்கினம்” என்றான் தங்கவேல். எல்லாகதையும் கேட்ட சித்திரவேல் “எப்படியாவது இந்த செத்துவீட்ட வச்சாவது உறவு கொண்டாடி வாணிகிட்டயும் அண்ணிகிட்டயும் கையெழுத்த வாங்கி போட்டா, அந்த ரோட்டுக்கரை காணியில் என்ற பங்கெடுத்து அதில் ஒரு கடையை கட்டி போடலாம் எண்டா இதென்னடா முடியாது போல கிடக்கு” என்று அவன் மனிசில் ஓடியது.

என்ற அப்புவும் அம்மாவும் மூன்று பேருக்கும் தங்கட காணிய மூன்று பங்கு பிரிச்ச எழுதி தர நான் மூத்தவன் என்றபடியால எனக்கு ரோட்டுப் பக்கமா தர, அந்த ரோட்டு பக்கத்த தனக்கு தரச்சொல்லி அப்புலோட சண்டபிடிச்ச கோட்டுக்கும் வழக்குக்கும் இழுக்க பார்த்தவன். நான் அதெல்லாம் போறது சரியில்ல என்று நினச்சி அந்த காணிய சைன் பண்ணி கொடுத்துப்போட்டன். ஆனால் புரொக்டர், மனிசியும் பிள்ளையும் சைன் பண்ண வேணும் என்று சொல்லத்தான் வாணியும் கண்மணியும் பொங்கியெழுந்து வைக்கமாட்டன் என்று சொல்லி

விட்டனர்.

“என்னடி உங்கட பரம்பரைக்கு சொத்து சேர்க்கிறியளே? உனர் பரம்பரையே நாசமா போகும்” என்று சாபம் போட்டு போனவன், பதினைந்து வருசத்துக்கு பிறகு இன்றைக்குத்தான் வந்திருக்கிறான்.

செல்வமும் வாணியும் கல்யாணம் முடிச்ச அஞ்சு வருசம் ஆகுது. ஆனா அவைக்கு பிள்ளைகள் இல்ல. இந்திரவேல் துனியம் செய்து தான் வாணிக்கு பிள்ள இல்லயென்று நெடுகலும் கண்மணிக்கு ஊராக்கள் உசுப்பேத்த, சித்திரவேலுக்கு துனியம் செய்ய கண்மணியும் வெளிக்கிட நான் போட்ட கூச்சலில அப்ப எல்லாரும் அடங்கி போனவை.

மாப்பிள்ள செல்வம் வேதம் என்றபடியால வாணியும் கண்மணியும் வேதத்திற்குமாறிபிள்ளபாக்கியத்திற்காக ஏதோ விரதமெல்லாம் இருந்து ஜெயிப்பினம். சித்திரவேலால தான் இந்த அநியாயம் நடந்திருக்கு என்று நெடுகலும் அவனுக்கு இவை சாபம் போட்டுக்கொண்டிருப்பினம்.

காலை ஆறு மணி. தங்கவேலும் சித்திரவேலும் ஏதோ கதச்சுக் கொண்டிருக்க ஊர்த்தலைவர் மகேசனும் அவர்களோடு சேர்ந்து ஏதோ ரகசியம் பேசினர். அவயின்ர ரகசியம் எனக்கு தெரியும் என்று அவைக்கு தெரியல.

என்ன அவயின்ர பெரிய ரகசியம்?

சண்முகமண்ண ஊர்த் தலைவர் என்ற கோதாவில பொடிய ஊர் சனசமூக நிலையத்துக்கு கொண்டு போய் அங்க வச்ச நாங்க நினைச்ச படி செய்வோம்.

இதுதான் அவயின்ர ரகசியம்.

“தம்பி செல்வம் ஒருக்கா இங்க வாறியளே?” என்று கூப்பிட்ட மகேசன், “ஊர் பொடியள் சண்முகமண்ணன்ட் பொடிய ஒருக்கா பத்து நிமிசம் சனசமூக நிலையத்திற்கு கொண்டு போகவேணும் எண்டு கேக்கி றாங்கள். நாலு முறை தலைவராய் இருந்தவரல்லே?” என்றார்.

நான் மருமகன் செல்வத்திற்குள் புகுந்தேன்.

“சரி நாலு முறை தலைவராக இருந்தவர். இந்த ஊருக்கு செய்த சேவைக்கு, அவர் உயிரோடு இருக்கைக்குள்ள ஒரு தடவையாவது அவரை கூப்பிட்டு ஒரு மாலை போட்டு அவர் செய்த சேவைகளை பாராட்டி பேசி இருக்கலாமே? செத்துப் போன பிணத்துக்கு மாலை

போடவும் போற்றவும் புகழவும் அவர் சாகும் வரைக்கும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறியள் போல கிடக்கு” என்றார்.

சாதுவான செல்வம் ஒரு புரட்சி வீரனைப் போல கதைப்பதை எல்லாரும் ஆச்சரியமாய் ஆவென்று வாயைப் பிளந்து பார்த்தனர். “இதென்னப்பா.. நாங்கொண்ட கதைக்க இந்தப் பொடியன் ஒன்ட கதைக்குது?” என்று சொல்லிக்கொண்டு மூன்று பேரும் மெதுவா வெளிக்கிட்டு கேற்றுக்கு வெளிய போட்டினம்.

காலை 6:30 மணி. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அறிந்து தெரிந்தவர்கள் வரத்தொடங்கியிருந்தார்கள். வந்த பெண்களில் கமலாவும் வந்து ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்கியிருக்கிறா.

பக்கத்து கிராமம் முல்லைநகரில் இருக்கிற கமலாவத்தான் நான் முதலில் காதலிச்சனான். அவாவினட் அப்பா ஒரு கோயில் சிற்பம் செய்யிற ஆள். என்ற அப்பு அவரிட்டத்தான் என்னை வேலை பழக விட்டவர். அப்ப எனக்கு இருபத்திரெண்டு வயசு. கமலாவுக்கு பதினெட்டு வயதிருக்கும். பத்தாம் வகுப்போடு படிப்பை முடிச்ச போட்டு சிற்பத்திற்கு பெயிண்ட் அடிக்கிற வேலை கமலா செய்யுறவா. நான் சிற்பம் பழகக்கேக்குள்ள அவ சிற்பத்திற்கு எப்படி பெயிண்ட் அடிக்கிறது என்று சொல்லித்தருவா. அவாவினட் அழகில் மயங்கின நான் இரவு பகலா அவளப்பற்றிய ஏக்கங்களால் சில நாட்கள் ஓடியது.

அப்பத்தான் ஒரு நாள் கமலாண்ட அப்பா “என்ன சண்முகம் உன் பார்வை கொஞ்சம் பிழையா கிடக்குது” என்றார். திடுக்கிட்டு போன நான் நிமிர்ந்து பார்த்தன். எனக்கு முன்னுக்கு இருந்த கமலாண்ட மார்பகங்களை நான் பார்த்ததை அவர் பார்த்துவிட்டார் என்பது எனக்கு புரிந்தது.

அன்றுடன் வேலை பழக வரவேண்டாம் என்று சொல்லிப்போட்டார். ஆனால், கமலா எனக்காக தன்ர உயிரையே வச்சிருக்கிறதா சொல்லி எனக்கு கடிதம் போட தொடங்கினாள். பிறகுதான் அவள் என்னை காதலிக்கிறாள் என்று தெரிஞ்சது. அதற்குப் பிறகு நான் கடிதம் போடத் தொடங்கினேன்.

கடைசியா கமலாண்ட அப்பா ஒரு நாள் வீட்டுக்கு வந்து என்ற அப்புட்ட உன்ர மகன் என்ற மகளுக்கு எழுதின கடிதத்த பார் என்று காட்ட, அப்பு எனக்கு நாலு சாத்து சாத்தினவர். அதற்குப் பிறகு ஒரு கிழமையில் கமலாவ எங்கேயோ கூட்டிக்கொண்டு போய் கல்யாணம்

கட்டி வச்சிட்டினம்.

மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்த பிறகுதான் கமலா ஊருக்குத் திரும்ப வந்தவள். ஆனா அவள் என்னை பார்க்கிற போதெல்லாம் ஏதோ ஒன்றை இழந்ததைப் போல அவள் முகம் மாறியிருக்கும். அதற்குப் பிறகு அவளை நான் சந்திக்கிறத தவிர்த்துக்கொண்டே வந்தேன். ஆனா இப்ப அவள் ஐம்பது வயது கிழவி. முதல் முதல் தன் முன்னால் காதலனுக்காக வீடு தேடி வந்து ஒப்பாரி வைக்கிறாள். அந்த ஒப்பாரியின்ர வார்த்தைகளை வந்திருக்கிற ஒருத்தரும் புரிய மாட்டினம். ஏனென்றா அவள் இன்று வரைக்கும் மனசில ஒரு மூலையில் தன்ர முதல் காதல சுமந்து கொண்டுதான் வாழ்றா என்றது எனக்கு மட்டும் தான் தெரியுது.

“மை பூச வந்தீங்களே
இந்த மைனாவ பார்த்தீங்களே
கைகூப்பி அஞ்சி நானும்
கைகோர்க்க கெஞ்சினேனே
கரைசேர எண்ணினேனே
யாரு வச்சி பொட்டுவல்லோ
என் தலையெழுத்து மாத்திடுச்சு
உன் முகம் பார்க்க வந்திருக்கேன்
என் முகம் பார்க்க வாருமையா”

இப்படி கமலா ஒப்பாரி வைத்துக்கொண்டிருக்க, அழுது முடித்து கரையில் குந்தியிருந்த வாசுகி கிழவி, “இவ யாருக்கு ஒப்பாரி வைக்கிறா?” என்று ஒரு குண்டை தூக்கிப்போட்டாள்.

கண்மணி வாசுகிக் கிழவிய “என்ன பாட்டி சொல்லுறீங்க?” என்று அவாவப் பார்க்க -

நான் வாசுகி கிழவிக்குள்ள நுழைந்தேன்.

“அட போடி நீ ஒருத்தி... உன் புருசன் ஒரு உத்தமபுத்திரன் என்று ஊர் பொம்பளைகளே சொல்லுறாலுகள். அவன் உயிரோட இருக்கும் வரைக்கும் எந்த பொம்பளைய பார்த்திருக்கிறான். ஒரு உத்தம புருசனாதானே இருந்துட்டு செத்திருக்கிறான். அதற்குத்தான் இந்த பொம்பளக இப்படி ஒப்பாரி வைக்கிறாளுகள்” என்றாள் கிழவி.

ஐயா செல்லமே,
நீ யாருக்கும்

துரோகமும் செய்யிலையே,
கடவுளே கண்ணில்லையா?

இந்த வாழ்நாள் வயசில மனுசன் கொண்டுபோட்டியுள்ளே?” என்று கண்மணி வெடித்துக் குமுறினான். கமலாவோ திரும்பத் திரும்ப அந்த ஒப்பாரியை பாடிக்கொண்டே இருந்தான்.

காலையில் ஏழு மூப்பது மணியிருக்கும். திடீரென்று அறைக்குள் நுழைந்த என்ர தம்பி சித்திரவேல், “ஐயோ என்ர அண்ணி என்ன மன்னிச்சிருங்கோ. என்ர அண்ணனின்ர முகத்த மட்டும் பார்க்க தடை போட்டுடாதேங்கோ” என்று முத்தத்தில் கிடந்து புரண்டு புரண்டு அழுதான். என்ர மனுசி கண்மணியும் மகள் வாணியும் அமைதியாக இருந்தார்கள்.

கொஞ்ச நேரத்தில் அமைதியான சித்திரவேல் “ஆ... பிறகு என்ன எல்லாரும் பேசாம இருக்கினம். ஒரு மாரி உறவு கொண்டாடி அண்ணிய ஏமாத்தி கடிதத்தில் கையெழுத்து வாங்கி போட்டா ரோட்டுத்துண்டு எனக்கு கிடைக்கும். பிறகென்ன நான் நினைச்சிருக்கிற மாதிரி அதில கடைய கட்டி வாடகைக்கு கொடுத்துப்போட்டு காலாட்டிக் கொண்டு சாப்பிட்டு கொண்டிருக்கலாம்” என்று நினைக்கத் தொடங்கினான். பிணம் உறங்க பேய் காணும் கனவுகளில் இதுவும் ஒன்று.

“என்னதான் என்றாலும் ஒரு ரெத்தமெல்லோ, ஒரு வயித்தில் இருந்தவன்களெல்லோ, பாசம் இருக்காதா, பாருங்க அவன் மனசு தவிக்கிறத” என்றாள் வாசுகி கிழவி. எல்லாரும் அவன் சொன்னதுக்கு தலையாட்டினதை அவன் நன்றாகப் பார்த்து தன்னை எல்லாரும் நம்பி விட்டார்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்க -

நான் சித்திரவேலுக்குள் புகுந்தேன்.

“யாருடா எனக்கு அண்ணன்? என்ர ஆசைக்கு தன்ர காணிய தராதவன். தன்ர பொண்டுகளின்ட கதைய கேட்டுக்கொண்டு அடிமையா வாழ்ந்த பொன்னயன்” என்று கண்டபடி என்னை தூசணத்தில் திட்டி பந்தலை பிடித்து இழுத்து தகரத்தை கீழே விழுத்தினான். “அவனின்ர பிணத்த நான் எதுக்குடா பாக்கணும்? அது ஒரு நாய். அந்த நாய நான் ஏன் பார்க்கணும்? எனக்கு தெரியும் அந்தக் காணிய எப்பிடி பிடிக்கிறதெண்டு?” குளறிக்கொண்டு என்ர மனுசிய தாக்குவதற்கு ஓடிவர செத்த வீட்டில இருந்தவை எல்லாம் அவன் பிடித்து இழுக்க அவன் திமிரிக் கொண்டிருந்தான்.

என்ற மனிசியும் மகளும் அவனை பார்த்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். மருமகன் கையில் ஒரு பெரிய பொல்லு இருந்தது. கமலா விளக்குமாறுடன் நின்றாள். செத்தவீடு போர்க்களமாய் மாறியிருந்தது. ஒரு பிணம்... பல பேய்கள்... பல அவதாரங்கள்.

“அட இதென்னடா ஒரு தாய் பிள்ளைகளா நீங்க? குடும்பத்துக்குள இப்படியும் ஒரு பேய் இருந்திருக்கே” என்றாள் வாசகி கிழவி. தன்னை பேய் என்று சொன்னதை சித்திரவேல் கேட்டு கண்களை முழித்து வாசகி கிழவியை பார்த்து பல்லை நறுநறுவென கடித்தான்.

காலை எட்டு மணியாகியிருந்தது. எல்லாரும் பொடியெடுக்க ஆசுபத்திரிக்கு வெளிக்கிட்டு கொண்டிருந்தார்கள். எல்லா குடும்பத்திலும் இப்படிப்பட்ட பேய்கள் இருக்கும் என்றாள் மீண்டும் வாசகி கிழவி சித்திர வேலை பார்த்துக்கொண்டே.

ஆனால், அந்த ஓலைக்கொட்டில் அந்த நிறை மாத கர்ப்பிணி பெண் சாணத்தால் மெழுகி வாசலில் ஒரு சிறு கோலமிட்டாள். அந்த இரண்டு வயது பெண் பிள்ளை அந்த கோலத்திற்கு மேல் தன் பிஞ்சு கால்களை வைத்து நடந்து வர, புவை தாங்கிய மேனியாய் பூமித்தாய் மெய்சிலிர்த்தாள். ஓலை வீடு, மண் சுவர், சாணம் போட்ட நிலம், அடுத்து சாப்பிடுவதற்கு உணவில்லை. ஆனால் அங்கு தேவதைகள் சில நேரங்களில் தோன்றி மறையும்.

அந்த நிறை மாத கர்ப்பிணித்தாய் பேசுகிறாள்.

“அப்பா இண்டைக்கு பந்தயத்த வென்று ஒரு இலட்சம் காசு கொண்டு வருவார். கொண்டு வந்தா ஒரு பால் மாடு வாங்குவம். பசுவும் கன்றும் பாலோடு வீட்ட வரும். நாளையிலயிருந்து நீ மாட்டு பால் குடிப்ப. அம்மா அந்த நாலு லீற்றர் பாலில் ரெண்டு லீற்றரை வித்துப்போட்டு, பாக்கியம் அக்காட்ட சீட்டு கட்டுவனாம்” என்றாள்.

அந்த சின்ன சிறிய சிறுமி தன் தாய் சொன்னது விளங்காவிட்டாலும் அவள் மார்போடு தன் முகத்தை வைத்து தன் தாயின் இதயத்துடிப்பின் சத்தத்தை கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். இரவு நிழலாய் ஆடி பயமுறுத்திய அந்த ஒற்றை மரத்தில் ஒரு காகம் தனியாக இருப்பதை பார்த்த அவள், ஏன் அண்டைக்காய் வீட்டுக்கு வந்திருக்கு என்று நினைத்து கொண்டு “சனியனே போ” என்றாள். அது பறந்து அவள் கூரைக்கு மேல் வந்து அமர்ந்தது.

3

வஞ்சகவலை

ஆனந்தன் கதவை திறந்து உள்ளே வந்து “ஒன்னு, ரெண்டு, மூணு, நாலு” என்று எண்ணிவிட்டு, வெளியே நின்ற சிவாவிடம் “இண்டைக்கு நாலு தான் இருக்குது. கெதியா முடிச்சிக்கிட்டு போகலாம்” என்றான். ஆனந்தனும் சிவாவும் பிணவறையின் நிரந்தரக் கூலிகள். அவர்கள் தான் பிணங்களை வெட்டி சுத்தம் செய்கிறவர்கள். கூலி அடிப்படையில் தில்லைநகர் ஆசுபத்திரியில் வேலை செய்யும் இவர்களுக்கு ஒரு பிணத்தை வெட்டி சுத்தம் செய்து கொடுப்பதற்கு ஆயிரம் ரூபாய் கிடைக்கும். சில நேரங்களில் ஒரு பிணம் இருக்குமானால் ஐநூறு ரூபாயுடன் போகவேண்டி வரும். ஆனால், இண்டைக்கு நாலு பிணமும் வெட்டி சுத்தம் செய்து கொடுக்க வேண்டும். வேலையும் கூட கூலியும் கூட கிடைக்கும்.

என்னுடைய பிணம் மூன்றாவதாக இருந்தது. எனக்கு முன்பிருந்த இரண்டும் அக்சிடன்டில் வந்த பிணங்கள். எனக்கு அடுத்திருக்கிற பிணம் ஒரு பொம்பளை பிள்ளையுடையது. காதல் தோல்வியில் தூக்கு போட்டு கொண்டு வந்திருக்கிற பிணம். வாழ்க்கைய காதலிக்கிறவ மரணத்த கட்டி இழுப்பதில்லை.

காலை ஒன்பது மணி. என்ர மச்சான் ராமலிங்கமும் மருமகன் செல்வமும் பிணவறைக்கு வந்து விட்டார்கள். கூட்டங்கூட்டமாய் கண்ணீர் முகங்களால் பிணவறை முன்றல் நனைந்து கொண்டிருந்தது.

“ரோட்டில் விழுந்து செத்தபடியால் கொர்ணல் வந்து பார்த்து சட்ட வைத்திய அதிகாரியும் உறுதிப்படுத்த வேணுமாம்” என்று செல்வம் ராமலிங்கத்திடம் சொன்னான். “எப்படியும் பன்னிரெண்டு மணிக் கெல்லாம் பொடிய கொண்டு போயிட்டம் என்டா அஞ்ச மணிக்கு கடலைக்கு கொண்டு போயிரலாம்” என்றான் செல்வம்.

“இச்சி பன்னிரெண்டு மணி வரைக்கும் பார்த்து கொண்டிருக்க ஏலுமே? இப்ப டொக்டரும் கொர்ணலும் வந்துடுவினம். பத்து மணிக் கெல்லாம் கொண்டு போயிரலாம்” என்றார் ராமலிங்கம்.

மற்ற பிணங்களுக்காக காத்திருந்த ஒரு கிழவன், “எப்படி தம்பி பத்து மணிக்கு பொடி தருவினம்? எங்கட அக்சிடனில் வந்த பொடி தான் லைனில் முதல்ல இருக்கு. அது ரெண்டும் தான் முதலில் வரும். நான் இப்ப தான் உள்ளுக்கு போய் பாத்திட்டு வந்தன்” என்றார்.

“ஓ.. அப்படியா? அதெல்லாம் செய்யலாம்... பார்ப்போம்” என்று சொல்லிப் போட்டு ராமலிங்கம் பிணவறைக்கு உள்ளுக்கு வந்து என்ர பிணத்தை பார்த்தார். அது லைனில் மூன்றாவதாக இருந்தது.

“என்னப்பா நல்லாத்தான் எங்களுக்காக கஸ்டப்படுறியல் போலயி ருக்கு” என்று ஆனந்தன் பார்த்து கதை கொடுத்தார். ஆனந்தன் ராமலிங்கத்தினர் கதைக்கு காது கொடுக்காம, அவசர அவசரமாக பிணங்களை வெட்டுவதற்கான மேசைகளை ஒழுங்கு பண்ணிக் கொண்டிருந்தான்.

சிவா பிணவறைக்கு வெளியில் போட்டு திரும்பி வந்தான். அவன் கண்கள் சிவந்திருந்தன. வழமையா பிணத்த வெட்ட முதலில் சிவாவும் ஆனந்தனும் காலையிலேயே கால் போத்தல் சாராயம் அடிக்கிறது வழக்கம். ஆனா இரகசியமா வெளியில் வைச்ச குடிச்சி போட்டுத்தான் வருவினம்.

“என்ன உங்களுக்கு சொல்லுறது விளங்காது போல கிடக்கு. வெளியி போங்க, இப்ப டொக்டர் வர போறார். வந்தா எங்களுக்குத்தான் பிரச்சனை” என்றான் சிவா ராமலிங்கத்த பார்த்து.

“இல்ல தம்பி இதில் மூணாவது இருக்கிறது என்ர மச்சான் தான் அதுதான் பார்க்க வந்தன்”

“சரி மச்சான் பாத்திங்களா? மணவாளன் தோப்புக்குள்ள மாப்பிள எப்படி படுத்திருக்கிறார் என்று?” முகத்தை திறந்து காட்டிய சிவா “நக்கலாக போங்கண்ண வெளிய. சும்மா மச்சான் மாப்பிள்ள என்று விடிய காலத்தில் வந்து எங்கள் குழப்பாம்” என்றான்.

ராமலிங்கம் சிரித்துக்கொண்டே “என்ன ரேட்?” என்று கேட்டார். வெளிய போட்டு வந்த ஆனந்தன் என்ன ரேட்ட பற்றி கேக்கிறார் அண்ணன், எந்த ரேட்ட பற்றி கதைக்கிறியள்?” என்று கேட்டான்.

ரெண்டாயிரம் ரூபாயை எடுத்து ஆனந்தன் கையில் வைச்சி “பத்தரை மணிக்கெல்லாம் போகனும். கொஞ்சம் கெல்ப பண்ணுங்கோ” என்றார். ஆனந்தன் காசையும் ராமலிங்கத்தின் முகத்தையும் ஒருக்கா வடிவா பாத்திட்டு, “என்னத்திற்கு காச இப்ப தாரியல்?” என்று தன்மையா கேட்டான்.

“அப்ப போத்தல் வாங்கிக்கொண்டு வரட்டே?” என்றார் ராமலிங்கம். ஏனென்றால் தில்லைநகரில் போத்தல் இருந்தா கன வேலை பார்க்க கலாம் என்று அவருக்கு தெரியும்.

“போத்தலா, என்ன போத்தல்?”

“அது நீங்க தான் சொல்ல வேணும்” என்றார் ராமலிங்கம். சிவா திரும்பவும் வெளிய போட்டு உள்ளுக்க வந்தான்.

“அண்ணன் என்ன போத்தல் என்று கேட்கிறார். சொல்லு சிவா” என்றான் ஆனந்தன்.

“என்ன போத்தல்?” என்றான் சிவா.

“தம்பி கொஞ்சம் இந்த பொடிய கெதியா முடிச்ச தரவேணும்” என்று என்ற பிணத்தை காட்டினார்.

“ஓ.. அப்படியா! லஞ்சம் கொடுத்து பிணத்த கொண்டு போக பார்க்கிறியள், பிணத்த வைச்சி இங்க வாழறதிற்கு நாங்க ஒன்னும் அரசியல் வாதிகள் இல்ல” என்றான் அவன் அழுத்தமாக.

“அண்ணன் வெளியில போங்கோ. பிறகு சும்மா தேவையில்லாம தூசனத்தில் எனட்ட ஏச்ச வாங்குவியல்” என்றான் ஆனந்தன்.

“என்னப்பா பிழைக்க தெரியாதே உங்களுக்கு” என்றார் ராமலிங்கம்.

“பிழைக்கத்தான் பிணத்த வெட்ட வந்திருக்கிறோம். அதவிட வேறென்ன பிழைக்க வேண்டியிருக்கு. பிணமும் மரணமும் தான்

எங்கட இனத்தினர் ஏழு தசாப்த அரசியல். அது நீங்கள் செய்வியல் நாங்க செய்ய மாட்டோம்” என்றான் சிவா.

“நீ வெளியில் முதலில் போ. தேவையில்லாம காச கையில் வைச்சி கொண்டு இதில் நிண்டி என்றா பிறகு எங்களுக்கு தான் பிரச்சனை” என்றான் ஆனந்தன். ராமலிங்கம் கொஞ்சம் வெளியில் வர ஆனந்தனின் போன் அடித்தது.

ஆனந்தன் பூநகர் கிராமத்தில் இருந்து இங்க வேலைக்கு வாரவன். மனுசிக்கு ஒரு கால் இல்ல. நடந்து முடிஞ்ச யுத்தத்தில் கண்ணி வெடியில் சிக்கி, கால எடுத்து போட்டினம். இரண்டு பொடியுள் படிக்கிறாங்கள். அரசாங்கம் கொடுத்த வீட்டுத்திட்டத்தில் அரைகுறையா கட்டிமுடிக்கப்படாத வீடு. வீட்டுக்கு வேலியில்ல. குடிக்க தண்ணி எடுக்க பத்து காணி கடந்து போய் தான் அந்த ஏலாத மனுசி தண்ணி கொண்டு வரும்.

ஆனந்தன் பிணம் வெட்டி உழைக்கிற பணத்தில் தான் ரெண்டு பொடியளும் படிக்கிறாங்கள். ‘மூத்தவனுக்கு O/L கணித பாடத்திற்கு பாஸ் பேப்பர் இண்டைக்கு கட்டாயம் வாங்கிக்கொண்டு வாங்கோ. பிறகு மறந்து போடாதேயுங்கோ’ என்று போனில ஆனந்தனின் மனுசி அழுத்தமா சொல்லிப்போட்டு, ‘இங்க சரஸ்வதி அக்கா வந்து நிற்கிறா. இண்டையோட நாலாவது நாள் வந்திட்டாவாம். வாங்கின காசுக்கு இண்டைக்கு பின்னேரத்துக்குள்ள வட்டி காச தராட்டி தான் பொலிசுக்கு போக போராவாம்’ எண்டு சொல்லிப்போட்டு போன வைச்சாள் ஆனந்தன் மனுசி.

“என்ன அண்ணன் அக்கா என்னவாம்?” என்றான் சிவா.

“இல்லடா, அந்த வீட்டு திட்டத்திற்கு வாங்கின கடனுக்கு சரஸ்வதி அக்கா வட்டி காசுக்கு வந்து நிற்குதாம்” என்றான்.

வாசலில் நின்ற ராமலிங்கம் கையில் வைச்சிருந்த ரெண்டாயிரம் ரூபாய் மடிச்ச ஒரு என்வலப்பில் வைத்து கொண்டு திரும்பவும் உள்ளே வந்தார்.

“என்ன அண்ணன் சொல்லுறது விளங்கயில்லையே 9.30 மணி ஆகுது டொக்டர் வர போரார். தயவு செஞ்சி வெளிய போங்க” என்றான் சிவா.

“தம்பி இது சந்தோசத்திற்கு காணிக்கையா தார பணம். நீங்க

பிணம் என்று பார்க்காம இந்த வேலைய செய்மிரதால வைச்சி கொள்ளுங்கோ” என்று ஆனந்தினர் பொக்கட்டில என்வலப்ப செருக போனார் ராமலிங்கம்.

நான் ஆனந்தனுக்குள் புகுந்தேன்.

“அடே, மவனே” என்று தூசணத்தில் விளித்தான் ஆனந்தன். “எங்கள் என்னடா நினைச்ச நீ, பிச்சை எடுத்து பிழைக்கிறோம் என்று நினைச்ச நீயே, வெளிய போடா ...டிடி மவனே” என்று தூசணத்தில் ஏசினான்.

வெளிய நின்ற செக்குரிட்டிகாட் “என்ன இங்க பிரச்சனை?” என்று கேட்டான்.

“டேய் ஏன்டா இவன உள்ளுக்கு விட்டனி?” என்று செக்குரிட்டிகாட்டில பாஞ்சான் ஆனந்தன்.

“அட இவரே, அண்ணன் இங்கால ஓரமா நில்லுங்கோ அண்ணன்” என்றான் செக்குரிட்டிகார்ட் ராமலிங்கத்த பார்த்து. “பாவமடா அண்ணன், பார்த்து அவரினட வேலைய முதலில செஞ்சி கொடுங்கோவன்” என்றான் அந்த செக்குரிட்டி கார்ட்.

“என்ன உனக்கு இவர் தள்ளிட்டார் போல கிடக்கு” என்றான் சிவா செக்குரிட்டிகார்ட்ட பார்த்து.

சிரித்து கொண்டு “அதற்கெல்லாம் முக இராசி வேணும்” என்றான்.

ராமலிங்கம் எப்படியாவது தன் காரியத்தை செய்துவிட உறுதியாக நின்றார்.

டொக் டொக் என்று கொரிடோலில் சத்தம் கேட்க, “டொக்டர் வாரர் போல அண்ணன். வெளிய போங்கோ” என்றான் சிவா.

“தம்பி நான் யாரென்று தெரியுமே? நான் தில்லைநகர் வியாபார மன்றத் தலைவர் இதை வைச்சிக்கொள்ளுங்கோ” என்று நீட்டினார் ராமலிங்கம்.

“அட மடச்சாம்பிராணியே, வெளிய போடா வெங்காயம். உன்ர பிச்சை காசு எனக்கு தேவையில்ல. உன்ர மச்சான்ட பிணத்த இண்டைக்கு பின்னேரம் நாலு மணிக்குத்தான் இங்கேயிருந்து கொண்டு போவ” என்றான் சிவா.

இதுவரை பொறுமையாக இருந்த ராமலிங்கம் “நீங்களெல்லாம் ஒரு மனுசரே... பிணத்தோட கிடந்து பிணத்த வெட்டி பிழைக்கிற பேய்க்கூட்டம்... கத்துறியள்” என்று உறுமிப் போட்டு வெளிய போனான்.

“டேய் யாருடா பேய்? நீ தான்டா பேய். காசு பேய் காசு வைச்சிக் கொண்டு ஆக்கள வாங்கி அலுவல முடிக்க பார்க்கிற பேய்” என்று ஆனந்தன் சொல்ல டொக்கடும் பிணவறைக்குள் நுழைந்தார்.

கோபக்கனலுடன் கண்கள் சிவக்க வெளியே வந்த ராமலிங்கம் “பிச்சைக்கார கூட்டம். எடுக்கிறது பிச்சை. அதில வேற அவையிண்ட நியாயம்” என்று கறுவினார்.

“யாரு தம்பி பிச்சை எடுக்கிறது?” என்றார் அந்த கிழவன்.

“ஏன் தம்பி இலஞ்சம் கொடுத்து உங்கட அலுவல பார்க்க பாக்கிரியல், அக்சிடன்டில் செத்து கிடக்கிறதில் ஒரு பொடியன் என்ற மகன், அவன் ஒருத்தன் தான் எங்கட நிழலாயிருந்தான், இப்ப அவனும் போட்டான். செத்த வீட்ட நடத்தவே காசு இல்ல. பிணத்த கொண்டு போக ஒரு வாகனத்த எங்கட ஊர் ஆக்கல் தான் ஒழுங்கு பண்ணியிருக்கினம். நீயெண்டா இங்க நிற்கிற எல்லாருக்கும் இலஞ்சம் கொடுத்து அலுவல பார்க்க பாக்கிற” என்று கிழவன் முணு முணுத்தார்.

“ஐயா உன்ர வாய பொத்து. நான் இங்க யாருக்கும் இலஞ்சம் ஒண்டும் கொடுக்க வெளிக்கிடயில்ல. எங்கட பிணத்த கூச்சம் இல்லாம வெட்டி சுத்தம் பண்ணுர ஆக்களுக்கு காணிக்கை கொடுக்கத்தான் வெளிக்கிட்டனான்”

கிழவன் ஒரு நக்கலா சிரிச்சிக்கொண்டு காறி வெளியில துப்பினது.

இதுதான் சந்தர்ப்பம் என்று நினைத்த நான், கிழவனுக்குள் புகுந்தேன்.

“டேய் ராமலிங்கம் உன்ன எனக்கு தெரியாதே!” என்று எச்சிலை துப்பிய கிழவன் ராமலிங்கத்தை திரும்பி பார்த்தார்.

“ஏன் சொல்லுமே என்ன பற்றி உமக்கு தெரிஞ்சத” - ராமலிங்கம்.

“இங்க சித்தப்பா பேசாம விடுங்கோ. அந்த கிழவன் வெறியில நிக்ந்து போல” என்று செல்வம் சொல்ல ராமலிங்கம் அமைதியானார்.

பிணவறைக்கு முன்பாக பலர் கூடி நின்று ‘ஐயோ எங்கட செல்வமே’ என்று குளரிக்கொண்டு நிக்கினம். நிறைய ஊர்ச் சனங்கள், உறவினர்கள் என்று பிணங்களின் உறவுகளும் ஊர்க்காரரும் கூடி நின்று கண்ணீரும்

கம்பலையுமாக நின்றனர்.

கிழவன் மீண்டும் “ஆக்கள பார்த்தா வெள்ளையும் சொல்லையுமாக உடுத்தி கொண்டு பரிசுத்த வான்கள் மாதிரி இருக்கினம். ஆனா செய்யிறது முழுக்க ஊழல், இலஞ்சம்” என்று மீண்டும் காறி வெளியில துப்பிப்போட்டு ஒரு சுருட்ட எடுத்து வாயில வைச்ச கொழுத்தி புகை விடத்தொடங்கியது.

ராமலிங்கம் கிழவனை பார்த்து கொண்டிருந்தார். இனி ஏதாவது கதைச்சா வாய பொத்தி கொடுக்க வேணும் போலிருந்தது அவருக்கு. தில்லைநகரில் ஒரு பெரிய ஆளாய் வலம் வாற ராமலிங்கத்திற்கு எங்கேயோ கிடந்து வந்த இந்த ஊத்த கிழவனும், பிணம் வெட்டுர வங்களும் காறி துப்பி கதைக்கிறது மனசுக்கு பெரிய நெருடலாக இருந்தது.

“இங்க யாரு காளியப்பன்? இதில் வந்து ஒரு கையெழுத்து போடுங்கோ” என்று சொல்ல, அந்த கிழவன் எழும்பி உள்ளுக்க ஓடியது. அப்ப கிழவன்ட பொடியத்தான் முதலில் செய்ராங்கள் போல என்று ராமலிங்கம் மனசுக்குள் நினைத்தார்.

கையெழுத்துவைத்து திரும்பிய கிழவன், அங்க நிண்டு கொண்டிருந்த ஒரு பொடியனிடம், “தம்பி இங்கேயல்லாம் காச வேலை செய்யாது” என்று திரும்பவும் காறித் துப்ப பொறுமையிழந்த ராமலிங்கம், கிழவனின் கன்னத்தில் பளார் என்று அறைந்தார்.

“டேய்..... மவனே எனக்கு அடிச்ச போட்டியாடா? நான் யாரு தெரியுமாடா?” என்று பொங்கி எழுந்த கிழவன், கள்ள இராஸ்கல், என்று பாய்ந்து கொண்டு வர, நின்றவர்கள் இருவரையும் பிடித்து பிரித்து விட்டனர். அங்கு விசாரணைக்கு வந்த போலீசுக்காரர்கள், “என்ன பிரச்சனை என்ன உள்ளுக்கு போக போறியளே?” என்று விரட்ட, கிழவன் மீண்டும் “இவர் உள்ளுக்கு போக வேண்டியவர் தான் தூக்கி போடுங்கோ இந்த கள்ளனை,” என்று கத்தியது.

ராமலிங்கத்திற்கு கொதி இன்னும் கிளம்பியது. என்றாலும் யார் இந்த கிழவன் தெரிஞ்ச மாதிரி கதைக்கிறானே என்ற குழப்பமும் மனசுக்குள் குடைந்தது.

“யாருடா கள்ளன் நீ தான் பிச்சைக்கார நாய்” என்றான் இராமலிங்கம்.

“சித்தப்பா பேசாம இருங்கோ. வந்த அலுவல முடிச்ச போட்டு

போவம். சும்மா யாருட்ட எல்லாம் வாய கொடுக்கிறீங்க” என்றார் செல்வம்.

கிழவன் பேசத்தொடங்கியது. “நான் பிச்சைக்காரன் தான். ஆனா நீ பெரிய கள்ளன்” என்று மீண்டும் காறித் துப்பியது. வந்திருந்த ஆக்களில நிறைய பேருக்கு ராமலிங்கத்த தெரியும்.

இதுவரை பொறுமையாயிருந்த செல்வம் “ஐயா நீங்க வாயுக்கு வந்தத பேசாதேயுங்கோ” என்றான்.

“உண்மையத்தான் சொல்லுறன். இவர் யாரெண்டு இண்டைக்கு நான் சொல்லாம இங்கிருந்து போக மாட்டன்”

“சரி சொல்லுமன். நான் யாரெண்டு கேட்பம்” என்றான் சிரித்துக் கொண்டே ராமலிங்கம்.

“முதலில ஒரு சாதாரண கூலி வேலை செய்து பிழைச்ச நீ, இண்டைக்கு பெரிய தலைவர். இந்த பதவிக்கு வாரதிற்கு யாருக்கு நீ இலஞ்சம் கொடுக்கயில்ல?”

“உன்ர ரெண்டு பிள்ளைகளும் ஒ-எல் சரியா பாஸ்பண்ணயில்ல. ஆனா, ஒருத்தி போஸ்ட் ஒப்சில. மற்றவள், ஒரு ஸ்கூலில ரீச்சர், எப்படி இந்த வேலையெல்லாம் வந்துச்சி?”

இராமலிங்கம் அதிர்ந்து போனார். செல்வம் குழம்பி போனார். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு அங்கயும் இங்கயும் பார்க்க தொடங்க தூர நின்ற சனங்களும் கிட்ட வந்து ஏதோ கிழவன் பிரசங்கம் செய்யிறது போலவும் தாம் கேட்பது போலவும் சுற்றி நின்றார்கள்.

கிழவன் மீண்டும் சுருட்ட கொழுத்தி புகைய இழுத்துக் காறி துப்பி போட்டு “இவரும் இவரின்ட கூட்டாளிகளும் தங்கட செல்வாக்க பயன்படுத்தி இலஞ்சம் வாங்கிறது, இலஞ்சம் கொடுக்கிறது எல்லாஞ் செய்து இண்டைக்கு இவரு தில்லைநகரில பெரிய ஆள். பெரிய ஆள் சின்ன ஆள், பதவியில இருக்கிறது, பெரிய வீடு வைச்சிருக்கிறது கார் வைச்சிருக்கிறது, பிள்ளைகள் படிப்பிச்சி பெரிய உத்தியோகம் எடுத்து கொடுக்கிறதில இல்ல எங்கட மேதாவித்தனம். மனுசனா, நேர்மையா வாழணும். ஒலைக்கொட்டிலில, அண்டண்டைக்கு கஞ்ச குடிச்சி போட்டு கந்த துணிய கட்டிக்கொண்டு, அடுத்த நேரத்திற்கு என்னவென்று தெரியாம வாழ்ந்தாலும் யாருக்கும் அநியாயம் செய்யாம அண்டி பிழைக்காம, வாழுராணே அவன் தான் பெரிய மனுசன். இங்க

நான் தான் பெரிய மனுசன்” என்றான் கிழவன். “நீயெல்லாம், ஒரு செத்த பிணம்”

“போடா பிச்சைக்காரநாயே” என்றார் நடுங்கிய குரலோடு ராமலிங்கம்.

“என்னடா புது பிரச்சனையா கிடக்கு. மாமான்ர பொடிய எடுக்கிற இடத்தில் புது பிரச்சனை” என்று செல்வம் மனசுக்குள்ள நினைச்சுக் கொண்டு மணிக்கூட்ட பார்த்தா 10.00 மணி ஆகுது. “சித்தப்பா கொஞ்சம் அங்கால போய் நின்றுட்டு பிறகு வருவமே”

நீர் நில்லும். இந்த குப்பைகளுக்கெல்லாம் பயந்து கொண்டு நாங்க ஏன் போக வேணும்.

“யாரு இங்க செல்வகுமார்?” என்று செக்குரிட்டி கேட்க என்ற மருமகன் வந்து என்ற பொடிய வெட்டி பார்க்க அனுமதி கொடுக்கிற போமில் கையெழுத்து போட்டார்.

“கொஞ்சம் பொறுமையா இருக்க சொல்லுங்க அந்த அண்ணனை. நான் டொக்டரோட கதைச்சுனான். வியாபார மன்ற தலைவரோட சொந்தக்காரர் என்று ரெண்டாவது பொடிய எடுக்க போயினம். கொஞ்சம் பொறுமையா இருக்க சொல்லுங்க” என்றான் அந்த செக்குரிட்டிகார்ட். அவன் வாங்கின காசுக்கு வேலை செய்து கொண்டிருந்தான்.

கிழவன் “யார் குப்பை நீ தாண்டா குப்பை. உன்ர மனிசியினர் தாலி கொடி யாரினர் இலஞ்ச பணத்தில் செய்தனியென்று சொல்லட்டே? உழைச்சி கட்டியிருந்தா தான்ரா அது தாலிக்கொடி. உழைக்காம இலஞ்ச பணத்தில் கட்டினா அது குப்பை. உன்ர பிள்ளைகளினர் உடம்பில ஓடுர இரத்தம் நீ உழைச்சி போட்ட சாப்பாட்டில ஓடினா அது இரத்தம். ஆக்கள வேலைக்கு சேக்கிறதுக்கு நீ வாங்கின இலஞ்சத்தில் ஓடினா அது குப்பை. இப்ப தெரியாதா எது குப்பை? நீ போட்டிருக்கிற மோதிரம், கையில் கட்டியிருக்கிற மணிக்கூடு, நீ கட்டியிருக்கிற வேட்டி, சேட்டு நீ கட்டியிருக்கிற கோமணம் எல்லாமே உன்ர உழைப்பில வாங்கியில்ல. எல்லாம் நீ சுருட்டினதில் வாங்கினது. அத்தனையும் குப்ப. நீ ஒரு பெரிய குப்ப”

இதுவரை ஆக்ரோசமாக இருந்த ராமலிங்கம் அதிர்ச்சியடைந்து கிழவனை ஒரு தீர்க்கதரிசியை பார்ப்பதை போல பார்த்தார்.

பிணங்களில் இருந்து வீசிய நாற்றத்தை விட ராமலிங்கத்தின் வாழ்க்கையின் பக்கங்கள் அழுகி மணக்க தொடங்கியிருந்தன.

அந்த பிணவறை திறந்து முதலாவது பெட்டி வெளியில் வர, “ஐயோ
என்ற பிள்ள பெட்டிக்க வாரானே, என்ன வைச்சி நீ சுமக்க வேண்டிய நீ,
உன்ன சுமக்க வைச்ச போட்டியே” என்று சொல்லிக்கொண்டு கிழவன்
முகத்தில் முகத்தில் அடிச்சிக்கொண்டு பொடிய நோக்கி ஓடியது.

தூக்கி கொண்டு வரப்பட்ட அந்த பொடிக்கு முன்பாக அழுது
கொண்டு வந்த கிழவன் ராமலிங்கத்த கடந்து போகைக்குள்ள

“இந்த குப்பையெல்லாம் இண்டைக்கு பார்க்க வைச்சிட்டியேடா”

என்று சொல்லி அழுது கொண்டு அந்த பழைய காரில் ஏறி போக
நான் கிழவனில் இருந்து வெளிய வந்தன்.

பிணவறையில் என்னுடைய பிணத்தை ஆனந்தனும் சிவாவும் வெட்டி
பிளந்து என்ற கழுத்தில் இருந்த தொண்டை குழாய் வெட்டி அதற்கு கீழ்
இருந்த அத்தனை உறுப்புகளையும் வெளிய எடுத்து வைத்தார்கள்.

“என்னடா மனுசன் கார்ட்டைக்கில செத்த என்று சொன்னவ.
எல்லாம் புதுசா இருக்குது” என்று என்ற ஈரலையும் குடலையும் தூக்கி
அந்த வானிக்குள் போட்டான் சிவா.

என்ற ஈரல நான் பார்க்கிறன். அது அப்படியே புதுசாதான் இருக்கு.
வாழ்நாள் முழுக்க ஒரு நாளைக்கு அர போத்தல் கள்ளத்தவிர
வேரொன்றும் நான் குடிக்கிறதில்ல. ஆனா நிறைய இறச்சி கொழுப்
போட சாப்பிடுவன். இடைக்கிடை சுருட்டு குடிப்பன். என்றாலும் நான்
செய்யிர மேசன் வேலைக்கு என்ட உடம்பு நல்லா இறுகி நேர்த்தியா
இருந்திச்சி.

எல்லாம் முடிந்ததும் என்ற பொடிக்கு உடுப்பு போட்டு முகத்திற்கு
பவுடர் எல்லாம் போட்டு ஒரு மாப்பிளைய வெளிக்கிடத்தினது போல
வெளிக்கிடத்தினார்கள். வாழும் போது காண முடியாத சில மனுசங்கள்
நேர்மையான மனிதர்கள் ஆனந்தன், சிவா வடிவத்தில் பார்க்கிறன்.
எல்லாம் முடிந்ததும் ராமலிங்கத்தையும் செல்வத்தையும் உள்ளே
அழைத்தான் செக்குரிட்டி.

மருமகன் என்னை பார்த்ததும் குமுறி அழுதார். எல்லாரும் தூக்கி
அந்த பெட்டிக்குள் என்ற பிணத்தை வைத்தார்கள். பெட்டி இறுக்கி
மூடப்பட்டது.

ராமலிங்கம் இறுகிய முகத்துடன் நின்றார். அவர் எனக்காக
கலங்கவில்லை. வாழ்க்கையில் முதல் தடவையாக தன்னை வெட்ட

வெளியில் தோலுரித்த அந்த கிழவனுக்காக கலங்கி நின்றார். யார் அந்த கிழவன்? எப்படி என் சுய ரூபம் அவனுக்கு தெரியும்? என்று அவருடைய மனம் அங்கலாய்த்தது.

பெட்டிய தூக்கிக்கொண்டு வெளியில் வரும் போது ஆனந்தனுக்கு உச்ச வெறி. “என்ன பிணத்த தூக்கிற ஆக்கல பார்க்க பேய் மாரி கிடக்கு” என்று ராமலிங்கத்தின்ர முகத்த பார்த்து சொன்னான்.

பொடிய வைச்சுக்கொண்டே “யாருடா பேய்? நீயா நானா?” என்றார் ராமலிங்கம். “நீதாண்டா பேய் அத அந்த கிழவன் உள்ள வந்து உன்னை பற்றி சொல்லி போட்டு தான் போனது” என்றான் சிவா.

ஆனால், அந்த ஓலைக்குடிசையில் அவன் பாக்கியம் அக்காவோடு பேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தான். எண்பதாயிரம் பசு மாட்டை எழுபதாயிரத்திற்கு விற்க பாக்கியம் ஒத்துக்கொண்டான்.

இன்றைக்கு நல்ல நாளு அக்கா நிறைஞ்ச வெள்ளிக்கிழமை. அந்த இலட்சுமி என்ற வீட்ட வந்தா நல்லம். எப்படியாவது நாளை காலை காசு தந்திடுவேன் என்றாள்.

“எங்கடி உனக்கு இம்முட்டு காசு கிடைக்கும்? யாராவது வாங்கி தாரண்டு சொன்னாங்களா?”

“யாரு தரப்போரது? ஒரு காலத்தில கொடுத்தாங்கள்தான். மாடு வளர்க்க தெரியாதவனுக்கு மாடு, ஆடு வளர்க்க தெரியாதவனுக்கு ஆடு, விவசாயம் செய்ய தெரியாதவனுக்கு காணி, நமக்கெங்க கிடைச்சிச்சி?” என்று அழுத்துகொண்ட அவன், பாக்கியத்தின் காதுக்குள் ஏதோ இரகசியமாக சொல்ல, ‘அட அப்பியா’ என்று முற்றத்தில் அமர்ந்திருந்து தன் ஆபுதத்தை தீட்டிக்கொண்டிருந்த அவளுடைய புருசனைப் பார்த்தான். அவன் வாய் நிறைய போட்டிருந்த வெற்றிலை இரு பக்கமும் இரத்தம் வடிவது போல் வடிந்து கொண்டிருந்தது. அவன் அந்த வேட்டைக்காய் ஆயத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

நேற்றுவரை ஒரு பிடி பிரியாணிச்சோற்றுக்காய் ஏங்கிய அவன் மனைவி, நள்ளிரவு தொடக்கம் ஒரு புதுப்பிறவிபோல காட்சியளிக்கிறாள்.

மாடு வரும், மாடு வந்தா பால் வரும்; பால் வந்தா காசு வரும்; காசு வந்தா நாங்களே பிரியாணி செய்து சாப்பிடலாம் என்று அவன் தன் மகளுக்கு பாட்டுப்பாடித் தன் கனவை சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

4

சூதுவலை

காலை 10.30 மணியாகியிருந்தது. காட்டுக்குள் கொண்டாட்
டம். ஊரைக் கிழித்து ஊழையிடும் நரிகளின் சத்தம் என்
இழவுவீட்டு ஒப்பாரி சத்தத்தையும் தாண்டிசென்றது. பிணம் தின்னும்

நரிகள் பிணவாடை அறிந்து கொண்டாடுகின்றன என்று காசியப்பன் தன் மனசுக்குள் நினைத்துக்கொண்டார்.

“நீ போய் உன்ர வேலைய பாருடா” என்று இராசப்பன் ரவியிடம் இருந்த வெற்றிலை தட்டை வாங்கி இராஜனிடம் கொடுத்தான். ரவி அப்படியே அதிலிருந்த ஒரு கதிரையிலிருந்து அழுதுகொண்டிருந்தான்.

“நானும் காலையிலயிருந்து பார்த்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறன். சுத்தி சுழண்டு கொண்டிருக்கிற ஒண்டு இவனுக்கு தெரியவேணும். இல்ல வீட்டில இருக்கிறவைக்கு தெரிய வேணும். யார் எங்க, எப்படி இருக்க வேணுமென்று”

“என்ன சொல்லுரியல்” என்று தனக்கு பக்கத்தில் இருந்த சங்கர் மாஸ்டரிடம் கேட்டார்.

இராசப்பன் “சரி விடுங்கோ அண்ண, எல்லாரும் உங்களையே பார்க்கினம்” என்றார் சங்கர் மாஸ்டர்.

அமைதியாக இருந்த ரவியின் கண்களில் தாரை தரையாக கண்ணீர் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. செத்த வீட்டுக்கு வாறவைய வீட்டுக்குள் கூப்பிட்டு கதிரையில் அமர்த்திக் கொண்டிருந்த கந்தசாமி.

“எண்டா ரவி இப்படியே இருந்திட்ட. வார ஆக்களுக்கு அந்த வெத்திலைய எடுத்து கொடன்” ரவி அப்படியே தலையை குனிந்து கொண்டேயிருந்தான்.

“டேய் பொடி ஆசுபத்திரியிலயிருந்து வெளிக்கிட்டுட்டாம். இன்னும் பதினைஞ்சி நிமிசத்தில் இங்க வந்திதும். ஐயரும் வந்திட்டார். நீ இப்படி இருந்தியெண்டா யாரு இதெல்லாம் செய்யிரது?”

ரவியும் கந்தசாமியும் என்ற கூட்டாளிகள். ரவிக்கு நான் தான் மேசன் வேலை பழக்கினான். அவனின்ர குடும்பத்திற்கு நான் தகப்பன் மாதிரி. எல்லா நல்லது கெட்டதிற்கும் நான் தான் முன்னுக்கு நின்று நடத்தி வைக்கிறனான். இன்னைக்கு எண்ட செத்த வீட்ட அவன் நடத்துரான். காலையில் என்ற ரவியையும் கந்தசாமியையும்தான் செல்வம் வீட்டு வேலைகளை கவனிக்க சொல்லி விட்டுட்டு ஆசுபத்திரிக்கு பொடி எடுக்க போனவர்.

“கந்தசாமி என்ன செய்யவேணும். சொல்லுமேன். இங்க நாங்களும் சொந்தகாரர் இருக்கிறம் செய்வம் தானே” என்றார் இராசப்பன்.

இராசப்பன் என்ற தூரத்து உறவுக்காரன். ஊரில் நடக்கிற எல்லா கன்ட்ரக் வேலையும் அவர் தான் எடுத்து செய்வார். எல்லாத்திலும் ஊழல். அதால் நான் சொந்தம் கொண்டாடுறதில்லை.

“இராசப்பண்ண நீங்க என்ன தான் சண்முகமண்ணையின்ர சொந்தகாரர் என்றாலும் நாங்க செய்யிர மாதிரி வருமே. முப்பது வருசம் சண்முகத்தோட ஒன்னா வேலை செய்தனான். இவன் ரவி பத்து வருசமா அவரிட்ட வேலை பழகி வேலை செய்யிரான். நீங்க இருங்கோ. நாங்க பார்க்கிறோம்” என்றார் கந்தசாமி.

பந்தல் முழுக்க சனம் நிறைஞ்சிருக்கு. ஸ்பீக்கரில் அறிவிக்காட்டியும் அறிஞ்சி தெரிஞ்ச சனங்கள் நிறைய வந்திருக்கு. எல்லாரும் என்னை பற்றி இல்லாது பொல்லாது எல்லாம் கதைச்சு கொண்டிருக்கினம். சிலர் நல்லவனுக்கு காலம் இல்லண்டு சொல்லினம். சிலர் அரசன் அன்றருப்பான் தெய்வம் நின்றருக்கும் என்று மனசில நினைக்கினம்.

ஐயர் பந்தலிண்ட நடுவில குந்தியிருந்து சடங்குக்கு ஆயத்தப்படுத்தி கொண்டிருக்கிறார். ஒரு மணிக்கு பிணத்த எனக்கு தர வேணும். அதுவரைக்கும் நீங்கள் வைச்சி அழுது போட்டு தாங்கோ என்றது தான் அவரின்ர பேச்சு. என்ற பிணத்த குளிப்பாட்ட வேணுமாம். யாரு தலைக்கு தண்ணி வாக்குரது எண்டு பெண்டுகள் கதைச்சிக் கொண்டிருக்கினம்.

கந்தசாமி சுத்தி சுழண்டு அங்கேயும் இங்கேயும் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறான். ஐயர் என்னவோ கந்தசாமியிட்ட கேட்டார்.

“ரவியிட்டதான் சொன்னான், இருங்கோ வாங்கிகொண்டு வாரன்” என்றவர் ரவிய தேடினார். ரவிய காணவில்லை.

ரவியின்ர பெண்சாதி சர்மினி பானையில் தேத்தண்ணிய அவயின்ர வீட்டயிருந்து கொண்டு வந்து, வீட்டுக்கு பின்பக்கத்தில் இருந்து செத்த வீட்டில அழுது களைக்கிறவ, வேலை செய்து களைக்கிறவ எல்லாத்துக்கும் கொடுத்து கொண்டிருக்கிறா. போத்தல் சோடா, போத்தல் தண்ணீர் ஒன்றும் இங்க இல்ல.

“என்னடி சர்மி உன்ர புருசன காணவில்லை, எங்க ரவி போட்டான்?”

“அந்தா அங்க போயி குந்தியிருக்கு” என்று வீட்டுக்கு பின்னுக்கு இருந்த வாழைத்தோட்டத்த காட்டினாள்.

“டேய் இங்க வாடா. யாருக்கு தான் கவலையில்லை? இப்ப கவலைய விட்டுட்டு கடமைய செய்ய வேணும்” என்று கூப்பிட்டான் கந்தசாமி.

“இல்ல கந்தசாமியண்ண, இராசப்பண்ண விடியமிருந்து ரெண்டு முனு தடவை அவரையும் என்னையும் ஏசி போட்டார்” என்றான் சர்மி. “ஏதோ எங்கட செத்த வீடு மாறி நிக்கிறமாம்”

“ஏன் என்னவாம்?” என்று கந்தசாமி கேட்க “நான் தேத்தண்ணி கொடுக்கிறத வந்து பார்த்து போட்டு ‘தேத்தண்ணி எங்கயிருந்து கொண்டாந்த நீ’ என்று கேட்டவர். இண்டைக்கு காலைக்கும் இரவுக்கும் சாப்பாடும் தண்ணி வெண்ணி எல்லாம் நாங்க தான் பொறுப்பு எண்டு சொல்ல பல்ல நெரும்பி போட்டு ‘ஓண்டுமண்டா கிடந்து தொலையுங்கோ’ என்று ஏசி போட்டு போனவர் அண்ணே.

ரவியையும், ‘நீ ஏண்டா வார ஆக்களுக்கு கை கொடுத்து கூப்பிட்டு இருத்திர? இந்த வீட்டினர் உறவுகள் சொந்தங்கள் தாண்டா அதெல்லாம் செய்ய வேணும் என்று தெரியாதா?’ என்று ரெண்டு தடவை ஏசி போட்டார். அதுதான் அவர் மனமுடைஞ்சி அங்க போயி ருக்கிறார்” என்றா சர்மினி.

“அவன் கிடக்கிறான் மடையன். டேய் நீ வாடா, வந்து வேலைய பாரு. இனி ஏதாவது சொன்னா செத்த வீடெண்டு பார்க்காம நான் அவருக்கு கொடுக்கிறன்” என்று ரவிய போய் கூட்டிக்கொண்டு வந்தார் கந்தசாமி.

இப்ப வாரவைக்கு எல்லாம் இராசப்பன் கை கொடுத்து வீட்டுக்குள்ள கூப்பிட்டு இருத்திக் கொண்டிருந்தவர். யாரோ தண்ணி கேட்க, “என்ன கந்தசாமி தண்ணி போத்தல் எங்கயிருக்கு? ஆக்கள் தண்ணி கேக்கினம்” என்றார்.

“தண்ணி போத்தல் ஓண்டும் வாங்கயில்ல. அங்க டேங்கில தண்ணியிருக்கு. கப்பும் இருக்கு. தேவையான ஆக்களுக்கு அத காட்டுங்கோ. போய் அதில குடிச்சி போட்டு வரட்டும்” என்றான் கந்தசாமி.

“என்னடா செத்த வீட்டில தண்ணி போத்தல்? சோடா வாங்கி வைக்காம என்னடா செத்த வீடு நடத்துறியல்?” எண்டு இராசப்பன் கத்தினார்.

“அண்ணன் அதுதான் சொன்னன். நீங்க இருங்க அவன் ரவி பார்ப்பான்” என்றான் கந்தசாமி.

“என்னடா நான் இருக்கிறது? அவன் ரவி பார்க்கிறது” என்று சத்தமாய் இராசப்பன் கேட்க பந்தலில் இருந்த எல்லாரும் இராசப்பனை பார்த்தார்கள்.

ரவி ஒரு ரேயில் டம்ளர்கள் வைச்சி தண்ணி கேட்டாக்களுக்கு கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.

“என்ன மசிறு, நான் விடியயிருந்து பார்த்து கொண்டிருக்கிறேன். நீயும் உன்ர மனுசியும் எங்கட சொந்தம் பந்தம் மாதிரி இதுக்குள்ள நடத்த வெளிக்கிடுறியல்” எண்டு அவன் கொண்டு வந்த தண்ணியை தட்டி விட பந்தலில் இருந்தவ இராசப்பன பிடிக்க,

இராசப்பன்ர மனுசி தேவகி வீட்டுக்குள்ளயிருந்து ஓடி ‘வந்து என்னப்பா செத்த வீட்டில் வந்து உங்களுக்கு என்ன பிரச்சனை பேசாம இருங்கோ’ என்று அமைதிப் படுத்தினாள்.

“இங்க பாருங்கோ எல்லாம் ஒரு அளவோட இருக்கனும்” என்றார் இராசப்பன்.

“இங்க எங்க அளவோட இருக்குதுகள்? நடு வீட்டுக்குள்ள வந்து எல்லாரும் பந்தி வைக்கினம். காலையில் சாப்பாடு அவையின்ர வீட்டிலயிருந்துதான் இங்க வந்ததாம். எல்லாரும் நாக்க தொங்க போட்டு நக்கி போட்டுத்தான் இருக்கினம். அவளவையின்ர ஒப்பாரிய பார்க்கனும். அவள் ரவியின்ர பொஞ்சாதி, அவளின்ர தாய் எல்லாரும் என்னவோ தங்கட இரத்த சொந்தம் போன மாறியல்லோ ஒப்பாரி வைக்கினம்” என்றாள் தேவகி.

“இப்படி ஏதாவது கிடைக்ககுள்ள தானே அதுகளும் இப்படி வந்து எங்களோட கலந்து தாங்களும் நாங்களும் ஒண்டு என்று காட்டலாம். விடுங்கோ எல்லாம் தலை கீழா போயிருச்சி” என்றார் காசியப்பன் கிழவன்.

காசியப்பன் இந்த கிராமத்தின்ர மூத்த குடி. அவரின்ர தாயும் என்ர அப்பாவும் சகோதரங்கள். ஊருக்குள்ள சாதி சனத்த ஒருங் கிணைக்கிறதில் அவர்தான் எல்லாருக்கும் தலைமை தாங்குவார். இப்ப கொஞ்ச நாளா நல்லா வயசு போனதால ஒண்டுக்கும் வாரதில்ல. இண்டைக்கு என்ர செத்த வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறார். அவர் ஏதாவது சொன்னா ஊரில் இருக்கிற எல்லாரும் கேட்கிறது வழமை என்றபடியால கந்தசாமி அவரிட்ட போய் “இராசப்பனையும் மனுசியையும் கொஞ்சம் பேசாம இருக்க சொல்லுங்கோ” என்றான்.

“என்னத்த பேசாம இருக்கிறது? நாங்க எல்லாரும் இங்க தானே இருக்கிறோம்? பின்ன என்ன துக்க சாப்பாடு அவன் ரவியின்ர வீட்டில் இருந்து இங்க வாரது? அவன் சண்முகம் இருக்ககுள்ள

எல்லா வீட்டிலேயும் போய் நக்கினவர் என்று எங்களுக்கு தெரியும். அதனாலத்தான் அவை இங்க வந்து நடு வீட்டில் நக்கினம். அவர் நக்கி போட்டு போனதிற்காக நாங்க ஒன்னும் இங்க நக்க ஏலாது” என்றார் காசியப்பன்.

“இதென்னப்பா தேவையில்லாம சண்டை பிடிச்சி கொண்டிருக்கிறியல்? நான் கேட்ட சடங்கு சாமான்கள இன்னம் எனக்கு தரவில்ல? இப்படி பிந்தினிங்கள் எண்டால் பிணத்த சாமத்தில தான் தூக்கி கொண்டு போக போறியல்?” என்று ஐயர் முறுமுறத்தார்.

“டேய் ரவி எங்கடா அந்த பேக்க கொண்டு வந்து கொடுவேண்டா” என்றார் கந்தசாமி.

“ரவியும் மனுசியும் பிள்ளைகளும் போயிட்டினம்” என்று யாரோ சொன்னார்கள்.

“இதென்னடா, இவங்கள் எல்லாருக்கும் இப்படி கோபம் வருதெண்டா நான் என்ன செய்யிறது?” என்று கேட்டடிக்கு ஓடினான் கந்தசாமி. அங்க ரோட்டால ரவியும் மனுசியும் பிள்ளைகளும் போய் கொண்டிருந்தனர். “டேய், இங்க வாடா! நீ அவனுகளின்ர கதைய விட்டு போட்டு வந்து வேலைய பாரு” என்றான் கந்தசாமி.

“நீங்க என்ன அண்ணே! அவை எல்லாரும் அப்படி பேசினம்? எங்கள் வந்து அதுக்குள்ள நிக்க சொல்லுறியல்” என்றான் சர்மினி.

“என்னடி புள்ள நீ இப்படி கதைக்கிற? சண்முகமண்ண இருக்ககுள்ள அவர் உங்கட தகப்பன் மாறி இருந்தவர். நீங்கள் அவருக்கு காட்டுர நன்றியே இது?”

“என்ன செய்யிறது? நான் தான் கதைக்கனும். இவர் கதைக்க மாட்டார். வலது குறைஞ்ச ஆள் மாதிரி எல்லாத்திற்கும் தலைய கீழ் போட்டுக்கொண்டு இருக்கத்தான் தெரியும்” என்று சர்மினி ரோட்டிலிருந்து கத்த ரவி தண்ட பாட்டுக்கு நடந்து வீட்டுக்கு போய் கொண்டிருந்தான்.

ரவியின்ர பிள்ளைகளின்ர கையில் ரெண்டு சின்ன மலர் வலயங்கள் இருக்கிறத கண்ட கந்தசாமி, “இப்ப பொடி வந்திடும் இந்த பிள்ளைகள் செய்த மலர் வலயத்த வச்சி போட்டு போங்களன்” என்றார்.

“அங்க அவர் போறார். புள்ள அப்பாவ கூப்பிடு” என்று சர்மினி சொல்ல,

“அப்பா.. அப்பா..” என்று அவன்ட மகள் மலர்விழி கூப்பிட்டாள்.

நான் ரவிக்குள் அப்போது புகுந்தேன்.

ரவி திரும்பினான். அவனின்ர முகம் சிவந்து கண்கள் வெறிக்காரனை போலிருந்தன. மெதுவாக சென்ற ரவி வேகமாக நடந்து வந்தான். அவன் நடக்கிறத பார்த்த கந்தசாமி “என்ன சண்முகமண்ண நடக்கிற மாதிரி ரவி நடந்து வாரான்” என்றான்.

வாங்கோ எல்லாரும் என்று மனைவி பிள்ளைகளை அழைத்த ரவி, “சொல்லுங்க என்ன செய்ய வேணும்?” என்றான்.

“ஐயரின்ர சாமான் பேக் எங்க வைச்சனி? வந்து எடுத்து கொடு” என்றார் கந்தசாமி. “பொடி பக்கத்தில வந்திட்டாம். இன்னும் அஞ்சி நிமிசத்தில் இங்க வந்திடும். நாங்க எங்கட கடமைய சரியா செய்து முடிப்போம்”

“ஏய் சர்மினி, போய் துக்கச்சோறு நூறு பேருக்கு இல்ல இருநூறு பேருக்கு என்று அம்மாவுக்கு சொல்லிப்போட்டு வா. நீ அங்க உள்ளுக்கு போய் ஒப்பாரி வைக்கனும். அப்பா அப்பா என்று ஒப்பாரி வைக்க வேணும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே பந்தலுக்குள் புகுந்தான் ரவி.

“என்ன ஏத்தி போட்டானா?” என்றான் கந்தசாமி.

“தெரியயில்ல இண்டைக்கு தான் ஒண்டும் குடிக்க மாட்டன் என்று சொன்னவர். குடிச்சாலும் இப்படி கதைக்க மாட்டார். உங்களுக்கு தெரியும் தானே?” என்றான் சர்மினி.

“ரவி ஐயரின்ர மூட்டைய இறக்கி வைச்சி போட்டு, இராசப்பனையும் காசியப்பனையும் உற்று பார்த்து எப்படி மாமன் மச்சான் சொந்தங்களே நல்லாயிருக்கிறியளா?” என்றான்.

“டேய் இது இழவு வீடுடா. என்னவோ கல்யாண வீட்டுக்கு வந்திருக்கிற மாதிரி நல்லயிருக்கிறீங்களா என்று நலன் விசாரிக்கிற” என்று காசியப்பன் சொல்ல, பக்கத்திலிருந்த சங்கர் மாஸ்டர் காசியப்பன் பார்த்து “யார் பொடியன் சண்முகத்தின்ர மருமகனோ?” என்றார்.

“இச்சி இவன்கள் அங்காள கிழக்கால இருக்கினம். பெரிசா கிழக்க இருக்கிற ஆக்கள் எங்கட ஒண்டுக்கும் வாரதில்ல. செத்த வீடுகளுக்கு வந்தாலும் வெளிய நிண்டு போட்டு வீட்டுக்கு வெளிய பொடிய எடுத்தா அதில நிண்டு போட்டு போயிருங்கள். இவர் இதுக்குள்ள வந்து

தலையாட்டிக்கொண்டு நிற்கிறார்”

ரவி ஐயருக்கு தேவையான எல்லா உதவிகளையும் செய்து கொண்டு இருந்தான். “கொள்ளி வைக்கிறதுக்கு தங்கவேலிண்ட பொடியல் ஒருத்தன ஒழுங்கு பண்ணி கிடக்குது” என்று ஐயருக்கு சொன்னான். அவை “எல்லாரையும் இதில பக்கத்தில வந்து நிக்க சொல்லுங்கோ” என்றார்.

வீட்டுக்குள்ள ஒரே ஒப்பாரி. பொடி கிட்ட வந்திட்டு என்று யாரோ உள்ளுக்கு போய் சொன்னார்கள்.

வந்தவர வரச்சொல்லு
எங்க வாலை
தல குருத்த வரச்சொல்லு
செம்மலைய வரச்சொல்லு
எங்க செங்குருத்த
வரச்சொல்லு
வாசல் வந்து
நிற்க சொல்லு
எங்க மன்மதனை
மாலையோட வரச்சொல்லு
நாங்க கும்பிடத்தான் வேணுமல்லோ?

என்று கமலா ஒப்பாரி வைக்க பக்கத்திலிருந்த எல்லாரும் ஐயோ... ஓ....ஓ.... என்று ஒப்பாரிய முடித்தார்கள்.

எழும்பி வந்த சங்கர் மாஸ்டர் ரவிய கூப்பிட்டு “இவனுக்கள் முள்ளி வாய்க்கால் வரைக்கும் போய்ட்டு வந்தும் இன்னும் திருந்தயில்ல. செத்த வீட்டில கூட யாரு தண்ணி கொடுக்கனும் சோறு கொடுக்கனும் எண்டு அடம்பிடிக்கினம். காசியப்பன் ஐயா சொன்னவர் உங்கட வீட்ட நீர்ச்சோறு சமைக்கிறத நிப்பாட்டச்சொல்லி. ஏனென்டா அது தங்கட கடமையாம். தாங்கள் தான் சமைச்சி கொடுக்கனுமாம். நீங்கள் சமைச்சா ஒருத்தரும் சாப்பிட மாட்டினமாம்” என்றார்.

“அந்த மவனுக்கு போய் நீ சொல்லு. சோறு எல்லாம் சமைச்சாச்சாம். வேலைய பார்க்கட்டாம் எண்டு. பிறகு நீ யாரு இங்க வந்து எனக்கு சேதி சொல்ல வந்திட்ட?” என்று ரவி அவரில பாய்ந்தான்.

இதென்டா பெரிய சோலியா கிடக்குதுன்னு சங்கர் மாஸ்டர் போய்

ஒரு பக்கமா அமைதியாயிருக்க “என்னவாம்?” என்றார் காசியப்பன்.

“அவர் கொஞ்சம் ஆள் கொதிக்கிறார். நீங்களே சொல்லுங்கோ” என்றார் சங்கர் மாஸ்டர்.

“என்ன கொதிக்கிறானா கதைக்க மாட்டன். நீ என்ன சொல்லுற?” என்று சொல்லி போட்டு “டேய் ரவி” என்றார். ரவி பேசாமல் ஐயருக்கு ஏதோ எடுத்துக்கொண்டு வந்து கொடுத்து போட்டு கேட்காதவன் போல போக பக்கத்திலிருந்த இராசப்பன் “டேய்” எண்டு ரவிய திரும்பவும் சத்தமா கூப்பிட திரும்பி பார்த்த ரவி என்ன என்று கேட்பது போல் பார்க்க, “என்ன கூப்பிடுரது கேட்கமில்லையா?” என்றார் இராசப்பன். “கேட்குது சொல்லு” என்றான் ரவி.

“என்ன மரியாதை குறையுது?” என்று இராசப்பன் கேட்க எழும்பி கிட்ட வந்த ரவி, இராசப்பனுக்கு பளார் பளாரென்று கன்னத்த பொத்தி அரைய, இராசப்பன்ர பொடியன் ரவிக்கு பாஞ்சி கொண்டு வந்து அடிக்க, என்ற வீட்டு பந்தலினர் நடுவில ஐயர் வைச்சிருந்த கும்பங்கள் எல்லாம் சரிந்து தண்ணீர் முற்றத்தில் ஓடியது. கும்பத்த பேய்கள் தான் சரிக்கும் என்று ஐயர் சொல்லிப்போட்டு எழுந்து ஓடினார்.

வீட்டுக்குள்ள இருந்த பொம்பளைகள் எல்லாம் வெளியில வந்து ஐயோ ஐயோ இன்னொரு இழவு வீடு வரப்போகுதே என்று கூச்சலிட கந்தசாமியும் சங்கர் மாஸ்டரும் ஒரு மாதிரி இரண்டு தரப்பையும் அடக்க, ரவி எல்லாரையும் கெம்பிக்கொண்டு வெளியில வர, “என்டா உனக்கு பேயே பிடிச்சிருக்கு?” என்றார் காசியப்பன் ரவிய பார்த்து.

“எனக்கு பேய் பிடிக்கமில்ல. உனக்கும் உன்ர கூட்டத்திற்கும் தான் பேய் பிடிச்சிருக்கு. கடையில் விற்கிற தண்ணிய வாங்கி குடிப்பிங்க. அந்த தண்ணி எந்த சாதிகாரன் ஆத்தி அடைச்சான் என்று நீங்க கேட்கிறதில்ல. கடையில் போய் வண்டி முட்ட திம்பிங்க. எந்த சாதிக்காரன் சமைச்சான் என்று கேட்கிறதில்ல. நீ கட்டியிருக்கிற கோமணத்த எந்த சாதிக்காரன் தன்ர கையாள நெய்தவன் என்று நீ கேட்கிறதில்ல. நீ உடம்புக்கு போடுர சோப்பு கரைச்சலுக்கு யார் வர்ணம் பூசினவன் என்று கேட்கிறதில்ல. நீ குடியிருக்கிற வீட்டுக்கு நிலம் இழுக்க, கூரைக்கு தடி போட நீ படுக்கிற பாயுக்கு நூல் போட எல்லாம் எந்த சாதிகாரன் செய்யிரான் என்று கேட்கிறதில்ல. நீ சாப்பிடுர சாப்பாடு நெல்லு, தின்ர மரக்கறி எந்த சாதிக்காரன்ர காலில மிதிச்சி வரதெண்டு கேட்கிறதில்ல. ஆனா உனக்கு சாதி திமிர் மட்டும் குறையல” என்று

உறுமினான். ஒரே அமைதி செத்த வீடு ஒரு கணம் ஒரு அமைதியான பிரசங்க மேடைய போல மாறியிருந்தது. எழுத வாசிக்க கூட சரியாக தெரியாத ரவி ஒரு நாள் கூட இப்படி கதைக்கிறதில்ல என்று எல்லாரும் ஆச்சரியமா அவன பார்த்து கொண்டிருக்க...

“முள்ளிவாய்க்காலில் பங்கருக்குள்ள கிடந்து ரோட்டில் சட்டியில் கஞ்சி ஊத்த வாங்கி குடிச்சனி தானே? அப்ப கேட்டியா நீ எந்த சாதிக்காரன் கஞ்சி ஊத்துராய் என்று? எண்டா உங்கட சாதி திமிர்? நீர் பார்க்கிற சாதிய நானும் பார்க்கிறன். நீ பெரிய சாதி நான் சின்ன சாதி என்று நான் பார்க்கிறது இல்ல. நல்லவன் பெரிய சாதி கெட்டவன் இழிகுலத்தவன். என்ன பொறுத்தவரைக்கும் நீயெல்லாம் இழிகுலத்தவன்” என்று ரவி ஆர்ப்பரித்த குரலில் கத்தி ஓய்ந்தான்.

“உங்கட தேவைக்கு மட்டும் சாதி பூதத்த காட்டுவியல். பிறகு நல்ல பிள்ள மாறி நக்கி போட்டு போவியல்”

கந்தசாமியின் கால்கள் நடுங்க தொடங்கின. ‘இது ரவியல்ல சண்முகமண்ணே பேசுற மாதிரி பேசுறான்’ என்று மனசுக்குள் சொல்லிக்கொண்டான்.

“டேய் நிப்பாட்ரா, வாயுக்கு வந்த மாறி கதைக்கிற உன்ர சமவுடைமை எல்லாம் சண்முகத்தோட முடிஞ்சி போச்சி. அவர் ஒருத்தர் தான் இங்க ஊருக்குள்ள உன்ர வீட்ட வந்து தின்ரது. உன்ர ஆக்கள வீட்டுக்குள்ள கூட்டிக்கொண்டு வந்து கொண்டாடுரது. இண்டையோட அதெல்லாம் முடிஞ்சிருச்சி” - காசியப்பன்.

வீட்டுக்குள்ள இருந்த சண்முகத்தின்ர மகள், “அப்பாவ வாய் கூசாம அவன், இவன் என்று கதைக்கிறத நிப்பாட்டுங்கோ. அவர் உயிரோட இருக்கிற காலத்தில எல்லா சனத்தோட உறவாக வாழ்ந்த மனுசன். எங்களுக்கும் அதுதான் சொல்லி தந்தவர். நாங்க சாதி சனமா நினைக்கிறது யார் நல்ல மனுசனா இருக்கிறானோ அவை தான் எங்கட சாதி சனமெண்டு அப்பா எப்பையும் சொல்லுவார்.”

“அது சரி நீங்க கொண்டாடுங்கோ. ஆனா இப்படி ஒரு பொது நிகழ்வில அத நீங்க காட்டி அவை ஊத்துர கஞ்சிய எங்கள் குடிக்க கேட்காதேயுங்கோ” என்று இராசப்பன் சொல்ல,

“ஏண்டா கஞ்சி குடிக்கையா இங்க வந்தனீங்க? இங்க இழிவு வீட்டுக்கு வந்தா அழுது போட்டு போங்கடா. என்னத்திற்கடா இப்படி

கத்துறியல்?” எண்டு வாசகி பாட்டி அழுது அழுது சொன்னா.

“நீயும் ஒரு ஆளே? அந்த கூட்டத்து பொம்பளைகள் கட்டி பிடிச்சி ஒப்பாரி வைக்கிற” என்று தேவகி குமுற, “ஏண்டி இப்படி பிசாக மாறி கத்துர?” என்று சர்மினி தேவகியில் பாய “யாருடி பிசாக யாருடி இங்க பேயாடுரது” என்று தேவகி சர்மினியில் பாய, “ஐயோ ஐயோ” என்று குமுற, “யாருடி பேய் நானா நீயா?” என்று இருவரும் குடும்பிய பிடிச்சு இழுத்து அடிபட்டனர்.

தூரத்தில் நின்ற ஐயாவ ஒருவன் கூப்பிட்டு “இந்த பேய்கள ஒருக்கா அடக்குங்கோ” என்றான்.

“ஏண்டா நீங்க செத்த மனுசன்ட ஆவிய அடக்கி சொர்க்கத்திற்கு அனுப்ப சொல்லி கூப்பிட்டு போட்டு, இருக்கின்ற ஆக்களினர் பேய அடக்க சொல்லுறியல்” என்றார் ஐயர்.

ரவி பெரிய சிரிப்போடு “செத்தவன் பேயில்ல. இருக்கிறவன் தான் பேயெண்டு இப்ப தெரியுதே” என்று கெக்கு போட்டு சிரித்து மயங்கி விழுந்தான்.

எல்லாரும் அவனை நோக்கி ஓடி வர கேட் வாசலில் என்ற பொடி வந்த வேன் வளவுக்குள் திரும்பியது. செல்வம் மணிக்கூட்டை பார்த்தான் மதியம் 11 மணி.

அன்று அவன் வீட்டில் திருவிழா. தாய் பசவும் அதன் கன்றும் வீட்டுக்கு வந்திருக்குது.

அந்த ஓலைக்குடிசையில் ஒரு பக்கத்தில் ஒரு வெள்ளை பசவும் அதன் கறுப்பு கன்று குட்டியும் கட்டப்பட்டிருந்தன. அந்த கர்ப்பிணி பெண்ணும் அவள் மகளும் தங்கள் வீட்டுக்கு வந்த புது உறவுகளாக நேசித்து அந்த மாடுகளை தடவிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவளோ அந்த மாடுகள் பாதுகாப்பாக இருப்பதற்கு கொட்டில் போட தடிகளை வெட்டி கொண்டிருந்தான். “ஒரு இலட்சம் இண்டைக்கு எனக்கு கிடைக்கல எண்டா மாட்டு காசுக்கு எங்க போரது?” என்று அவள் மனம் அலைமோதியது. ஆனால், எங்கேயோ ஊழையிடும் நரிகளின் சத்தம் அவனுக்கு நம்பிக்கையை கொடுத்தது. நரிகள் ஊழையிட்ட திசையை நோக்கினான். அது அவனை வா வா என்று அழைத்தது.

□

ஆசை வலை

மயங்கி விழுந்தது ரவி மட்டுமல்ல. இங்க நிறைய பேர் மயங்கி விழுந்திட்டினம். என்ர பொடிய வீட்டுக்குள் கொண்டுவந்து அந்த மேசையில் வைச்சி பெட்டிய திறந்தவுடன் என்ர மகனும் மனைவியும் என்ர பொடிக்கு மேல விழுந்து விழுந்து அழுது அப்படியே மயங்கி விழுந்தார்கள். கமலாவும் அழுது மயங்கி கீழே விழுந்தாள்.

நான் உயிரோடிருக்கிற காலத்தில எனக்காக ஒரு நாளும் ஒருத்தரும் கண்ணீர் வடிக்கயில்ல. என்ர மனுசி கண்மணிய நான் காதலித்து திருமணம்செய்தனான் என்றாலும், மனமொத்த வாழ்க்கை வாழுறதிற்கு அவள் பொருத்தமானவளாக ஒரு நாள் கூட இருந்ததில்லை.

என்ர செல்லமே
எங்கைய்யா
போனனி?
ஐயோ நீ,
போட்டு வாரன்
என்று சொல்லி
போட்டுத்தானே
போனன்
இப்படி பிணமா
வந்திட்டியே?

என்று அவள் சொல்லி சொல்லி அழுகின்றத பார்க்க எனக்கு ஆச்சரியமா தான் இருந்தது. செல்லமே என்றதன் அர்த்தமே தெரியாம இந்த உலகத்தில் நிறைய பேர் வாழ்ந்து முடித்து விடுகிறார்கள். அப்படித்தான் நானும் வாழ்ந்து முடிச்சிருக்கிறன். என்ர அப்பு எப்பவும் எனக்கு சொல்லுவார் “உலகத்தில் ரெண்டு விசியம் தெரியாதவையிட்ட நீ மாட்டிபோட்டியெண்டா அதற்கு பிறகு உன்ர வாழ்க்கை நாசம்” என்று.

“என்ன அப்பு உலகத்தில் நாலு விசியம் பத்து விசியம் தெரியிறது பற்றி தானே கதைப்பினம். நீங்க ரெண்டு விசியம் பற்றி சொல்லுறியல்”

என்று ஒருக்கா கேட்குள்ள சொன்னவர் “ரெண்டு விசியம் இதாண்டா. முதல் விசியம் தனக்கு தெரியாத விசியத்தையும் தெரிஞ்ச மாதிரி பிழை பிழையா செய்யிறது. ரெண்டாவது விசியம் - தனக்கு தெரியாத விசியத்த மற்றவங்க சரியா சொன்னா சொன்னவங்கள் ஒன்றும் தெரியாதவங்கள் மாதிரி நடத்துறது. ஆனா உலகத்தில இலட்சத்தில் ஒருத்தன், ஒருத்தி தான் இந்த ரெண்டு விசயமும் இல்லாம இருப்பினம். அப்படிப்பட்ட ஒருத்தனுக்கோ ஒருத்திக்கு நீ வாழ்க்கைப்பட்டாய் என்றால் பிறகென்ன உன்ர வாழ்க்கையே நரகமாகி போயிடும். குடும்பம் பேய்களின் இல்லறமாகிவிடும்” என்று சொல்லுவார்.

அப்பு நான் கலியாணம் முடிக்க முதலில் நான் கண்மணிய காதலிக்கிறன் என்று தெரிஞ்ச பிறகு இந்த ஆலோசனையத்தான் சொன்னவர். யாரு கேட்டது? ஆசையில் அழகில அந்த மாய வலையில் விழுந்து முப்பத்தைந்து வருசமா படாதபாடுப்பட்டு இப்ப தான் விடுதலை கிடைச்சிருக்கு எனக்கு.

உழைச்சிட்டு வந்து
காச கொடுப்பிங்களே
ஐயோ
ஒரு ரூபா கூட
திருப்பி கணக்கு
கேட்க மாட்டிங்களே
கொடுத்த சாப்பாட்ட
மறுபேச்சி பேசாம
சாப்பிட்டு போட்டு
போவிங்களே!
அப்புராணி மனுசனே
அப்பாவியா வாழ்ந்திட்டு
அநியாயமா போட்டியனே

என்று என்ர மனுசி சொல்லி சொல்லி அமுரா. அப்புராணியா அப்பாவியா வாழ்ரவன் எல்லாம் அப்புராணியா அப்பாவியா பிறக்கிறது இல்ல. அப்படிப்பட்ட ரெண்டு விசியம் தெரியாதவளுக்கு வாழ்க்கைப் பட்டா அப்பாவி மாதிரி வாழ்ந்திட்டு போகாட்டி ஊர் சிரிச்சு, உலகம் துப்பி, காலில போட்டு கசக்கி போடுமே. மரியாதை என்று நினைச்சி வாழ்ந்திட்டு போன ஆக்கல்ல நானும் ஒருத்தன். ஆனா வாணி அப்படி இல்ல. என்ர மகள் வாணி மட்டும் தான் இந்த உலகத்தில் எனக்கு

ஆறுதல். வந்த மருமகன் செல்வமும் என்ர மகன் மாதிரி. அதோட ரவி அவளின்ட மனிசி சர்மினி, ரவியின்ர பிள்ளைகள் தான் என்ர உலகம். அத்தனை பேரும் என்ர பெட்டிய பிடிச்சிக்கொண்டு “ஐயோ அப்பா எழும்பி வாங்கோவன்.

அப்பா அப்பா
என்று சொல்லுறதிற்கு
இனி யாரு
இருக்கிறா உலகத்தில?
வாணியம்மா
வாணியம்மா
என்று தானே
கூப்பிடுவிங்க
அப்ப நீங்க
இல்லாத உலகமே
இருண்டு போச்சே
அப்பா எழும்புங்கோ
அப்பா எழும்புங்கோ”

என்று வாணி அழுது புலம்பும் காட்சி உண்மையிலேயே எனக்கு கஸ்டமாத்தான் இருக்கு.

“இங்க அழுகிற ஆக்கள் கொஞ்சம் ஒதுங்க வேணும். வெளியில கனபேர் நிற்கினம். சில பேர் போக போயினமாம். இடம் விட்டு கொடுத்தா தான் வந்து அஞ்சலி செலுத்திப்போட்டு போவினம்” என்றான் கந்தசாமி.

சத்தி நின்று அழுத பொம்பளைகள் கொஞ்சம் ஒதுங்கி நிக்க ஆக்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உள்ளுக்கு வர தொடங்கினவை.

சில பேர் என்ர முகத்த மட்டுமல்ல எனக்கு போட்டிருந்த பட்டு வேட்டி சேட்டை பார்க்கிறத பார்த்தன். ஊருக்க ஒரு நாளும் பட்டு வேட்டி கட்டி போகாதவனுக்கு பெரிய ஜமீந்தார் மாறி வெளிக்கிடுத்தியிருக்கிறாங்கள் என்று மனசுக்குள்ள நினைக்கினம்.

நான் ஒரு மேசன் தொழிலாளி. எப்பவும் சாரம்தான் கட்டுவன். அதுவும் சாரத்த மடிச்சி கட்டிதான் பழக்கம். எதுவும் கொண்டாட்டம் என்றால் வாணி ஒரு வெள்ளை சாரம் எடுத்து வைச்சிருக்கு. அததான் கட்டிக்கொண்டு போவன்.

ஆனா வாழ்க்கையில் முதல் தடவையா என்ர உடம்புக்கு வேட்டி

சால்வ போட்டு மாப்பிள்ளைய போல கிடத்தியிருக்காங்கள். வாசலில் ஒரு வேன் ஒன்று வந்து திரும்புது. முன்னுக்கு ஒருத்தன் ஓடியாரான்.

“கந்தசாமி அண்ண எங்கட எம்பி வாரர்” என்று அவன் சொன்னதில் பந்தலில் இருந்த எல்லாரும் அங்க திரும்பி பார்த்து சிலர் எழுந்து நிற்க மகாராஜா போல அந்த வேனில் இருந்து எங்கட எம்பி இறங்கி வர, அவருக்கு பின்னுக்கு ஒருத்தன் ஒரு மாலைய தூக்கி கொண்டு வர அவருக்கு பின்னுக்கும் நாலு பேர் வர அவர் நடந்து வாரத பார்க்க உண்மையில் ஒரு பிணத்த பார்க்க வருவதற்கு இவ்வளவு பந்தா எதுக்கு என்ற மாதிரி தான் கிடக்கு.

முற்றத்தில் நிண்ட என்ர மச்சான் ராமலிங்கம் வரவேற்றார்.

“கொஞ்சம் ஆக்கள் கூட்டமா இருக்கினம். இருங்கோ ஐயா” என்று கதிரைய போட கதிரையில் இருந்த எம்பி சுத்தி முத்தி பார்த்தார். அவருடைய பார்வையில் “இம்.. நல்ல கூட்டம் தான் வந்திருக்கு” என்று போலிருந்தது.

ஊர் தலைவர் மகேசன் வந்து எம்பிக்கு வணக்கம் தெரிவித்து பக்கத்தில் இருந்தார்.

நான் மகேசனுக்குள் புகுந்தேன்.

மகேசன் கண்களை உருட்டி உருட்டி எம்பிய பார்க்க தொடங்கினான். “என்ன தலைவரே, செத்த வீடென்றா நாலு பெனர், பத்து நோட்டிஸ், பத்து கருப்பு கொடி கட்டவல்லே வேணும். ஒண்டையும் காணயில்ல” என்றார் எம்பி.

“ஐயா இங்க செத்துபோனவர தெரியும் தானே! ஆள் ஒரு ஒத்த ருட்டு. தன்ர செத்த வீட்டுக்கு இந்த பெனர் கட்டுரது, கண்ணீர் அஞ்சலி அடிக்கிறது, ஸ்பீக்கர் கட்டி ஊர்க்குப்பிடுரது, தண்ணி போத்தல் வாங்கி வைக்கிறது, சோடா கொடுக்கிறது ஒண்டும் செய்யப்படாது எண்டு சொல்லி போட்டாராம்” என்றான் மகேசன்.

“நல்ல நேரம் தன்ர பிணத்த எரிக்க கூடாது. எல்லாருக்கும் சுட்டு சாப்பிடனும் என்று சொல்லயில்ல. சொல்லியிருந்தா இப்ப எனக்கு சுட்டு ஒரு துண்ட தந்திருப்பிங்கள்” என்றார் எம்பி நக்கலாக.

எல்லாரும் கக்கு போட்டு சிரிக்க அழுது கொண்டிருந்த சனங்கள் எல்லாம் திரும்பி இவைய ஒருக்கா பார்க்க, அதில நின்ற வாசுகி கிழிவி

“என்ன அதில சிரிப்பும் கொண்டாட்டமா கிடக்கு. இது இழவு வீடு என்று போய் சொல்லுங்கடி அவனுங்களுக்கு” என்றது.

அதுக்குள்ள இருந்த இன்னுமொரு கிழவி “இழவு வீட்ட வச்சி தானே அவையினர் பிழைப்பே நடக்குது” என்றது.

நீ செத்து கிடக்க
இங்கே சில பேரு
சிரிச்ச கொண்டாடினம்
நீ சரிஞ்சு கிடக்க
இங்கே சில பேரு
பல்ல விரிச்சி காட்டினம்

என்று வாசகி கிழவி ஒப்பாரி வைக்க தொடங்கியது.

வெளிய எங்கேயோ போட்டு வந்த இராசப்பன், “என்னப்பா எங்கட வீட்டுக்கு எம்பி வந்திருக்கிறார். இவங்கள் இருத்தி வைச்சி கதைச்சி கொண்டிருக்கிறாங்கள். கூப்பிட்டு அஞ்சலி செலுத்தவிடயில்லையே” என்று சத்தம் போட்டுக்கொண்டு, “ஐயோ வாங்கதலைவரே, எங்கட வீடு தேடி வந்து போட்டியல்” என்று கைகூப்பி வணக்கம் சொல்லிப்போட்டு “வாங்கோ உள்ளுக்க போட்டு வரலாம். பொடிய வெளிய எடுக்க போரம். 12 மணியாகுது. இனி ஐயரிட்ட பிணத்த கொடுக்க வேணும்” என்றான்.

“இங்க பார் இராசப்பன் அண்ணன், எங்கட எம்பி இண்டைக்கு தான் ஊருக்க வந்திருக்கிறார். ஊர் விசியம் நாலு கதைக்கிறம். கதைச்சு போட்டு நாங்க கூட்டிக்கொண்டு வருவோம். நீ கொஞ்சம் அங்கால போய் நில்லு” என்றான் மகேசன்.

“டேய் மகேசன் இது இழவு வீட்டா. நீங்க உங்கட ஊர் விசியத்த போய் உன்ர வீட்ட வைச்சி கதையுங்கோ. அவர் எங்கட செத்த வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறார்”

“இங்க பார் செத்த வீடு இல்லாட்டி எலக்சன். இந்த ரெண்டுக்கும் தான் இவை ஊருக்க வாரவை. எலக்சனில வரக்குள்ள என்ன செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லுவினம். அத செய்யினமா இல்லையா என்று இந்த இழவு வீட்டில வைச்சு தான் கேட்க வேணும்”

“இவர் கொஞ்சம் ஏத்தி போட்டார் போல கிடக்கு” என்று நக்கலாக சிரித்தார் எம்பி.

“இங்க மகேசன் அண்ண, நீங்க வேறாளா நிக்குறியல். இப்ப

இதெல்லாம் கதைக்க ஏலாது. நான் இன்னொருக்கா வாரன். அப்ப கதைப்பம்” என்று சொல்லி போட்டு எம்பி எழுப்பினார்.

“ஓரே ஒரு கேள்வி மட்டும் தான் அதற்கு பதில் சொல்லுப்போட்டு போங்க” என்றான் மகேசன்.

“என்னப்பா? கேளும் என்ன கேள்வி?”

“நீங்க எங்கட கிராமத்துக்கு வைச்சிருக்கிற திட்டமென்ன? சொல்லுங்கோ. இந்த கேள்விய நான் இப்ப கேட்கயில்ல. இந்த பிணமாகிடக்கிற சண்முகமண்ண நாலு வருசத்திற்கு முதலில் இங்க நடந்த இன்னுமொரு இழவு வீட்டில் வைச்சி உங்களிட்ட கேட்டவர். அன்றைக்கு கேட்ட கேள்விக்கு இண்டைக்குவர பதில் இல்ல. அதுக்குள்ள எத்தனையோ தேர்தல் வந்து போச்சி. அப்பையும் எங்களுக்கு நீங்க சொல்லயில்ல” என்று கொஞ்சம் கோபமா கேட்டான்.

எம்பியோடு வந்து நின்ற அவரினட தொண்டன் ஒருத்தன், “உனக்கென்ன விசரே? யாரிட்ட என்ன கதைக்கிறது என்று உனக்கு தெரியல.”

“ஏண்டா குடிச்சு போட்டா என்னமும் கேட்கலாமே?” என்று இன்னொரு தொண்டன் கேட்டான்.

“நான் குடிச்சிருக்கிறன் என்று புரூப் பண்ணு பார்ப்போம். ஒருத்தன் ஒரு கேள்வி கேட்டா அவன வெறிகாரன் என்றது. இல்லாட்டி துரோகி என்றது. இது தானே எல்லாரும் செய்யிரீயல். நான் கேட்ட கேள்வியில் என்ன பிழையிருக்கு? நாங்க தெரிவு செய்திருக்கிற எம்பி எங்கட தில்லைநகருக்கு வைச்சிருக்கிற பிளான் என்ன? சொல்லிப்போட்டு போய் அஞ்சலி செலுத்துங்கோ?”

சுற்றி நின்ற ஆக்கள் எல்லாரும் இன்னும் கிட்ட வந்து நிற்க, “சரி ஊரின்ர தலைவர் அல்லோ நீர்? உன்ர கிராமத்திற்கு நீ வைச்சிருக்கிற பிளான் என்னென்று சொல்லு. அவர் இந்த தில்லைநகருக்கு வைச்சிருக்கிற பிளான் என்ன என்று சொல்லுவாரு” என்றான் எம்பியின் தொண்டன்.

“நான் வைச்சிருக்கிற பிளான்: இந்த கிராமத்தில ஆறு கிலோ மீட்டர் ரோட்டு இருக்குது. இதுவரைக்கும் இந்த ரோட்டுக்கு தார் இல்லை. ரோட்டுக்கு தெரு விளக்கில்ல. மொத்தம் 162 குடும்பங்கள் இங்க இருக்கினம். அவைக்கு 76 பேருக்கு வீட்டில், விவசாய கிணறுகள்

40 குடும்பத்திற்கு இல்ல, 76 இளைஞர் யுவதிகளுக்கு அரச அல்லது தனியார் வேலை வாய்ப்பில்ல, 2 முதியோருக்கு உதவிப்பணம் இன்னும் கிடைக்கவில்ல, கால்நடை வளர்க்கிற 43 குடும்பங்களின்ற பாலை சந்தைப்படுத்த வாய்ப்பு இல்ல. இத்தனை வேலைகளையும் ரெண்டு வருசத்தில நான் செய்து கொடுப்பன் என்று சொல்லி பொறுப்பெடுத்திருக்கிறன். இந்த ஆறு மாசத்தில இருபது வீதமான வேலைகள் செய்திருக்கிறன். ஒரு வருசத்தில ஐம்பது வீதமான வேலைகள் நான் செய்யயில்ல என்று சொன்னா, இரண்டாவது வருசத்திற்கு இந்த கிராமத்திற்கு நான் தலைவரா இருக்க மாட்டன். யாராவது செய்யக்கூடிய ஒருத்தனிட்ட கொடுத்துப்போட்டு நான் ஒதுங்கிடுவன்.”

“என்னடா நீ? இடம் கொடுத்தா மடம் கட்டுவ போல கிடக்கு. செத்த வீட்டில வைச்சி எங்கட எம்பிய நிக்க வைச்சி கேள்வி கேட்கிற” என்று இன்னுமொரு தொண்டன் குமுறினான்.

எம்பி மகேசன் ஒருக்கா முறைச்சி பாத்து போட்டு, “நான் வருவன் என்று தெரிஞ்சதுமே யாரோ எழுதிக்கொடுத்தது இவர் வாசிக்கிறார். விடுங்கோடா யாரோ ஆட்ட ஆடுர பேய் கூட்டங்கள் தானே” என்று பக்கமாய் பல்லை காட்டி நக்கலாக சிரித்தார்.

“யார் பேய் கூட்டம்? நாங்களா நீங்களா? மக்களுக்கு சேவை செய்ய வந்த நீங்கள், உங்களால முடியல என்றா ஒதுங்க வேணும். நீங்கள் அரசியல் செய்யிறதால மக்களின்ற வாழ்க்கையில் ஒரு மாற்றம் வரவேணும். வராட்டி நீங்க அதவிட்டு ஒதுங்கி போட்டு உங்கட கௌரவத்திற்கும் பிழைப்புக்கும், வருமானத்திற்கும் எத்தனையோ வேலை இருக்கு. அதில ஏதாவது ஒன்றை செய்ய வேண்டியது தானே” என்று மகேசன் சொல்ல பின் பக்கத்தில் நின்ற தொண்டர்களில் ஒருத்தன் மகேசனின்ற முதுகில ஓங்கி குத்தினான்.

“அடே எங்கட மகேசன் அண்ணைக்கு அடிச்ச போட்டாங்களடா” என்று ஊர் பொடியல் கூச்சல் போட என்ற செத்த வீட்டு பந்தல் கிடுகலங்கியது. ஆளுக்கு ஆள் அடித்துக்கொண்டார்கள்.

ஆளுக்கு ஆள் அடிப்பட்டு திரும்பவும் ஐயர் கட்டி வைச்சிருந்த கும்பத்திற்கு மேல விழ, கும்பம் சரிஞ்சி தண்ணீர் முற்றத்தில ஓட ஐயரும் எழுந்து ஓட, எம்பிய ஒரு பக்கம் இழுத்துக்கொண்டு வந்து அவரோட வந்த போலிசுக்காரன் நிப்பாட்ட, உள்ளுக்க ஓப்பாரி வைச்ச பெண்டுகள் “ஐயோ சண்முகமண்ணைன்ற செத்த வீட்ட கலவரமாக்கிறாங்களே”

என்று கத்தி குழற கணம் எல்லாம் ஆடி அடங்கியது.

என்ற மருமகன் செல்வம் நடுவில வந்து “இது எங்கட செத்த வீடு. நீங்கள் உங்கட அரசியல் கதைகள் இழவு வீட்டுக்கு வெளிய வைச்சி கொள்ளுங்கோ. தயவு செய்து இங்க பிரச்சனை படுற ஆக்கள் வெளியால போங்கோ. நாங்கள் எங்கட குடும்ப தலைவன இழந்து அந்தரிச்ச நிக்கிறோம். உங்களுக்கு கொண்டாட்டமா கிடக்கு” என்று சத்தம் போட்டார்.

என்ற மச்சான் ராமலிங்கம் ஒரு மூலையில் பேசாம நின்றார். “இது சும்மா நடக்கயில்ல. இண்டைக்கு காலையில் அஞ்சி மணியில இருந்து இப்ப வரைக்கும் இந்த செத்த வீட்டில நாலு கலவரம் நடந்து முடிஞ்சிருக்கு” என்று மனசில சொல்லிக்கொண்டு அமைதியாக நிற்க,

ஐயர் வந்து “இங்க பாருங்கோ, இனி நான் கும்பம் வைச்சி இங்க கிரியை செய்ய ஏலாது. ஏனென்றால் வைச்ச கும்பத்த ரெண்டு தடவை சரிச்ச போட்டியல். வழமையா ஒரு கும்பம் வைச்சி இடையில் அது சரிஞ்சா அந்த இடம் பேய்கள் நிறைஞ்ச இடமெண்டு சொல்லுவினம். நான் அதெல்லாம் கட்டி இங்க இத செய்ய முடியாது. நீங்கள் நடத்தி கொள்ளுங்கோ” என்று அவர் வெளிக்கிட செல்வமும் ராமலிங்கமும் ஐயாவிடம் எத்தனை முறை கெஞ்சவும் அவர் வெளிக்கிட்டு விட்டார்.

“இப்ப விளங்குது தானே ஐயாவே சொல்லி போட்டார். இங்க பேய் கூட்டம் நிறைய இருக்குதெண்டு. நாங்களும் போட்டு வாறம்” என்று எம்பிண்ட ஒரு தொண்டன் திரும்பவும் கத்தினான்.

“அது சரி நாங்கள் பேய் கூட்டம் தான். எங்கட தலைவர் அப்ப நீங்க பெரிய பேய் தானே” என்று சொல்லி என்ற பிணத்திற்கு போட வாங்கி கொண்டு வந்த மாலைய மகேசன் எம்பியின்ர தொண்டனிட்ட இருந்து பறிச்சி ‘இந்தாங்கோ’ என்று எம்பியின் கழுத்தில போட,

“ஐயோ பிணத்திற்கு வாங்கின மாலைய எங்கட தலைவனுக்கு போட்டனீங்களோ?” என்று ஒரு தொண்டன் குழறினான்.

“டேய், உலகத்தில் ஒரு மனுசனுக்கு ரெண்டு விசியம் தெரியனும். ஒண்டு தான் தனக்கு தெரிஞ்ச புத்திசாலிதனத்தில நடக்கனும். இல்லாட்டி நல்ல புத்திசாலிகள் சொல்லுறத கேட்டு நடக்கனும். அப்படி நடக்காத ஒரு குடும்ப தலைவனோ தலைவியோ இருந்தா அந்த குடும்பமும் உருப்பிடாது. அப்படி ஒரு தலைவன் நம்மட தில்லைநகருக்கு இருந்தா இந்த ஊரும் உருப்பிடாது. உருப்பிடாத ஊருக்கு ஒரு

உருப்பிடாத தலைவன். அவர் இருக்கிறாரென்று சொன்னாலும் அவர் இல்லையெண்ட மாதிரித்தான்” என்று மகேசன் கத்தினான்.

“வீடு கட்டித்தாரன், ரோட்டு போட்டுத்தாரன், உரிமை வாங்கித்தாரன், நாடு பிடிச்சுத்தாரன் என்று நாற்பது வருசமா எங்கள் ஒரு கூட்டம் ஏமாற்றி பிழைக்கிறாங்கள். நாங்கள் பேய்காட்ட கூடியவங்கள் என்றபடியால அந்த பேய்கள் எங்கள் பேய்காட்டுதுகள்”

“அப்ப என்ன சொல்ல வார” எண்டு ஒரு தொண்டன் கேட்க,

“சொல்லுறதிற்கு இங்க ஒண்டுமில்ல. நாங்களும் பேய், நீங்களும் பேய் என்று உங்கட தலைவரே சொல்லிப்போட்டார்” என்று மகேசன் கூறி மயங்கி விழுந்தான். எல்லாரும் மகேசனை தூக்கி முகத்தில தண்ணியடிச்சி தெளிய பண்ணினர்.

“எங்க எங்க எங்கட எம்பி வந்தார். எங்கயப்பா?” என்று கேட்க “அட அப்ப உனக்கு உண்மையாவே பேய் தான் பிடிச்சிருக்கு போல” என்று செத்த வீட்டுக்கு வந்த பலர் மெதுவாக தங்கள் வீடுகளுக்கு போக தொடங்கினார்கள்.

ஆனால் அந்த வேங்கையூரின் அந்த ஓலைக்குடிசையில் வீட்டில் ஒரு அழகான மாட்டு கொட்டில் அவன் கட்டி முடித்திருந்தான். அவன் மனைவி நிறை மாத குழந்தையை வயிற்றில் சுமந்து கொண்டு மாட்டுக்கு புல்லறுத்து தலையில் சுமந்து கொண்டு வந்தாள்.

“மாட்டுக்கு காச கொடுத்திட்டா பிறகென்ன, பால வித்து, சீட்டு போட்டு, சீட்டு காசல, ஒரு கோழி கூடு வாங்கி பத்து கோழி வளர்ப்பன். கோழி முட்டை விற்கிற காசில பிறக்கிற குழந்தை பாப்பாவுக்கு ஒரு சின்ன மரத்தொட்டில் கட்டி தாலாட்டுப்பாடுவேன்.”

புல்லறுத்து பால் கறந்து

சேர்த்து வைச்ச

காசில தான்

வாங்கி வந்த தொட்டிலடி

ஆராரோ... ஆரிரரோ...

கண்மூடி தூங்க செல்லமே நீ

என்று பாடிக்கொண்டு வந்தாள்.

அவள் பாடிய தாலாட்டில் வயிற்றில் இருந்த குழந்தை துள்ளியது.

6

ஆதாயவலை

கனபேர் இங்க காலையிலிருந்து நடந்த மூன்று சண்டைகளாலும் குழப்பத்திலும் கொஞ்ச கொஞ்சமா போகத் தொடங்க கொஞ்ச சனங்கள் மட்டும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக குந்தியிருந்ததுகள். எங்கட நாகமணி அண்ணன் தான் இப்ப இறுதி கிரியைகளின்ர வேலய பார்க்கிறார்.

“என்ன செல்வம், ஐயான்ர காரியங்கள் இல்லையென்றபடியால கொஞ்சம் நேரத்தோட முடிச்சுப்போட்டு பொடிய கொண்டு போகலாம் தானே” என்று என்ற மச்சான் ராமலிங்கம் கேட்கிறார்.

“அந்த எங்கட சேர்ச்சாரர் ஒரு மணிக்கு வாரன் என்று சொன்னவை. அவை வந்து ஒருக்கா பாடிப் போட்டு போக நாங்க எங்கட கட்டாரி ஐயாவ வச்ச செய்து முடிச்சுப்போட்டு விடுவோம்” என்றான் செல்வம்.

“என்னதான் என்றாலும் ஒருக்கா எங்கட சனசமூக நிலையத்தில் ஒரு அஞ்ச நிமிசம் வச்சுப் போட்டு கொண்டு போவம். மனுசன் நாலு வருசம் தொடர்ந்து தலைவரா இருந்தது. ஊர் பொடியன் அதில கொஞ்சம் ஆர்வமா இருக்கிறாங்கள்” என்றார் பக்கத்தில் நின்ற மகேசன்.

“சரி ஒரு பதினஞ்சு நிமிசத்துக்கு மேல அதில வைக்க ஏலாது. மற்றது தங்கவேல், சித்திரவேல் ஆக்கள் அதில வந்து குழப்பம் போடாம பார்க்க வேண்டியது உங்கட வேலை” என்று ராமலிங்கம் சொல்ல,

“அவையொன்றும் அங்கவந்து வாலாட்டேலாது” என்று ஊர்த் தலைவர் அழுத்தமாக சொன்னார்.

நாலு சாமிகளை
கூட்டி வந்து
சொர்க்கத்துக்கு
கூட்டிப்போக
வீட்டில ஒரு
கும்பம் வச்ச
அந்த பாட்டில
சொல்ல வச்சி
சாமியோடு சஞ்சரிச்ச
உங்க ஆவியத்தான்
அனுப்பிட முடியலையே

என்று வாசகிக் கிழவி ஒப்பாரி வைக்க சுத்தி இருந்த பெண்டுகள் எல்லாம் ஆ..... ஓ..... ஈ..... என்று அழுது முடித்தார்கள்.

“சரி சரி இப்ப என்ன கட்டாரி வந்து ஆயத்தப்படுத்துரார். உங்கட சேர்ச்சாரர் வராங்களாம். அவைய வச்ச செய்ய வேண்டியதுதான்” என்றாள் பக்கத்து வீட்டு பரமேஸ். “மனுசன் ஒருநாள் கூட கோயிலுக்கும் போனதில்ல. சேர்ச்சுக்கும் போனதில்ல. பிறகு எதற்கு இங்க சேர்ச்சாரர் எல்லாரும் வந்து பாட்டுப்பாட போயினம்” என்று வாசகி கிழவி சொல்ல,

“ஐயோ சும்மா கதைக்காதேங்கோ. அப்பா கோயிலுக்கும் சேர்ச்சுக்கு போறதில்ல என்றாலும் நாங்க போறத ஒருநாளும் தடுத்ததில்ல.

என்ற அப்பாவுக்கு
சாமியள் துணைநிற்கும்
எங்க அப்பாவே சாமியெல்லோ
சாமிக்கும், அது
தெரியுமெல்லோ”

என்று வாணி ஒப்பாரி வைக்க தொடர்ந்து எல்லாரும் சேர்ந்து அழுதார்கள்.

மதியம் ஒரு மணிக்கு என்ர உடம்பின்ர அரைவாசிப் பகுதி ஆகப் பத்திரியின் கழிவு குழிக்குள்ள அடக்கம் பண்ணப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

ஆனந்தனும், சிவாவும் தங்கட கடமைய முடிச்சு என்ர உடம்பில இருந்த குடல், ஈரல், சவாசப்பை, இதயம் என்று என்ர உடலின் இயக்க சக்திகளாக இருந்த எல்லா உறுப்புக்களையும் சேர்த்து அந்த கழிவு தொட்டியில கொட்டி அந்த கிடங்கு குள்ள கொட்டி மூடினார்கள்.

மூச்சு நிண்டு போட்ட இதயமும் ஒரு பிணம் தானே. இப்ப நான் இதயமில்ல. பிணம் இங்க கிடக்க என்ற இதயம் அங்க தனியே போகுது.

என்னவோ இதயமே இதயமே என்று வாழ்க்கை முழுவதும் அதை கொண்டாடினாலும் அந்த இதயத்திற்கு ஒரு ஓய்வு தேவை என்று தீர்மானித்திட்டா, தன்ர கடமைய நிறுத்திட்டா அதற்குப் பிறகு அதுவும் பிணம் தான் என்று தத்துவம் போல கதைத்தான் ஆனந்தன்.

மதியம் ஒரு மணியிருக்கும் தில்லைநகர் வைத்தியசாலை கேட்போர் கூடத்தில் ஒரு கூட்டம்.

“நம்மட உடம்பிலே இருக்கிற ஒவ்வொரு உறுப்பும் அது தன் தன் கடமையை செய்ய எல்லாத்தையும் இணைத்து கோடினேற் பண்ணுற வேலைய இதயம் செய்கிறது. இதயம் தன் கடமையை செய்ய தவறுகிறபோது ஏனைய உறுப்புக்கள் செய்வதறியாது தங்கட கடமைய செய்ய முடிவதில்லை” என்றார் தில்லைநகர் பிராந்திய சுகாதார பணிப்பாளர் ஆரோக்கியன்.

இன்றைக்கு சமூக மருத்துவ பணிகள் குறித்தான மாதாந்த மீளாய்வுக் கூட்டத்தில் அவர் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

அந்த மேல்மாடியின் கிழக்குப் பக்கத்தில் ஒரு வாய்க்கால் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த வாய்க்காலின் ஓரத்தில்தான் பிணவறை கழிவுகளை கட்டம் கட்டமாக புதைக்கிறது வழக்கம். ஆனந்தனும் சிவாவும் என்ர இதயத்த அந்த கிடங்கில கொட்டி மூடிக்கொண்டிருக்க, இங்கேயிருந்து தில்லைநகர் பிராந்திய சுகாதார பணிப்பாளர் ஆரோக்கியன் இதயத்த பற்றி பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்.

அந்த கூட்டத்தில் ஏறக்குறைய ஒரு அறுபத்தைந்து சமூக மட்ட சுகாதார பணியாளர்கள் கூடி தங்கட மாதாந்த அறிக்கைய சமர்ப்பித்து கொண்டிருந்தார்கள்.

ஜன்னல் வழியாக இதயங்களும், ஈரல்களும், குடல்களும், குரல் வளை துண்டுகளும் அடக்கம் செய்யும் அந்த அடக்கத்தை கண்ட ஆரோக்கியன், இந்த ஜன்னலால் என்னத்த பார்க்கிறியள் என்று கேட்டார்.

கழிவ வெட்டி தாக்கினம் என்று ஒரு பணியாளர் சொல்ல, என்ன கழிவு மனித பிணங்களின் கழிவுகள் அவை எவை என்றார்.

இதயங்கள், ஈரல்கள், குடல்கள், சுவாசப்பைகள் என்று இன்னும் ஒரு பணியாளர் சொல்ல அது கழிவுகளா அல்லது கழிவுகளாக்கப் பட்டவையா என்றார்.

மனுசன் செத்துட்டா அந்த பிணத்திலிருக்கிறது கழிவுகளே என்றார் ஒரு பணியாளர். இங்க பாருங்கோ குறிப்பா இன்றைக்கு நான் கேட்கிற விசயம் இதுதான்.

இன்றைக்கு கூட இந்த பிணவறையில் வைத்திருந்த ஆறு பிணங்களில் மூன்று பிணங்கள் சாதாரண தொற்றா நோய்களால் செத்துப் போனவையினர். அதுவும் சில பேர் சாக வேண்டிய வயசுக்கு முதல்லயே செத்துப்போனவை என்றார்.

அந்த நேரத்தில் பிணவறையின் கதவுகளை திறந்து உள்ளே சென்ற ஆனந்தனுக்கு ஒரு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

எவ்வளவுதான் இந்த உலகத்தில் நேர்மையாயிருந்தாலும் சில நேரத்தில் நம்மட ஞாபகசக்தி நமக்கு துன்பத்த கொடுத்துடும் என்று சொல்லிக்கொண்டே சிவாவுக்கு அந்த பிணவறையின் மேசையை காட்டினான்.

அங்கே என்னுடைய வெள்ளி அறுணாக்கயிறு மேசையில் அப்படியே கிடந்தது.

வழக்கமா பிணங்கள் வெட்ட முதலில் உடம்பில இருக்கிற பெறுமதியான அனைத்து விடயங்களும் கழட்டி உறவுகளிட்ட கையளிக்கிற விசயத்தில் காலையில் இங்க நடந்த கலவரத்தில் என்ற வெள்ளி அறுணாக்கயிற்ற என்ற மருமகனும் ராமலிங்கமும் எடுத்துட்டு போகயில்ல.

“சரி அதை எடுத்து அங்கு அதற்கு பொறுப்பா இருக்கிற ஓவசியரிட்ட கொடுத்திட்டு போவம்” என்று சொல்லி அவரிட்ட கொண்டு போய் கொடுக்க, “டேய் ஏண்டா அந்த ஆளிண்ட எல்லா உடமையையும்

கொடுத்தெல்லோ போட்டம்” என்று சொல்ல,

“சரி ஒரு மாதிரி அனுப்பி வையுங்கோ” என்று சொல்லிப்போட்டு ஆனந்தனும் சிவாவும் அங்கிருந்து வெளிக்கிட்டார்கள்.

ஓவசியர் உடனே எங்கட ஊர் சமுதாய சுகாதார பணியாளருக்கு போன் எடுக்க கதையை கேட்டு போட்டு “இங்க நான் கூட்டத்தில இருக்கிறன். பிறகு எடுக்கிறன் வையுங்கோ” என்றார் அவர்.

“என்ன அவசரமான கோலெண்டா கதையுங்கோ தம்பி” என்றார் வைத்தியர் ஆரோக்கியன். “இல்ல சோர் ஒரு பிணத்தினர் அறுணாக் கயிறு பிணவறையில் கிடக்காம். போகேக்க அதை முறைப்படி கையளிக்கிறதெ செய்யுங்கோ” என்று ஓவசியர் சொல்லுறார் என்றார்.

“ஓ இண்டைக்கு உங்கட பிரிவில் ஒருவர் இறந்திருக்கிறாரா? என்னத்தால இறந்தவர் என்று சொல்லுவியளே?” என்று கேட்டார் ஆரோக்கியன்.

“அவர் ஹார்ட்டட்டாக்கால இறந்திருக்கிறார்”

“எத்தனை வயசு அவருக்கு?”

“ஐம்பத்தைந்து வயசு” என்றார் அந்தப் பணியாளர்.

“ஐம்பத்தைந்து வயசுல ஒருத்தனுக்கு ஹார்ட் அட்டாக் வந்து செத்திருக்கிறார் என்றா அவருடைய மரணத்திற்கு யார் காரணம்?”

நான் அவருக்குள் புகுந்தேன்.

“சொல்லுங்கோ” ஆரோக்கியனின் கண்கள் சிவந்தன. “அந்த அருணாகயிற்றை உங்க ஊடாக கொடுக்க அவை முற்படினம். ஏனென்றா நீங்க அவையினர் ஏரியாவுக்கு பொறுப்பா இருக்கிறீங்க.

இன்றைக்கு நிறைய இளவயது மரணங்கள் தொற்றா நோய்கள் என்று சொல்லப்படுகின்ற இதய நோய், புற்றுநோய், சிறுநீரக நோய் போன்ற நோய்களால் நடக்குது.

இலங்கைய போன்ற ஒரு நாட்டிலும் சமுதாய மருத்துவத் துறைக்கு இவ்வளவு காசு ஒதுக்கி, இவ்வளவு பணியாளர்கள் அரசாங்கங்கள் நியமித்திருக்கு. அப்படியிருந்தும் ஏன் இந்த அநியாய மரணங்கள் நடக்குது? நீங்க வேலை செய்கிற ஏரியாவில் ஒரு மரணம் அநியாயமா நடக்கைக்குள்ள அந்த மரணத்திற்கு நானும் நீங்களும் காரணம் என்று

ஏன் பொறுப்பு எடுக்க முடியாது?

ஒருக்கா சொல்லுங்கோ. நீங்க எவ்வளவு காலமா அந்த ஏரியாவில் வேலை செய்யுறிங்க?” என்றார் ஆரோக்கியன்.

“நான் மூன்று வருசமா வேலை செய்யிறேன்”

“இந்த மூன்று வருடத்தில் மொத்தம் கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் நாட்கள் ஒரு அரசு உத்தியோகத்தராக, மக்கள் சேவகராக நீங்க வேலை செய்திருக்கிறீங்கள் என்று நினைக்கின்றீங்களா?”

அந்தப் பணியாளர் “ஓம் சேர் அப்படி செய்யாமல் எப்படி நான் டெங்குவை எல்லாம் கட்டுப்படுத்தி இருப்பேன்? இப்படி ஒவ்வொரு விடயத்தையும் பார்க்கிறது கொஞ்சம் கஸ்ட்டமான விடயம்”

“உண்மைதான், நான் முதலில் சொன்னது தான். இதயம் செத்துட்டா மற்ற எல்லா உறுப்புகளும் செத்துப்போயிரும். பிறகு அருணாக்கொடிதான் மிச்சம்” என்றார் சற்று கோபமாக.

“இங்க நான் உங்களை குற்றம் சாட்டவில்லை. நானும் இந்தப் பதவிக்கு வந்து மூனு வருசம் ஆகுது. ஒருநாள் கூட நடக்கிற இந்த மரணங்களுக்கு நாம யாரும் பொறுப்பு எடுக்கவில்லை.

எங்கட மருத்துவத்துறை மட்டுமல்ல. இலங்கையின் எந்தத் துறையிலும் அந்தத்துறையின் தோல்விகளை ஏற்று பதவி விலகி செய்யக் கூடியவர்களுக்கு வழிவிடுகின்ற வழக்கமோ சட்டங்களோ இல்லை.

அரசாங்க வேலைய எங்கட உரிமைச் சொத்தாக நினைத்துக் கொண்டு நாங்களும் எங்கட சந்ததிகளும் சாகும் வரைக்கும் அத அனுபவிக்கிறோம்.”

“பொறுப்பெடுக்கிறது என்றா சேர் சனமும் பொறுப்பெடுக்கணும். நாங்க மட்டும் பொறுப்பெடுத்து ஒன்றும் நடக்காது” என்றார் ஒரு மருத்துவ மாதா.

“நாங்க பட்டம் படிச்சி, பதவி எடுத்து, பக்கம் பக்கமா ஒப்பந்தம் எழுதி, மாசா மாசம் சம்பளம் வாங்குற எங்களுக்கே, பொறுப்பெடுக்கிற வழக்கும் பழக்கமும் இல்லையென்றா... இண்டைக்கு உம்மட ஊரில ஐம்பத்தைந்து வயசில செத்த ஆளுக்கு என்ன பேர்?”

“அவருக்கு சண்முகம் சேர்”

“என்ன வேலை செய்கிறார்?”

“அவர் ஒரு மேசன்”

“சண்முகம் போன்ற ஒரு நாள் கூலி வேலை செய்கிற மனுசன் எப்படி பொறுப்பெடுக்க முடியும்?”

ஐம்பது பிள்ளைகள் படிக்கிற வகுப்பில் பத்து பிள்ளைகள் கொலசீப் பில் பாஸ் என்று சொன்னதும், அந்த பத்து பிள்ளைகள் பாஸ் பண்ணின துக்கு நான்தான் பொறுப்பென்று அதிபரும், ஆசிரியரும், டியூசன் மாஸ்டரும், அந்த டியூசனுக்கு உதவி செய்த நிறுவனமும், கோட்டமும், வலயமும் லைனில நின்று பொறுப்பெடுப்பினம். ஆனா தோற்றுப் போன அந்த நாற்பது பிள்ளைகளுக்காக யாரும் பொறுப்பெடுத்து அதற்காக மன்னிப்பு கேட்பதோ அதை சரிப்படுத்தி அந்த நாற்பது பிள்ளைகளும் வெற்றிபெற ஏனையவர்களுக்கு வழிவிட்டுக் கொடுப்பதோ கிடையாது.

எல்லா துறையிலும் அப்படித்தான். விவசாயத்துறையில் கூட இந்த தில்லை நகரில் ஒரு காலத்துல பச்சைமிளகாய், செத்தல் மிளகாய், வாழைக்குழை, வெங்காயம், ஏற்றுமதி 90 வீதமா இருந்தது. ஆனா அது இன்றைக்கு 20 வீதமா வந்திட்டு. 90 வீதம் இருக்கைகுள்ள 15 வீத பணியாளர்கள் தான் இருந்தவை. இப்ப நூறு வீத பணியாளர்கள் இருந்துகொண்டு அதை 20 வீதம் கொண்டு வந்திருக்கினம் என்றா யார் இதன்ட பொறுப்பு?”

“என்னடி இவர் இன்றைக்குத்தான் தேவலோகத்தில இருந்து இறங்கி வந்த மாதிரி கதைக்கிறார்” என்றா பின் வரிசையில் இருந்த ஒரு மருத்துவமாதா.

“மனுசனுக்கு ஏதோ புடிச்ச மாதிரி கிடக்கப்பா. முகம் எல்லாம் சிவந்து கண்ணும் சிவந்து ஆக்ரோசமாக இருக்கு. ஒரு நாளும் இவர் இப்படி கதைச்சதில்ல” என்றா மற்றவா.

“என்ன நீங்க பின் வரிசையில் ரெண்டு பேர் எனக்குப் பேய் பிடிச்சிருக்கிது என்று நினைக்கிறியன்” என்று அந்த மெதுவா கதச்சவய திரும்பி பார்த்து கேட்க,

“என்னடி இந்த ஆள். நாங்க கதச்சது எப்படி அங்க கேட்டது” என்று அவர்கள் தங்கள் மனசுக்குள் நினைக்க,

“சண்முகம் ஐம்பத்தைந்து வயசுல சாகுறதுக்கு யார் பொறுப்பு? ஒரு சிறந்த மேசன நாங்கள் இழந்திருக்கிறோம். இன்றைக்கு ஒரு டாக்டர் அல்லது ஒரு இஞ்சினியர் அல்லது ஒரு ஆசிரியர் செத்திருந்தா ஐயோ ஒரு சொத்த நாங்கள் இழந்திட்டம் என்று ஊர் முழுக்க நோட்டீஸ் ஒட்டுவினம். ஒரு கூலிக்காரன் செத்தா அவன நாம அவன்ட குடும்பத்துக்கு மட்டும் தான் சொத்தா நினைக்கிறோம்.

இந்த மண்ணில் வாழற ஒரு விவசாயி, ஒரு கூலி, முடிவெட்டுறவர், உடுப்பு துவைக்கிறவர், ஒரு வியாபாரி, வாகனம் ஒட்டுறவர், மாடு மேய்க்கிறவர் எல்லாருமே இந்த சமூகத்தினர் சொத்து. அவனினர் ஒருத்தினர் இதயம் நிற்கக்கூடாத இடத்தில நின்றா அதற்கான காரணம் எங்கட துறைதான். சண்முகத்தின் மரணத்திற்கான காரணத்தை அந்த கிராமத்துக்கு பொறுப்பா இருக்கிற சுகாதார உத்தியோகத்தர் கட்டாயம் விளக்க வேணும்” என்று சொல்ல எல்லாரும் இடி விழுந்த மாதிரி அந்தப் பணியாளரை பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அவர் எழும்பி “அவர எனக்குத் தெரியாது” என்றார்.

“தம்பி எத்தனை குடும்பங்கள் உமக்கு கீழ வருது. சொல்லும்?” என்றார் ஆரோக்கியன்.

“மொத்தமாக 762 குடும்பங்கள்”

“எத்தனை மனிதர்கள் அந்த 762 குடும்பத்தில் இருக்கினம்?”

“மொத்தம் 2321 பேர். சிறுவர்கள் 627 பேர். முதியவர்கள் 128 பேர். இளைஞர்கள் 184 மற்றவர்கள் 40க்கும் 60க்கும் உட்பட்டவர்கள்.”

“சரி இவ்வளவு விபரம் வைத்திருக்கிற நீர் எப்பவாவது உம்முடைய பணி நேரத்தில் வீடு வீடாகவோ அல்லது பொதுவாகவோ 40 வயதுக்கு வந்தவர்கள் கட்டாயம் உடல் பரிசோதனை செய்யவேணும். தில்லைநகர் வைத்தியசாலையில் இலவசமா செய்யலாம் என்று ஒரு நோட்டீஸ் அடிச்சு கொடுத்தீரா?”

“இல்லை சேர்”

“ஏன் நீர் அதை செய்யவில்லை தெரியுமே. நான் அதை உமக்கு சொல்லவில்லை. என்ற மாதாந்த கூட்டத்தில் கிராமம் கிராமமாக நான் ஒரு தரவ கேட்டிருக்க வேணும். ஒவ்வொரு கிராமத்திலேயும் எத்தனை பேர் மொத்தம்? அதில் நாற்பது வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் எத்தனை? அவர்களில் எத்தனை விவசாயிகள்? எத்தனை வியாபாரிகள்? எத்தனை

கூலிகள்? எத்தனை ஆண்கள்? எத்தனை பெண்கள்? அவர்களில் எத்தனை பேர் இந்தப் பரிசோதனையை இந்த மாதத்தில செய்தவை? அவை எத்தனை பேருக்கு இந்த தொற்றானோய் இருந்திச்சு? எத்தனை பேருக்கு வாரத்துக்கு வாய்ப்பு இருக்கு? வாய்ப்பு இருக்கிறவை எப்படியான செயற்பாடுகள் செய்ய வேணும்? எப்படி உணவு சாப்பிட வேணும்? எப்படி உடற்பயிற்சி செய்ய வேணும்? என்று நீங்கள் சொல்வதற்கு நான் உங்களுக்கு கட்டளையிட்டு அதன் அறிக்கையை மாசாமாசம் அளவீடு செய்து இருக்கணும். நான் செய்யவில்லை. அதால் நீர் செய்யவில்லை. இங்க யார் இதற்கு காரணம்? யார் காரணம்?" மேசையில் அடித்து ஆக்ரோசமாக கத்த கூட்டத்தில் இருந்த அனைவரும் பயந்து நடுங்கினதைப் போலிருந்தார்கள்.

"சிலர் இவருக்கு பேய் ஏதோ புடிச்சிட்டு போல கிடக்கு. மனுசன் போதை ஏதும் அடிச்சு போட்டு வந்து நிக்குதோ?" என்றும் நினைத்தார்கள்.

"நான் போதை ஏற்றி போட்டு வந்ததா நினைக்கிறியன் சிலர். எனக்கு ஏதோ மாறாட்டம் இல்ல பேய் பிடிச்சிருக்கு என்று நினைக்கிறியன் சில பேர். உண்மைதான் எனக்கு மாறாட்டம் தான். நான் ஒரு சரியான நிர்வாகியாயிருந்தா ஒரு மேசன் என்ற பொறுப்பு கீழ இருக்கிற பிரிவில் இளம் வயசுல செத்திருக்க மாட்டார்."

"என்னடா மனுசன் மனசில நினைத்திறதெல்லாம் சொல்லுது"

"அந்த இதயம் நின்று போனதற்கு காரணம் இந்த இதயம் சரியில்லை. நான் தான் இங்க இதயம். நீங்க உறுப்புகள். உங்களை குறை சொல்ல மாட்டன். நீங்க சரியா செயல்பட நான் ஒத்துழைப்பும் வழிகாட்டலும் ஆலோசனையும் இறுக்கமான மதிப்பீடும் நடத்தியிருக்குமென்றால் ஒரு இளவயது மரணம் நடந்திருக்காது.

இப்ப நான் ரெண்டு விசயம் செய்யப்போறன். ஒன்று அந்த சண்முகத்தின் வீட்ட போய் அவரின்ர மரணத்திற்கு நான்தான் காரணம் என்று சொல்லி மன்னிப்பு கேட்கப்போறன். ரெண்டாவது என்ற பதவியை ராஜினாமா செய்து நான் வேற துறைக்கு மாறப்போறன்.

என்ற கடமைய நான் சரியா செய்யாட்டி அந்தக் கடமையில் நான் இருப்பது துரோகமாக கருதுகிறன்" என்று சொல்லிப்போட்டு அப்படியே மேசையிலிருந்து ஆரோக்கியன் அழித் தொடங்கினார்.

ஆளுக்கு ஏதோ மெண்டல் வருத்தம் போல என்று ஒரு வயசுல

மூத்த மருத்துவ மாது லேசா மனசில நினைக்க, அவாவின்ர பேர சொல்லி எனக்கு நீ லூசு என்று நினைக்கிற என்று அவாவ பார்த்து சொல்ல, எல்லாரும் குழம்பிப்போய் பேசவும் முடியாது சொல்லவும் முடியாது திகைத்துப் போய் நின்றனர். ஜன்னலைத் திறந்து பார்த்து “பாருங்கோ ஒரு இதயம் குப்பையில் கிடக்கு” என்று கையைக் காட்டி அழுதார். யாரோ ‘செத்த பேய் பிடித்துவிட்டது’ என்று ஒரு முதிய சுகாதார உத்தியோகத்தர் நினைக்க, “எனக்கு பேய் பிடிச்சதால் தான் உங்களுக்கெல்லாம் பேய் பிடிச்சிருக்கு. நீ நினைக்கிறது சரி. எனக்குள்ளயும் பேய். உனக்குள்ளயும் பேய்” என்று அவரின்ர பெயரைச் சொல்லி ஆரோக்கியம் கத்தினார்.

“ஐயோ! ஐயோ! பேய்! பேய்!” என்று கொஞ்சப்பேர் கத்தி கொண்டு மாடியில் இருந்து கீழே இறங்கி ஓடிவர, ஆனந்தனும் ஓவசியரும் அறுணாகொடியுடன் அந்த சுகாதார உத்தியோகத்தரை நோக்கி மாடியில் ஏறி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். என்ற அறுணா கயிற வாங்கிக் கொண்டு அந்த சுகாதார பணியாளர் வேகமாக நடக்க தொடங்கினார்.

இன்று அவள் வழமையை விட வேகமாகவே வேலைகளை செய்துகொண்டிருக்கிறாள். தன்னுடைய குடும்பம், தன் பிள்ளையின் எதிர்காலம் எல்லாவற்றுக்குமான பொறுப்பை உணர்ந்து அந்த அழகான சிறு வீட்டின் முற்றத்தில் பத்து தென்னை மரங்களை இன்று நட்பிருக்கிறாள். ஏதோ அவளில் ஒரு மாற்றம். அந்த ஓலைக்கொட்டி லில் கொண்டாட்டம். வீட்டுக்கு லட்சுமி வந்திருக்கிறாள். அந்த லட்சுமியோடு மகாலட்சுமி கடைச்சம் கிடைத்தது போல் அவளுக்குள் மகிழ்ச்சி பொங்கி வழிந்துகொண்டிருந்தது. அந்த மாட்டில் பால் கறக்க தொடங்கியிருந்ததால், சொர், சொர் என்று பாணையில் பாயும் பால் சத்தம் ஓசையாக கேட்டது. ‘பால் விற்கிற காச வைச்சி ஒரு கால் சலங்க வாங்குவேனே, என் செல்ல மகள் காலினிலே சலங்கையொலி கேட்குமே’ என்று மனசிற்குள் நினைக்க எங்கோ தூரத்தில் நரிகள் ஊழையிடும் சத்தம் கேட்கத்தொடங்கியது. அவள் தன் முற்றத்தை திரும்பிப் பார்த்தாள். சாமத்தில் ஒரு உருவம் நின்று அவளை அழைத்த இடத்தில் அண்டங்காக்கா நின்று கத்திக்கொண்டிருந்தது. அவள் “என்னங்க வெளிக்கிட்டிட்டியே?” என்று அவனைப் பார்த்து கேட்டாள். வாசலைத் தாண்டி அவள் அழைத்த சத்தத்திற்கு அவன் காது கொடுக்காமலே அந்த ஜீவன்களோடு நரிகள் ஊழையிட்ட அந்த திசையை நோக்கி நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தான்.

7 திருட்டுவலை

“இப்ப என்னத்திற்கு இத போட்டுக்கொண்டு வார? செத்த வீட்டுக்கு இது போடத்தான் வேணுமா?” என்றான் பந்தலன்.

பந்தலன் தில்லைநகரில் திடீர் என்று முளைத்த பணக்காரன்.

“இதை செய்து வைச்சி ஆறுமாதமாச்சி. இன்னும் ஒரு நல்லதோ கெட்டதோ ஊருக்க நடக்கயில்ல. எங்கட சண்முகமண்ணயின்ர செத்த வீடு தான் எனக்கு கிடைத்த ஒரு முதல் சந்தர்ப்பம் இத போட்டுக்கொண்டு போறதிற்கு” என்று திருநதி கண்ணாடிய பார்த்துக் கொண்டே சொன்னான்.

பந்தலனும் திருநதியும் எங்கட கிராமத்தில நீண்ட காலம் குடும் பத்தோட இருக்கினம். அவையிண்ட புது வீடு நான் தான் கட்டி கொடுத்தன். வீட்ட கட்டி போட்டு கட்டு காசுக்கு ஒரு வருசம் வரைக்கும் அலைஞ்சு திரிஞ்சு தான் வாங்கினனான். ஒழுங்கா ஒரு வேலை இல்ல. மூணு பிள்ளைகள் படிக்குதுகள். சாப்பாட்டுக்கும் சரியா கஷ்டப்பட்டவை. அதால இருபத்தையாயிரம் ரூபா காச வீட்டு கூலியில் விட்டுக்கொடுத்தனான்.

ஆனா இண்டைக்கு பத்து பவுணில ஒரு கொடி, நாலு பவுணில ரெண்டு காப்பு என்று கழுத்தில கைல காத்தில எல்லாம் தொங்கட்டான் என்று திருநதி வெளிக்கிரா என்றா. இதெல்லாம் எப்படி வந்திச்சி என்று ஊரில இருக்கிறவை எல்லாம் கேட்பினம், பார்ப்பினம். அதோட எத்தனை

திருட்டு கூட்டத்தினர் கண்ணில இதெல்லாம் படபோகுதோ என்பது தான் பந்தலனின் கவலை.

நான் பந்தலனுக்கு கட்டிய வீட்டிற்ற குடிபுகுதலுக்கு அவன் சொல்ல இல்ல. ஆனா இண்டைக்கு மனுசியும் அவனுமா என்ற பொடிக்கு அஞ்சலி செலுத்த வரினம். செஞ்ச உதவிக்கு ஒருத்தன் சாகும் வரைக்கும் இந்த உலகம் பார்த்து கொண்டிருக்கும் நன்றி கடன் செய்ய. என்ற செத்த வீட்ட வைச்சி தான் யாரென்று காட்டவேணும் என்பது தான் திருநதியினர் நோக்கம். தனர் புருசன் சேர்த்த நகைகளை நாலு பேருக்கு காட்டி பெருமைய தேடிக்கொள்ள என்ற பிணத்த அவன் நாடுகிறான்.

ஊரல ஒரு நல்ல காரியம் நடக்கயில்ல என்றா ஒரு இழவு வீடாவது நடந்ததே. இத்தனை வருச காலம் எத்தனை பேர் என்ற காத, கழுத்த பார்த்திட்டு மூலி என்று சொல்லியிருப்பினம். இண்டைக்கு அவைக்கு ஒருக்கா காட்டத்தான் வேணும் என்று மனசில திருநதி நினைச்சி கொண்டு என்ற வீட்டுக்கு வெளிக்கிடினம். செத்த வீட்டில தனர் அந்தல்த காட்ட திருநதிக்கு கிடைச்ச வாய்ப்ப பந்தலனும் கடைசியில பயன்படுத்த விரும்பினான்.

இங்க எங்கட நாகமணி கட்டாரி அண்ணனே எல்லா ஒழுங்கும் செய்துகொண்டிருக்கிறார். கொள்ளி வைக்கிறதிற்கு என்ற தம்பி தங்கவேலினர் மகன் அடம்பிடிச்சி ஆயத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். இதில எதுவும் குழப்பம் வந்துவிடக்கூடாது என்று ராமலிங்கமும் செல்வமும் தங்கட தங்கட கடவுளை வேண்டிக்கொண்டிருக்கினம்.

செல்வத்தினர் சேச்சில இருந்து வந்த போதகர் தனர் பாடல் குழுவினருடன் பாடல்களை ஆயத்தப்படுத்திக்கொண்டு மணிக்கூட்ட மணிக்கூட்ட பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். சரியா 1.30 மணிக்கு பொடிய நாகமணி அண்ணனுக்கு பொறுப்பு கொடுத்தா, அவர் தேவாரம் பாடி சில தனக்கு தெரிந்த கிரியைகள் செய்து போட்டு பிணத்த சுடுகாட்டுக்கு கொண்டு போகலாம் என்பது தான் இங்க பேச்சி.

வீட்டுக்குள்ள அழுது ஓஞ்சிபோன பெண்டுகள் ஊர் கத கதைக்க தொடங்கியிருந்தவை. வீட்டுக்குள்ள வந்து அழுகிற பொம்பளையின்ற கழுத்த பிடிச்சி கட்டியழுத திருநதி

எங்கட வீட்டயல்லோ
கட்டிதந்து

ஒளியல்லோ
ஏற்றி வைச்சி
கூலியெல்லாம்
தந்தனாங்க..
நீங்க வேண்டாமுன்னு
சொல்லலியே..

“இவள் கூலி கொடுத்தாளாம். அவன் வேண்டாமென சொல்ல
லையாம். இதெண்ணடி புது ஒப்பாரியா கிடக்கு”

“கூலிக்கு வேலை செஞ்சா கூலி கொடுக்க தானே வேணும்” என்றா
வாககி கிழவி.

‘எங்கட அப்பா நீங்க கஸ்டப்பட்ட குடும்பம் என்று இருபத்தையாயிரம்
காச விட்டு கொடுத்தவரல்லே. அது சொல்லியல்லோ அழுகிறதிற்கு
ஒருத்தருக்கும் மனசில்ல’ என்று என்ற முகத்துகிட்ட வந்து

கண்ண திறந்து
பாருப்பா
நீ உதவி செய்த
ஆக்களெல்லாம்
இங்க வந்து
நீ ஒன்றுமே
செய்யாத மாறி
ஒப்பாரி வைக்கிறாளாவை

என்று சொல்லி அழ, திருநதி ஒரு மூலைக்க போய் அப்படியே
இருந்திட்டா. அங்கிருந்த பெண்டுகள் எல்லாம் திருநதியின்ர தாலிக்
கொடியின்ர பெருப்பத்த முழிச்சி முழிச்சி பார்க்க தொடங்க திருநதி
மூஞ்சிய உம்மென்று வைச்சிக்கொண்டு, ‘நாங்க உழைக்கிறோம்.
போடுறம். பார்த்து வயிறு எரியிங்கடி, நல்லா எரியட்டும், எத்தனை காலம்
ஒன்னுமில்லாம வெறுங்கமுத்தோட என்ற வயிறு எரிஞ்சிருக்கும்” என்று
மனசுக்குள்ள நினைத்துகொண்டிருக்க, வெளியில பந்தலன் யாரையோ
பார்த்து, அவன் ருபத்தையும் பார்வையையும் சந்தேகத்தோடு
நோக்கினான்.

“என்ன ஆள் புதுசா கிடக்கு. உங்கட சொந்தகாரரே?” என்று
இராசப்பனை பார்த்து ஒரு பெடியனை காட்டினான்.

“ஓ.. ஆள் புதுசு தான்” என்று அவரும் சொல்ல பந்தலன் அவனையே

பார்த்து கொண்டிருந்தான். “ஆனா எங்கட ஆள் இல்லை” -இராசப்பன்.

பந்தலன் அவனிட்ட போய் பக்கத்தில இருந்து “தம்பி எப்படி சண்முகமண்ண நல்ல மனுசன், ஆனா நல்லவங்கள் கடவுள் ஏன் இந்த உலகத்தில வைக்கிறதில்லையோ தெரியல” என்று சொல்லி கத கொடுக்க,

“ஓ.. நல்லவையெல்லாம் உலகத்தில உயிரோட இருப்பினமெண்டு கடவுளும் சொல்லயில்ல தானே” என்று அவன் சொல்ல,

“நல்லா கதைக்கிறியல் தம்பி நீங்கள்?” என்று பந்தலன் அவனுக்கு ஐஸ் வைச்சான்.

“ஓ.. நான் சரவணன். வேங்கையூர் கிராமத்திலிருந்து வந்திருக்கிறன். சண்முகமண்ணையோட இடைக்கிடை கூலி வேலைக்கு போரனான். பாவம் எனக்கு அவர் தான் மேசன் வேலை பழக்கி கொண்டிருந்தவர். மனுசன் இவ்வளவு கெதியா போகுமென்று யார் தான் நினைச்சது”

“சண்முகமண்ணையோட மேசன் வேலை செய்தனீங்களே? அட எனக்கு தெரியாம போச்சி. அவரோட நிறைய பேர் வேலை செய்தவை. இப்ப எல்லாரும் வேலை பழகி தனித்தனிய கொன்ராக் எடுத்து செய்யிராங்கள்” என்றான் பந்தலன்.

பந்தலனுக்கு மனசுக்குள்ள ஒரே கேள்வி. இவன் சண்முகத்தோட வேலை செய்திருந்தா ஏன் ரவியும் கந்தசாமியும் இவனை கண்டு கொள்ளயில்ல?

சரவணனும் வார போர பொம்பளைகளின்ட கழுத்தையும் காதையும் பார்த்து கொண்டிருக்கிறத அவதானிச்ச பந்தலன், இவர் இங்க இதற்கு தான் வந்திருக்கிறார் என்று தெரிஞ்சு கொண்டு ரவியிட்ட போய் அங்க அதில இருக்கிறவன் உனக்கு தெரியுமே என்று கேட்க, யார் அது எனக்கு தெரியாது என்று ஒரு வரியல ரவி சொன்னான். பந்தலனுக்கு தான் நினைத்தது சரி என்றது போல பட்டது. எங்கயாவது ஒரு பொது நிகழ்வென்றா அந்த நிகழ்வ அவதானிச்சி சரியான தகவல் வழங்கிற ஆக்களுக்கு சீரோ வன் (0-1) என்று தான் பந்தலனின் குறியீட்டு கணிப்பு. இவர் ஒரு 0-1 என்று புரிந்துகொண்டு தன்ரமனுசிய அவன் பாரக்கிறானா என்பதை தூர நின்று சாடையில கவனித்துக்கொண்டிருந்தான்.

நேரம் சரியாக 1.25மணி இருக்கும். வந்திருந்த போதகரும் சேச்சாரரும் வரிசையாக என் பிணத்திற்கு முன்பாக நின்று கொண்டு பாடுவதற்கு

தங்களை ஆயத்தப்படுத்த -

நான் சரவணனுக்குள் நுழைந்தேன்.

தூர நின்று தன்னை அவதானிக்கும் பந்தலனுக்கு பக்கத்தில் வந்து நின்று சரவணன் “பாம்பின் கால் பாம்பு அறியும்” என்றான்.

பந்தலனுக்கு ஒருக்கா தூக்கிவாரி போட்டது. “டேய் நீ யாரெண்டு எனக்கு தெரியும். என்னத்திற்கடா இங்கயெல்லாம் வந்து அளவெடுக்கிறியல்?” என்றான்.

“ஓ நீங்கள் அளவெடுக்கலாம். நாங்க தான் எடுக்க கூடாதோ?”

“என்ன வெருட்டியா?”

“நான் ஒன்றும் வெருட்டயில்ல. செத்த வீட்டுக்கு வந்திருக்கிற எல்லாரும் தன்னையே பார்க்க வேணும் என்று உன்ர மனுசி அள்ளி போட்டுக்கொண்டு வந்த நகையில் இந்த ஊரில் இருக்கிற பொம்பளைகளின்ற நகையும் இருக்கிது. அத மறக்காத மச்சி” என்று சொல்லி கெக்கு போட்டு சிரித்தான் சரவணன்.

பந்தலன் நிதானத்துடன் இவர் யாரோ நம்மட மட பத்தி அறிஞ்சவன் போலக் கிடக்கு என்று நினைச்சி கொண்டு, ராமலிங்கத்த கூப்பிட்டு “இங்கயண்ண, தம்பிக்கு கொஞ்சம் உடம்பு சரியில்லையாம். போக போராராம்” என்று சொல்ல

“சரி தம்பி நீங்க போட்டு வாங்கோ. இனி என்ன பொடி எடுக்க போரந்தானே” என்றார் ராமலிங்கம்.

“எனக்கு ஒரு வருத்தமும் இல்ல. இவருக்கு தான் வருத்தம்” என்று பந்தலன் பார்த்து அவன் சொல்ல,

“டேய் எனக்கென்னடா வருத்தம்? திருட்டு நாயே!” என்று பந்தலன் கத்தினான்.

என்ர பிணத்துக்கு முன்னுக்கு நின்று சேச்சிகாரர் பாட்டபாட தொடங்க, பளார் பளார் என்று கன்னத்த பொத்தி அடிக்கிற சத்தம் கேட்டு உள்ளுக்கிருந்த பெண்டுகள் எல்லாம் ஓடி வர பாட வந்த சேச்சிகாரரும் ஓடிவந்தினம். வெளிய கராட்டி காரர் மாதிரி சண்டை பிடிச்சி கொண்டிருக்கிறதை பார்த்து அதிர்ந்து போயிட்டினம்.

“எல்லா பெண்களுக்கும் சொல்லுறன் உங்கட கழுத்துகள்

மூடுங்கோ. இவன் எங்கையோ இருந்து மோப்பம் பிடிக்க வந்த நாய்” என்றான் பந்தலன்.

“டேய் யாருடா நாய்? நீயா நானா? உன்ர மனிசியினர் கழுத்தில் தொங்கிற கொடி பத்து பவுண்; கையில் போட்டிருக்கிற காப்பு நாலு பவுண்; காதில் போட்டிருக்கிற தோடு ரெண்டு பவுண்; மொத்தமா பதினாறு பவுண். இப்ப உன்ர மனுசியினர் வெயிட்.

வீட்டில இருபது பவுண்; அதவிட உன்ர பெண்சாதியின்ற தாய் வீட்டில நாற்பது பவுண்; உன்ர அப்பான்ர வீட்ட நாற்பது பவுண்; மொத்தமா நூறு பவுணுக்கு மேல நகை. ஊருக்குள்ள இருக்கிற காணிகளில பதினைஞ்சி ஏக்கருக்கு மேல இந்த ரெண்டு வருசத்தில் வாங்கியிருக்கிற. அதவிட உன்ர உறவுக்காரன்களினர் பேரில நாலு கோடிகளுக்கு மேல பேங்கில காச இருக்கு. இப்படி உன்ர வெயிட் இப்ப சும்மா எட்டு கோடி.

மூணு வருசத்திற்கு முதலில சண்முகமண்ணைக்கு அவரின்ர இருபத்தி ஐயாயிரம் ரூபா காச கொடுக்கிறதிற்கு வழியில்லாதவன், எப்படியடா இவ்வளவு பணம் உழச்சன்?...” என்று அவன் சுத்தி சுழன்று கையில் ஒரு தடியை வைச்சி விசிக்கி கொண்டு “கிட்ட வந்தியெண்டா வெளுப்பண்டா” என்று சீறினான்.

திருநதி திரு திருவென விழிக்க பந்தலன், “இங்க பாருங்க இவன் என்ர மாமன்ற மகன். ஆளுக்கு கொஞ்சம் மூளை சரியில்ல. அவன்ர மனுசினர் நகைய யாரோ திருடி போட்டினம். அதால யாரும் நகை போட்டுக்கொண்டு வந்தா இப்படி ஒரு மனம் பேதலிச்ச மாதிரி கதைப்பான்” என்று சரவணனை பார்த்து பரிதாபத்துடன் சொன்னான்.

“டேய் யாருக்கடா மனம் பேதலிச்சிருக்கு? நீ திருட்டு பயல், வீதியில வழியில வழி பறி கொள்ளைக்காரன். வீட்டுக்குள்ள நகை திருடுறது. அதுமட்டுமில்ல போதை பொருள் விற்கிறது. எல்லாத்திற்கும் இந்த பிராந்தியத்தின் கோடினேட்டர் நீ தான்.

தில்லைநகரின்ர வளமான காடுகள வெட்டி மரங்கள் கட்டு கட்டா ஏத்திக்கொண்டு போன வியாபாரகும்பலின் இரண்டாம்நிலைத்தலைவர் இவன்தான்.

அந்த காட்டில வளர்ந்த மிருகங்கள் காடின்றி அலைஞ்ச திரியுதுகள். காட்டோடு வாழ்ந்த உயிரினங்கள், செடிகள், கொடிகள், பூக்கள், அந் நம்பி வாழ்ந்த தேனீக்கள், அத்தனையும் இடம்பெயர்ந்து அனாதை

களாக்கப்பட்டிருச்சி. அந்த வளங்கள் வாழ்வாதாரமா கொண்டு வாழ்ந்த எங்களைப்போல காட்டுத்தேன் எடுத்து வாழ்ந்த குடும்பங்கள் இன்றைக்கு பிச்சை எடுக்கிற நிலைக்கு வந்திருக்கிறோம்.

இவன்ற பெஞ்சாதி போட்டிருக்கிற நகைகளில் ஒரு காட்டினர் கதை இருக்கு. ஒரு கூட்ட மிருகத்தினர் கதையிருக்கு. காட்ட நம்பி வாழ்ந்த செடிகள், கொடிகள், பூக்கள், தேனீக்களின் கதை இருக்கு; அத்தனை கதையையும் இன அழிப்பு. இடம்பெயர்வு, பட்டினி என்ற பல பேர்களில் நீங்க அழைக்கலாம்.

ஒரு காட்ட நீங்க அழிச்சா அந்த காட்டோட வாழும் பல இனங்கள் அழிக்கப்பட்டுவிடும். அப்படிப்பட்ட இன அழிப்பின் இரண்டாம் நிலை தலைவர் இவன்தான். இவனின் தலைவன் அவன் மக்களின் தலைவன்; அவர் யாரென்று உங்களுக்கு தெரியும்.

இப்படிப்பட்ட அழிவுகளின் முடிவுகளில் இருந்து ஒரு பொருள எடுத்துட்டு வாரதா பந்தயம் கட்டிட்டு வந்திருக்கிறன். எல்லா அழிவுகளின் முடிவும் இவன் கழுத்தில் தொங்கிற தாலிக்கொடியில் இருக்குது” என்று சரவணன் திருநதிய நோக்கி பாய்ந்தான்.

வேலியில் ஒரு தடிய முறிச்ச பந்தலன், சரவணனை அடிக்க துரத்த அவனும் பந்தலன் அடிக்க துரத்த சரவணன், என்ற வீட்டுக்குள்ள ஓடி வந்து என்ற பொடிக்கு பக்கத்தில் நின்று “வாடா வாடா உள்ளுக்க” என்று கத்த என்ற வீடே ரணகளமாகியது.

பாட வந்த சேச்சாரரும் போதகரும் எங்கட கேற்று வரைக்கும் ஓடிப்போய் நிக்க, அவையோட வந்த சில பெண்டுகள், “என்ன பிசாசு கூட்டமப்பா இவங்கள்? இப்படி சண்டை பிடிக்கிறாங்கள்” என்று சொல்லி கொண்டிருக்க,

“இவன் வேங்கையூரில் இருந்து வந்து எங்கட ஊருக்குள்ள இருக்கிறவைய கொள்ளை கோஸ்டி என்று சொல்லுரான் “என்று பந்தலன் பிரதேச வாதத்த கக்கிவிட்டான்.

வெளியில் நிண்ட கொஞ்ச பொடியல் “டேய் வெளியில் வாடா. இல்லாட்டி பிணத்தோட சேர்த்து உன்னையும் இண்டைக்கு புதைப்பம் என்று கூச்சலிட்டனர்.

“ஐயோ என்ற அப்பாண்ட செத்த வீட்ட ஏண்டா குழப்புரிங்க? ஒரு நாளும் ஒருத்தரையும் திட்டி வாழாத என்ற அப்பா - எல்லாரும்

நல்லாயிருக்க வேண்டுமென்று எல்லாருக்காகவும் உழைச்ச என்ர அப்பாண்ட செத்த வீட்ட குழப்பாதேயுங்கோ” என்று வாணி மன்றாடி குழறிக்கொண்டிருந்தாள்.

வீட்டுக்குள்ளிருந்த சரவணன கொஞ்ச பேர் பிடித்து இழுத்து வெளிய கொண்டு வந்து நடுவில நிப்பாட்டி.

“நீ யார்? உண்மையா வேங்கையூரிலிருந்து பந்தயம் கட்டிப்போட்டா வந்தனி? உன்ர பந்தயப் பொருள் திருநதியின்ற தாலிக்கொடி. அப்படித் தானே? அப்படியென்றா அவனின்ர வீட்ட போய் அறுத்துக்கொண்டு போ” என்று ஊர் பொடியல் சொல்ல,

“டேய் பந்தலன் இவன் சொல்லுறதில் என்ன பிழையிருக்கடா? உன்ர மனுசியின்ர கழுத்தில கொடியிருக்கின்ர பெருப்பத்த பார்க்க அப்படி நாங்க செய்யமுடியுமே? நாங்க பரம்பரை பணக்காரருக்கு இப்படி கொடி செய்யேலாது. நீ எப்படியடா இப்படி செய்தனீ? உனக்கு எங்க இருந்து இப்படி காசு வந்தது என்று சொல்லிப்போட்டு போவன்” என்றார் இராசப்பன்.

“சண்முகத்திற்கு உன்ர வீட்டுவேலை செய்த கூலி கொடுக்க முடியாம இருந்தனீ. இந்த மூணு வருசத்தில எப்படியடா பணக்காரனா வந்தனென்று அவன் கேட்கிறதற்கு பதில் சொல்லத்தானே வேணும்?” என்றார் இராசப்பன்.

“டேய் இராசப்பா நீ பேயண்டா. உழைச்சி பிழைக்கிற என்னப்பார்த்து, என்ன சொல்லுறா?”

“அதுதான் கேட்கிறம் என்ன தொழில் என்று? இது தான் தொழில் எண்டா சொல்லன். நாங்க என்ன உன்ன அத செய்யவேணாமென்று சொல்லப்போறமே?” என்று வாசுக்கிழவி வீட்டுக்குள்ளிருந்து குமுறினாள்.

“நீங்க வாங்க நாங்க போவம். பிணத்தோட கிடந்து சாகட்டும் பிசாசு கூட்டங்கள்” என்று பந்தலனின் மனுசி திருநதி குமுறினாள்.

“அடியே யாருடி பிசாசு கூட்டம்? என்ர உழைப்ப திருடி அதை காதில கழுத்தில வீட்டில சேட்டில ரோட்டில போட்டுக்கொண்டு திரியிர. நீங்கள்தாண்டி பேய்கள். நாங்கள் இல்லடி” வாசுக்கிழவி சொல்ல, என்ர மனுசியும் கத்தி குழற, பந்தலனும் திருநதியும் வீட்ட விட்டு ஓட சரவணன் மயங்கி விழுந்தான்.

வீட்டில கடைசியா ஒரு பத்து பேரு போலத்தான் நிண்டவ. பந்தலன ஊர் பொடியல் பிடிச்ச பொலிசுக்கு கொடுத்தாங்கள். செத்த வீட்டில களவெடுக்க வந்தவர் என்ற கெட்ட பேருடன் சரவணன், தன் பந்தயத்த அடையாமலே பொலிசால் அழைத்து செல்லப்பட்டான்.

செல்வமும் இராமலிங்கமும் அருண்டு போய்
நாலு பேர் இல்லையே
எங்க இராசாவ
தூக்கிப்போக
நீங்க தூக்கி சுமந்த
ஊரு இங்க
ரெண்டு பட்டு போனதென்ன?

என்று என்ற மனுசி மார்பில மார்பில அடிச்சி கொண்டு அழுதாள்.

“டேய் தூக்குங்கோடா பிணத்த, இந்த பிணம் இருக்க இருக்க இன் னும் ஊருக்க என்னென்ன பிரச்சனை வரபோகுதோ தெரியல”

ஆவியடங்கா போச்சியெண்டு
சொர்க்கந்தான்
கிடைக்காம போகுமல்லோ

வாணி நெஞ்சில நெஞ்சில அடிச்ச தரையில் புரண்டு புரண்டு அழ கேற்றுக்கு வெளியில் போய் நிண்ட பொடியலெல்லாம் வீட்டுக்க வரத்தொடங்கினர்.

நாகமணி அண்ணன கூப்பிட்டு “ஓடியாங்கோ அண்ண, இனி ஒரு பிரச்சனையும் வராம டக்கெண்டு முடிச்சிக்கொண்டு போவம்” என்று சொல்லி கூப்பிட்டு அவரின்ர கையில் கத்திய கொடுத்து தேங்காய உடைக்க சொன்னாங்கள் ஊர் பொடியள். அவர் தேங்கா உடைக்க வீட்டுக்க இருந்த என்ற பிணத்த முற்றத்திற்கு கொண்டு வந்தார்கள்.

ஐயோ எங்கட
இராசனை கொண்டு
போரியளே...

பெண்டுகள் ஒப்பாரி வைச்சி குழற, நான் பிறந்து ஐம்பத்தைந்து வருசமா வாழ்ந்த வீட்ட விட்டு வெளியில என்னை கொண்டு வந்து முற்றத்தில இருந்த மேசையில் வைக்க நாகமணி அண்ணன் தனக்கு தெரிந்த தேவாரம் ஒன்றை பாடத்தொடங்கினார். காசியப்பன்

நாகமணியண்ண பாடுற தேவாரத்தில் ஏதாவது பிழை பிடிக்கலாமெண்டு அவரையே பார்த்து கொண்டிருந்தார். வீட்டுக்கு வெளிய படுத்திருந்த என்ர நாய் பிளேக்கி சுழண்டு சுழண்டு ஏதோ மரத்த பார்த்து குரைக்க தொடங்கியது. அந்த தென்னை மரத்தில் யாரோ அவசர அவசரமாக ஏறி நான் குடிக்கிற கள்ளுப்பானைய கழட்டி மரத்தில் வச்ச குடிச்சக்கொண்டிருந்தார்கள்.

முற்றத்தில் குந்தியிருந்த சின்னையாக்கிழவன், “சண்முகம் விதை போட்டு வளர்த்த தென்னையில் தானே மரமேறி கள்ளுசீவி தானும் குடிச்ச எனக்கும் குடப்பான். அவன் செத்த பிணம் வீட்டில விழுந்து கிடக்க செத்தவீட்ட வந்தவங்கள் யாரோ அவன் குடிச்ச கள்ள அதுக்குள்ள ஏறி குடிக்கிறார்கள்” என்று புலம்பினார்.

என்ர பிளக்கி நாய் மரத்தப்பார்த்து குரைத்துக்கொண்டிருந்தது.

ஆனால் அவள் வளர்த்த ஒற்றைத் தென்னைமரத்தில் சில குருத்தோலைகளை வெட்டி அந்த மாட்டுக்கொட்டிலை சுற்றிலும் தோரணம் கட்டினாள். இன்று அந்த ஓலைக்குடிசையிலே, மாவிலையும் தோரணமும் கட்டப்பட்டு, முதல் முதல் பால் விற்ற காசிலே வாங்கிய கற்பூரத்தில் தன் சாமிக்கு ஆரத்தியெடுத்து அவளும் அவள் மகனும் கரம்சுப்பினர்.

“எவ்வளவு நாளைக்குத்தான் யாரையும் நம்பி நிவாரணம் தருவினம், காக தருவினம், சாமான் வாங்கித் தருவினம் என்று பிச்சையெடுத்து வாழறது?

“இரவு யாரோ கனவில் வந்து ‘ஒரு மாடு வாங்கு புள்ள, அது புல்ல தின்னுட்டு பால் கொடுக்கும். பால் வித்து கோழி வாங்கு. கோழி வித்து ஆட்ட வாங்கு. ஆட்ட வித்து நீ நினைக்கிற நன்மையெல்லாம் வாங்கு’ என்று சொல்லிப்போட்டு அந்தாள் மறைஞ்சி போச்சு. பேய் வந்திச்சா சாமி வந்திச்சா என்று எனக்கு தெரியல. ஆனா இத்தன வருசமா எல்லாரையும் நம்பி வாழ்ந்த எனக்கு ஒரு நிமிசத்தில் என்னை நானே நம்பி வாழவேணும் என்ற நம்பிக்கைய ஏற்படுத்திட்டு போயிரிச்சு” என்று அந்த சாமிய நினைச்ச கற்பூரத்தை தொட்டு வணங்கினாள்.

வீட்டுக்கு வெளியே மீண்டும் அந்த அண்டங்காக்கா விடாமல் கரைந்துகொண்டேயிருந்தது. எங்கோ தூரத்திலே ஊழையிடும் நரி களின் சத்தம் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தது. அந்த திசையை அவள் நோக்கினாள், அவள் புருசன் போனபாதை இருண்கிடந்தது.

8

மாயவலை

நா கமணியண்ணன் தேவாரம் பாடிக்கொண்டிருக்க அவ ரோடு சேர்ந்து ரவியின்ர பிள்ளைகள் ரெண்டும் பாட, ரவியின்ற மனுசி சர்மினியும் சேர்ந்து பாடினா. என்ர வாழ்கையில் என்ர பிணத்த சுத்தி இருக்கிற கூட்டம் மிகச்சிறியது. ஆனா இந்த கூட்டத்த தான் நானும் விரும்பினேன்.

அதுவும் சொந்தக்காரன் என்றதெல்லாம் கடந்து இந்த உலகத்தில் நாம பின்பற்றுகிற நேர்மையான உண்மையான வாழ்க்கை நெறிமுறைகள் தங்கட வாழ்க்கையிலும் கைகொள்கிற என்ர மகள் வாணி, மருமகன் செல்வம், என்ர நாகமணி அண்ணன், ரவியின்ற மனுசி சர்மினி என்று ஒரு பத்து பதினைந்து பேர் என்ர வீட்டு முற்றத்தில் என்ர உடம்ப கடைசியா வழியனுப்ப காத்து கிடக்கினம்.

“சரி இனியென்ன என்ர கடமைகள் முடிச்சிட்டன். நீங்க யாரும் எதும் செய்யிறதென்றா செய்யுங்கோ” என்று நாகமணி அண்ணன் கேட்க, ரவியும் சர்மினியும் பிள்ளைகளோட வந்து பிள்ளைகள் அதுகளின்ர கையாள செய்துவைச்சிருந்த அந்த சிறிய மலர்வளையத்த என்ர கால்களில் வைச்சி வணங்கிவை

சண்முகமண்ண
என்ர தெய்வமண்ண நீங்க
வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டி
குடும்பத்தையும் வாழ வைச்ச நீங்க

என்று சொல்லி விம்மி வெடித்து அழுதான்.

மனிதர்கள் மனிதர்கள் மட்டும் பார்க்கிற அந்த மனசும், அந்த மனசுக்குள்ள நாம வாழ்கிறதிற்கு மட்டும் கோட்டகட்டி கனவு காணாம

இந்த உலகம் வாழ்னும்
இந்த பூக்கள் வாழ்னும்
அந்த மரம் வாழ்னும்
அந்த செடி வாழ்னும்
என்ர முற்றத்தில கூடு
கட்டியிருக்கிற பறவை வாழ்னும்
வீட்டத்தேடிவரும் வண்ணாத்து
பூச்சிக்கு வாழ வழிவிடனும்

“சரி, பெட்டிய மூடப்போரம்” என்று ராமலிங்கம் சொல்ல சுற்றி நின்ற அத்தனைபேரும் என் பின்னத்திற்கு மேல விழுந்து அழுதார்கள்.

மஞ்சள் குளிக்க வைச்சி
குங்குமத்த நனையவைச்சி
வெள்ள சேலை கட்டிவைச்சி
ஓத்தையா நிக்கவைச்சி
ஊர கூட்டி வைச்சி
ஓத்தையா நீ போரதென்ன?

என் முகத்த தடவி தடவி மனைவி கண்மணி அழுதான். நான் உயிரோட இருக்கிற காலத்துல ஒரு நாள் கூட இத்தனை அன்பையும் பாசத்தையும் அவள் பொழிந்ததே இல்ல.

கணவன் மனைவி வாழ்க்கை என்பது காம இன்பத்திற்கும் வாழ்க்கை துணைக்கும் என்றதிற்கும் அப்பால அந்த இணை வாழ்வுக்குள் இருக்கிற தியாகங்கள் தருகின்ற இன்பங்களை ஒரு நாள் கூட அவள் என்னிடத்தில் இரசிக்கவுமில்ல; ருசிக்கவுமில்ல.

அப்பா நான் உங்கள்
மாரி இருக்கிறன்

என்று அடிக்கடி சொல்லுவிங்களே
 உங்கட முகத்தமாரி
 நான் இருக்கயில்ல
 நிறத்தமாரி இருக்கயில்ல
 உங்க உயரம் வரையில்ல
 உங்க தடிப்பம் எனக்கில்ல
 ஆனா
 என்ன மாதிரி என்ன மாதிரி இருக்கிற
 என்று சொல்லி உச்சி
 முகர்ந்திங்கலே
 இன்னைக்குத்தான்
 தெரியுதப்பா
 ஊரெல்லாம்
 கூடியில்ல
 உற்றாரும் கூடியில்ல
 நாலு நல்லவங்க
 சுற்றி நின்று
 கண்ணீர் வடிக்கவல்லோ
 நீங்க வீரும்பினீங்க - அத
 நான் செய்துபோட்டன்
 இதத்தானே சொன்னனீங்க
 நான் உங்கள மாதிரி
 மாரி வந்திருக்கேன்னு
 என்று சொல்லி என் கால்களை
 பற்றிக்கொண்டு வாணி அழுதாள்
 பிள்ளைகள் நாங்க
 பெற்றெடுத்து
 வளர்க்ககுள்ள,
 நாங்க மனசில
 நல்லதா நினைக்கும்
 நினைவெல்லாம்
 சுமந்து நிற்கும்
 செல்வங்களாய்
 அந்த உள்ளங்களில்
 நிறைஞ்சிருந்தா

அதுதானே எங்கட
பிள்ளைகள் என்று
அடிக்கடி சொல்லுவன்.

அந்த பிள்ளைகள் நாம பெற்றோடுக்காத பிள்ளைகளாக கூட
யிருக்கலாம். ரவி என்னோட சேர்ந்து கள்ளு குடிப்பான். ஆனா
மனசெல்லாம் வெள்ளைத்தாமரை போன்ற உள்ளம் அவனுக்கு. அவன்
கூட என் பிள்ளைதானே.

நான் ரவிக்குள் புகுந்தேன்.

“சரி கொள்ளி குடத்த தூக்குடா” என்று யாரோ சொல்ல ரவி பாஞ்சி
வந்து கொள்ளிகுடத்த தூக்கினான்.

என்ற தம்பி தங்கவேலுன்ர மகன் “இங்க நான் எதுக்குடா நிக்கிறன்?”
என்று தொண்டைய கிழிச்சி கொண்டு கத்தினான்.

“நான்தான் அவரப்போல இந்த உலகத்தில் வாழ்றவன்.
யாரிண்ட சொத்துக்கு ஆசைப்பட்டேன்?
யாரிண்ட உறவுக்கு குழிபறிச்சன்?
யார பாத்து பொறாமைபட்டன்?
யாரபாத்து அவனமாதிரி
நானும் வாரதிற்கு
கூட நிண்டவனுக்கு
குழிபறிச்சன்?
இதெல்லாம்
சண்முக மண்ணையிட்ட
இருந்திச்சி என்றதால
நான் தான் அவருக்கு மகன்.”

என்று சொல்ல இராசப்பனும் காசியப்பனும் “டேய் என்னடா
திரும்பவும் இங்கவந்து குழப்புற?” என்றனர்.

“அவன் ஒன்றும் குழப்பயில்ல. அப்பா ஒரு சாதாரண ஏழை. கூலி
வேலை செய்து பிழைச்ச மனுசன். அவர் நினைச்சிருந்தா உங்களமாதிரி
உழைச்சி, பறிச்சி, பெரிய ஆளா வந்திருக்கலாம். ஆனா மனசெல்லாம்
நன்மைய மட்டும் நினைச்சி வாழ்ந்த அவர போல வாழ்றதில் ரவிக்கும்
கந்தசாமிக்கும் இருக்கிற அந்த நெறி இங்க யாருட்ட இருக்கு?
பிறக்கிறதால வார உறவவிட வாழ்ற வாழ்க்கையால வார உறவுதான்
உயர்ந்தது என்று அப்பா எப்பையும் சொல்லுவார். அந்த உறவு

ரவிட்டத்தான் இருக்கு. ரவி நீ தூக்குடா கொள்ளிகுடத்த” என்று என்ற மகள் வாணி சொல்ல, ரவி கொள்ளிகுடத்த கையில தூக்கி கொண்டு என்ற தலைமாட்டில வந்து நின்றான்.

“எல்லாரும் ஒருக்கா கடைசியா பாருங்கோ” என்று சொல்லி பெட்டி மூடி என்ற பிணத்த தூக்க இதுவரைக்கும் அமைதியாயிருந்த கமலா வீறிட்டு அழுது என்மேல வீழுந்து அழத்தொடங்கினா.

வாடாத புவல்லோ நீங்க
இந்த மல்லிகைக்கு
வாய்க்காததேனோ?
தேடாத செவ்வமெல்லோ நீங்க
இந்த வள்ளிக்கு வாய்க்காத தேனோ?
ஓடாத வள்ளமல்லோ நீங்க
இந்த காற்றோட
சேராததேனோ

என்று அழுது புலம்பி என் முகத்த தடவி அழத்தொடங்கினாள். அவள் அழுது கொண்டிருக்கும் போதே அவள் கைகள் என் மேனியில் கடைசி படுகையோடு என் பிணத்த மூடினார்கள். அழகான அளவான ஒரு சின்னவீடு இன்னும் சில நிமிடங்கள் இதற்குள் என் பயணம்.

எத்தனை வீடுகள்?
கருவில ஒரு வீடு
அது ஒரு சிறுகூடு
தொட்டிலில ஒரு வீடு
அது ஒரு மறுகூடு
இப்ப பெட்டியில ஒருவீடு
அது சுடுகாட்டோடு
முடியும் வெறுங்கூடு

என்று நான் அடிக்கடி சொல்லும் வார்த்தைகள் என்ற மருமகன் மனசிக்குள்ள நினைக்க என்ற முற்றத்தை கடந்தது என்ற பிணம்.

மகள் வாணியும் மனுசி கண்மணியும் அன்பான வாசுக்கிழவியும் நான் ஆழமாய் ஒருமுறை நேசித்து கடடை கருகும்வரை மனசில நிற்கும் கமலாவும் கைய தலையில் அடிச்சி அழுகிறார்கள் என் பிரிவை எண்ணி. இது பிரிவு இல்ல இது ஒரு பயணம். அவர்களும் இந்த பயணத்தில என்னோட சேரத்தான் போயினம். நான் கொஞ்சம் முன்னுக்கு

போறன் அவை பின்னுக்கு வரப்போகினம், எப்ப வரப்போகினம் எப்படி வரப்போகினம் என்று ஒருத்தருக்கும் தெரியாது. ஆனா இந்த சின்னவீடு சிறுபயணமும் அந்த சுகூட்டு பாதையில் ஒரு நாள் நாம சந்திப்போம் என்று விடைகொடுத்தது என் பிணம்.

வழமைபோல நான் வீட்ட விட்டு எங்கேயும் வெளிக்கிட வாசல் வரைக்கும் வந்து வழியனுப்பிப்போட்டு திரும்பிப் போகும் பிளக்கி இன்றைக்கும் அப்படியே கேட்வரைக்கும் வந்து வழியனுப்பி திரும்பி விட்டது. அதற்கு தெரியும் இந்த பயணத்தில ஒரு பிரிவு இல்லை என்பது. அது கூட இந்த பயணத்தில் எனக்கு மிக அண்மையில் இருக்கிறான் என்று நினைச்சிக்கொண்டு போகுது போல...

கேற்ற தாண்டியவுடன் தங்கவேலும் சித்திரவேலும் ரோட்டடியில நின்று பெட்டிக்கு தோள் கொடுக்க முன்வந்தார்கள். பெட்டிய சுமந்து சென்றவர்கள் அதற்கு இடம் கொடுக்காத படியால பின்னுக்கு வந்தார்கள்.

நாகமணி அண்ணன் சொர்க்கம் சேரு கைலாசம் சேரு என்று கையில் வைச்சிருந்த நெற்பொரியை பெட்டியின் மீது வீச.

நல்ல மனிதர்களோடு
நாகமணியண்ணன்
என்ற ரவி கந்தசாமி

ஆக்களோட இருந்து சாப்பிட்டு கோப்பிரேசனில கள்ள குடிச்சிட்டு யாருக்கும் கவலையில்லாம எங்களுக்கும் துன்பம் இல்லாம வாழ்ந்த அழகான வாழ்க்கைய விட ஒரு சொர்க்கமும் கைலாசமும் எங்க இருக்க போகுது?

சொர்க்கம் வாழ்குள்ள
வாழ்க்கையில் கிடைக்கிறதென்று
சில பேருக்கு தான் தெரியும்
அவன் மட்டுந்தான்
வாழ்கைய சொர்க்கமாக்கிப்போட்டு
வாழ்ந்திட்டுப் போவான்
அவனோட வாழ்ரவங்களுக்கும்
அவன் சொர்க்கத்த கொடுத்துகொண்டேயிருப்பான்
அப்படி பட்ட சொர்க்கத்த சண்முகமண்ணே

எங்களுக்குத்தந்து
கொண்டேயிருந்தார்

என்று கந்தசாமி செல்வத்திட்ட சொல்லிகொண்டு பின்னுக்கு வந்தான்.

ஊரின்ற எல்லைய கடக்கமுன்னுக்கு ஊர் மன்றம் அமைந்திருக்கிற கட்டிடம் நெருங்க கூடியிருந்த பொடியல் வெடிகொளுத்தி போட்டாங்கள். ஊர்மன்ற கட்டிடம் வாழை மற்றும் தென்னங் குருத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்து. மகேசனும் ஊரில இருந்த பல தலைவர்களும் பெட்டிய தோள்களில் தாங்கி வீதிக்கு வந்தார்கள். ஊர்மன்றத்தின் கட்டடத்திற்கு முன்பாக அமைக்கப்பட்ட ஒரு சிறிய மேடையும் அங்க போடப்பட்டிருந்தது. ரவி தான் கையில் வைத்திருந்த கொள்ளிகுடத்த இறுக்க பிடித்திருந்தான்.

“என்ன சண்முகத்திற்கு ஏதும் சின்னவீடு ஏதும் இருந்துச்சோ?” என்று ஊர்வலத்தில் இருந்து யாரோ கூச்சலிட எல்லோரும் அந்த சத்தம் வந்த திசையை நோக்கி பார்த்தனர். “கமலான்ட புருசன் முருகையன் தான் புலம்பிக்கொண்டு வாறான்” என்று யாரோ சொல்லினர்.

என்ற மருமகன் போய் முருகையன்ர சேட்ட பிடிச்சி “என்னடா கதைக்கிற என்ற மாமாவபற்றி” என்று கொதிக்க

“ஏன் கொதிக்கிற பெத்த பிள்ள சுமக்கவேண்டிய கொள்ளிய பெறாத பிள்ள ஏன் சுமக்க வேணும்? இங்க பார்த்தா யாரோ ஒருத்தன் அத தூக்கிகொண்டு நிற்கிறான் எண்டா அவன் அவனுக்குதான் பிறந்திருக்கிறான் போல” என்று முருகையன் கூச்சலிட்டான்.

“என்னடா என்ற மச்சானப்பற்றி நீ கதச்சுப்போட்டு போக நான் விடுறனோ?” என்று இராமலிங்கம் போய் அவன்ர மார்பில அடிக்க என்ற பிணப்பொட்டிய தூக்கின ஆக்கள் அப்படியே நிற்க...

நான் கமலாவுக்குள் புகுந்தேன்

சண்டையின் சத்தம் கேட்டு ஓடிவந்த கமலா “எங்க என்ற மாப்பிள்ள? அவர வெளிய வரச்சொல்லுங்க. என்ன சின்ன வீடு பெரிய வீடு என்று கதைக்கிற? உன்ன நான் கலியாணம் கட்டி இருபத்தைந்து வருசமாச்சி. இந்த இருபத்தைந்து வருசத்தில மூணு இடம் மாறி குடியிருக்க வேண்டி வந்துச்சி. போன மூணு கிராமத்திலேயும் உனக்கு மூணு சின்ன வீடு இருந்துச்சி. ஆனா மனசில நல்லத நினைச்சி நன்மையா மட்டும்

வாழ்ந்த ஒரு மனுசன் இப்படி சொல்லுறதுக்கு உனக்கு மட்டும் தான் முடியும்” என்று கத்தினான்.

ஊர்மன்றத்தில் நின்ற பலர் முருகையன் வெளிய போகச் சொன்னார்கள். அவன் கையில் ஒரு கத்திய வைத்துக் கொண்டு கமலாவ நோக்கி ஓடிவந்தான். அவளும் என்ற பிணத்த தூக்கி வைச்சிக் கொண்டிருந்தவய சுற்றி சுற்றி ஓடிவர முருகையன் கமலாவ நோக்கி கத்திய ஓங்க கமலா முருகையன்ற கத்தி வைச்சிருந்த கைய பிடிக்க, நின்ற பொடியல் முருகையன் பிடிக்க கமலா கத்திய பறிச்சி முருகையன் ஓங்கி வெட்டப்போக முருகையன் குனிஞ்சி ஒதுங்க அவன்ற கைல வெட்டு விழுந்தது. அவன் வெட்டி சரித்த மரங்களின் ஆறுதலுக்காய், காடுகளின் ஆத்ம சாந்திக்காய் அவன் கை சரிந்து விழுந்தது.

“ஐயோ என்ன வெட்டிப்போட்டானே” என்று முருகையன் கத்திக் கொண்டு ஓட கமலா வெட்டிய கத்தியோட வீர பெண்மணி போல என் பிணத்திற்கு முன் நின்றான்.

“என்னடி வேலை செய்தனி?” என்று சுற்றி நின்றவங்க அவள பட்டத்துடன் கேட்க

“இண்டைக்கு என்ன வெட்டத்தான் கத்தி அவன் கொண்டு வந்தவன். கலியாணம் முடிஞ்சி இருபத்தைந்து வருசம். ஒரு நாள் கூட நிம்மதியா இருக்கயில்ல. ஒவ்வொரு நாளும் அடியும் உதையும் தான். ஊர் ஊரா அவர் சின்ன வீடு வைச்சி கொள்ளுவார். அது மாறி நானும் இருக்கிறன் எண்டு என்னில அவனுக்கு சந்தேகம். யாரடி நீ மனசில நினைச்சி கொண்டிருக்கிற? யாருக்கூட நீ முதலில படுத்த? என்று கேட்காத கேள்வி எல்லாம் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கும் அந்த மனுசன். மூணு பிள்ளைகள் நான் அவனுக்கு பெத்து கொடுத்தும் யாருக்கு இதுகள் பிறந்ததுகளோ தெரியயில்ல என்று சொல்லி அந்த பிள்ளைகளுக்கு முன்னுக்கு என்ன அடிப்பான்.”

“தம்பிமார் மெதுவா நீங்க பொடிய கொண்டு சனசமூக நிலையத்திற்கு போங்கோ. முருகையன் போய் போலிசுக்கு அறிவிக்க பொலிஸ் வரபோகுது”

“கமலா நீ பொலிசிட்டு கத்திய கொடு. நடந்தது என்னவென்று நாங்களும் சொல்லுவோம்” என்று இராசப்பன் சொல்ல, என்ற பிண பவனியில கமலா மதுரைய எரித்த கண்ணகி போல கையில் இரத்தம் தோய்ந்த கத்தியோட நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான்.

வழுமையா பிண ஊர்வலத்தில் பெண்கள் வாரதில்ல. ஆனா இந்த பிண ஊர்வலத்தில் இருக்கிற இந்த கொஞ்ச பேர் தான் கமலாவுக்கு சாட்சி என்றபடியால அவன் இந்த ஊர்வலத்தோட நடந்து வாரான்.

“என்றாலும் கமலா நீ அவசரப்பட்டுட்ட” என்று பக்கத்தில் நடந்து வந்த காசியப்பன் சொன்னான்.

“என்ன அவசரப்பட்டுட்டன் என்று சொல்லுறியல்? இருபத்தைந்து வருசமா அவன் எத்தனை முறை எனக்கு அடிச்சி காயப்படுத்திடுப்பான்? என்ற உடம்பில் அடிபடாத இடமே இல்ல. உடம்பெல்லாம் இரத்த கண்டல்கள். என்ற பிள்ளைகள் அவனிட்ட அடி வாங்காத நாளே இல்ல. நாட்டில யுத்தம் நடக்ககுள்ள கூட காயப்படாத நாங்க இந்த குடிகாரனால் தினம் தினம் காயப்பட்டோம். தில்லைநகரின்ர காடு, மரம், செடி, கொடி, இந்த எல்லா இன அழிப்புக்கும் அவனும் காரணம்.”

“இதுக்கெல்லாம் நாட்டில சட்டம் இருக்குது; பிள்ள பெண்கள் பாதுகாப்பு அமைப்பு இருக்கு. அங்கயில்ல நீ சொல்லியிருக்க வேணும்?” என்று இராசப்பன் சொல்ல,

“இங்க பாருங்கோ காசியப்பன் அப்பு, இந்த மனுசனின்ர அநியாயத்திற்காக நான் பொலிசுக்கு போகாத வருசம் இல்ல. ஆனா எங்கட ஊரில இருந்து கசிப்பு கடத்துரது, கஞ்சா கடத்துரது எல்லாத்தையும் இவன் என்ற புருசன் தான் கோடினேட் பண்ணுவான், அது எனக்கு தெரியும் அது கூட பொலிசுக்க சொன்னான். பொலிஸ் கூப்பிட்டு விசாரிச்சு போட்டு, ‘நீர் அவர சமாளிச்ச வாழ்ணும்’ என்று எனக்கு அட்வைஸ் பண்ணி அனுப்புவாங்கள். பிறகு தான் தெரியும் முருகையன் தான் எங்கட மக்கள் பொலிஸ் தலைவன் என்று.

யாரெல்லாம் சமூகத்தில் குடும்பத்தில் நாட்டில அநியாயம் செய் ரானோ, அவன் தான் எல்லாருக்கும் தலைவர்மார். அப்படியென்றா நாடும் ஊரும் எப்படி உருப்பிடும்?” என்றான்.

என் பிண ஊர்வலம் எங்கட சனசமூக நிலையத்திட்ட கிட்ட வரக்குள்ள போலிஸ் ஜீப் ஒன்று வேகமாக இந்த ஊர்வலத்த நோக்கி வந்தது. “ஏய் போலிஸ் வருது. கெதியெண்டு பொடிய சனசமூக நிலையத்துக்குள்ள கொண்டு போங்கடா” என்று சொல்ல என்ற பிணத்தை தூக்கிய ஆக்கள் வேகமாக நடந்தவை. ஆனா பொலீஸ் வந்து “நில்லுங்கோ யார் இந்த பிண ஊர்வலத்தில் ஒரு ஆளுக்கு வெட்டினது?” என்று கேட்க,

கமலா முன்னுக்கு வந்து “நான் தான் வெட்டினன்” என்று கத்திய கொடுத்தாள்.

ஊர்வலத்தில் நின்ற இராசப்பன், “அவன் முருகையன் நல்ல வெறியில் இவள வெட்ட ஓடி வர இவன் அவனை துரத்தி கத்திய புடுங்குகுள்ள கத்தி அவன் கீறி போட்டு” என்று சொன்னார்.

“என்ன கீறி போட்டோ? அவன் அங்க சாக கிடக்கிறான்... கீறி போட்டு என்று சொல்லுர நாங்கள் இவள அரஸ் பண்ணுரம். இந்த பிண ஊர்வலத்தில் நிண்ட எல்லாரும் பிணத்த கொண்டு எரிச்சு போட்டு, பொலிஸ் ஸ்டேசனுக்கு வந்து உங்கட சாட்சியத்த சொல்லுங்கோ” என்று வந்திருந்த போலிஸ்காரன் சொன்னான்.

“இப்ப தான் எல்லாரும் சொல்லுரமே. அவன் தன்ர தற்காப்புக்காக கத்திய புடுங்குகுள்ள கீறி போட்டதென்று. அவன் கசிப்பு காச்சி விக்கிறானாம். அத நீங்க பிடிக்க தெரியயில்ல. பிறகு வந்து எங்கள் வாபென்று சொல்லுரியல்” என்று காசியப்பன் சத்தமா கதைக்க,

“இங்க பார் ஐயா, நீர் கத்த ஏலாது. விசாரணை முடியும் வரைக்கும் பிணத்தை இந்த இடத்தில் அரக்க முடியாது.”

“ஐயோ அப்படி மட்டும் செய்யாதேயுங்கோ. காலில வேணுமெண்டா நானும் விழுறன்” என்று மருமகன் போலிஸ்காரன்ட கெஞ்சினார்.

“அவன் கசிப்பு காச்சினது எங்களுக்கு தெரியும். நாங்கள் பிடிக்கயில்ல என்று ஏதோ நாங்க தான் கசிப்பு காச்ச சொன்னோம் என்ற மாதிரியல்லோ கதைக்கிறார்” என்று வந்திருந்த போலிஸ்காரனில் ஒருத்தன் சொல்ல

சுட்டத்தில் இருந்த பெடியன் “அப்படி இல்லையென்றா நீங்க இருக்கதக்க இதெல்லாம் நடக்குது என்றா, பிறகு நீங்க எதற்கு இருக்கிறியல்?” என்று சொன்னான்.

“டேய் பிணத்த இறக்கி ரோட்டில வை. நீங்க போலிஸ்காரனுக்கும் கசிப்பு காச்சிரவனுக்கும் என்ன தொடர்பு இருக்கெண்டு நிரூபிக்க வேண்டும்” என்று சொல்ல, என்ற மருமகன் போய் அந்த போலிசிண்ட காலில விழுந்து அழுது மன்றாட,

“தம்பி செல்வம் எழும்புங்க. நான் சொல்லுரன். இந்த எல்லா அநியாயமும் எல்லா ஊரிலேயும் நடக்குது என்றா அதற்கு ஆதரவும் வரவேற்பும் இல்லாம நடக்காது அதற்கு நான் சாட்சி. என்ற புருசன்

என்ற வீட்டில் கசிப்பு காச்சி விக்கிறவன். காடு வெட்டி மரங்கடத்தூர கூட்டத்தில் என்ற புருசனும் ஒரு ஆள் என்று நான் ஆதாரத்தோட போய் சொல்லியும் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை” என்று கமலா கொதித்தெழுந்தாள்.

வந்திருந்த போலீஸ்காரங்களுக்கு கமலாவ தெரியும். மிகவும் மென்மையும் அமைதியுமானவள் இன்று ஒரு பத்திரகாளி போல் கையில் கத்தியுடன் இரத்த காயங்களுடன் இந்த அநியாயத்திற்கா நீதி கேட்கும் கண்ணகியை போல நிற்பது எல்லாருக்கும் ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

கமலாவின் ஆக்ரோசமான கேள்விகளால் அரண்டு போன போலீஸ்காரர்களில் ஒருத்தன் “இந்த பொம்பளைய பார்க்க ஒரு பேய் போல கிடக்கு. பிணத்தோட பேயையும் கூட்டிக்கொண்டு போரியளையாடா?” என்று கேட்க, “நான் பேய் தான். என்ன மாரி பேய்கள் உருவாகிறதிற்கு காரணமாயிருந்த அந்த காரணங்களும் காரணிகளும் தான் பெரிய பேய்கள்” என்று சொல்லி கமலா மயங்கி விழுந்தாள்.

என்ற பிணத்த சனசமூக நிலையத்திற்குள் கொண்டு சென்றார்கள்.

அந்த ஓலை குடிசையின் திண்ணையில் படுத்திருந்த அவள் திடுக்கென்று எழுந்திருந்தாள். யாரோ கூப்பிட்டது போலிருந்தது அவளுக்கு. அவளுடைய வயிற்றிலிருந்த குழந்தையும் துடிக்கிறது. துள்ளிய வயிற்றை பிடித்து கொண்டே நாடு சுடுகாடாய் போன பின், வீடு வாழ வேறென்ன வேலை கிடக்கென்று அப்பன் போனாண்டி ஒரு காட்டுக்குள்ள, அந்த இழுவத்தேடி. யாரோ ஒருத்தன் எரியத்தானே போறான். இண்டைக்கு இவன் பந்தயம் ஜெயிக்க என்று மனசுக்குள் நினைத்தாள்.

வானம் இருட்டத்தொடங்கி மழை பெய்யத்தொடங்கியது. அவள் முற்றத்தில் புதிதாக கட்டிய மாட்டுக் கொட்டிலைப்பிடித்து யாரோ ஆட்டிவிட மாடுகள் இரண்டும் வெருண்டு எழுந்து நிற்பதை கண்டு வீட்டுக்குள் ஓடினாள். அவள் குழந்தை படுத்திருந்த பாயை நோக்கி ஒருநாகம் போய்க்கொண்டிருந்தது. “ஐயோ என்ற பிள்ளையே” என்று அலறியடித்துத் தூக்கிக் கொண்டு வெளியே ஓடினாள். யாரோ வெளியே நின்று வீட்டுக்குள் போவதைப்போல் தெரிந்தது. பக்கத்து வீட்டு பாக்கிய அக்காவை “ஐயோ இங்க வந்து பாருங்கோ” என்று அபயக் குரல் எழுப்பினாள். அவள் வைத்த சத்தத்திற்கு அவள் அடிவயிறு வலிக்கத் தொடங்கியது.

9

பிணவலை

எங்கட ஊர் சனசமூக நிலைய முற்றத்திலிருந்த அந்த சின்ன மேடையில் என் பிணப்பெட்டி இறக்கி வைக்கப்பட்டதும் கூடியிருந்த பொடியள் பட படவென வெடி கொளுத்தி போட்டாங்கள்.

பொங்கினாலும் - வெடி
 கொளுத்துவாங்கள்
 அமைச்சர் வந்தாலும் - வெடி
 கொளுத்துவாங்கள்
 ஆட்டம் ஆடி வென்றாலும் - வெடி
 கொளுத்துவாங்கள்
 தீபாவளிக்கும் - வெடி
 கொளுத்துவாங்கள்
 வருசம் பிறந்தாலும் - வெடி
 கொளுத்துவாங்கள்
 பிணத்திற்கும் - வெடி
 கொளுத்துவாங்கள்
 பணத்திற்கும் - வெடி
 கொளுத்துவாங்கள்

என்னத்துக்கு வெடி கொளுத்துகிறாங்கள் என்று ஒருத்தருக்கும் தெரியாது. ஆனால், கொளுத்துறாங்கள் என்று நான் நெடுகலும் சொல்லுறத ஒருத்தரும் இன்றைக்கும் கேட்கயில்ல.

ஆனா ரவியும் வாணியும் செல்வமும் என்ற வீட்டில வெடி கொழுத்தயில்ல. தோரணம் கட்டயில்ல. பெனர் கட்டயில்ல. இதால இந்த சூழலுக்கும் இயற்கைக்கும் இடைஞ்சல் பண்ணக்கூடாது என்று நான் சொல்லுறத கேட்டு என்ற பிள்ளைகள் செய்யில்ல. ஆனா இந்த ஊராக்கள் திரும்பவும் வெடி கொளுத்தி காற்ற மாசுபடுத்தி எங்கள் நம்பி வாழற பறவைகளின் கூட்ட கலைக்கினம். திடீரென்று ஒரு வெள்ளை வேன் வந்து சனசமூக நிலையத்திற்கு முன்னுக்கு வந்து நிற்குது. அந்த வாகனத்திலிருந்து அந்த வெடிபுகைக்கு நடுவால, டொக்டர் ஆரோக்கியனும் அவரின் குழுவும் என்ற பிணம் வச்சிருக்க இடத்திற்கு வந்து அஞ்சலி செலுத்திப்போட்டு பக்கத்தில போட்டிருந்த கதிரையில் அமைதியாய் இருந்தார்கள்.

மாலை 4 மணி. மகேசனின் தலைமையில் ஒரு சிறிய அஞ்சலி கூட்டம் ஆரம்பமானது.

ஒருவரும் எதிர்பார்க்கயில்ல எங்கட ஆரோக்கியன் டொக்டரைய்யா இந்த அஞ்சலிக்கு வருவாரென்று. திடீரென்று வந்து எல்லாருக்கும் ஆச்சரியத்த ஏற்படுத்தினதிற்கு நன்றிய தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன். ஆக 15 நிமிசம் வரைக்கும் தான் இந்த அஞ்சலிக்கூட்டம். நாலு முப்பது

மணிக்கு பொடிய நாங்க கொடுக்கனும், சுருக்கமா சில விடயங்கள் மட்டும் பேச விரும்புகிறேன்.

“எனக்கு ஒரு 5 நிமிசம் தாங்கோ, தர முடியுமா?” என்று கேட்டார் ஆரோக்கியன்.

“ஐயா நீங்கள் தான் பேசணும். நீங்க பேசாம என்ன?” என்று கூறிய மகேசன்,

சண்முகமண்ண இந்த கிராமத்தில் மிகச் சிறந்த சமூக சேவையாளர். ஒரு கூலித் தொழிலாளி எப்படி ஒரு தத்துவவாதியா இருக்கமுடியும் வாழ்முடியும் என்றதற்கு உதாரணமா வாழ்ந்தவர். கள்ள குடிக்கிறத தவிர, வேற எந்த கெட்ட பழக்கமும் அவரிட இல்லை. கள்ள குடிக்கிறத கூட அவர் கெட்ட பழக்கமா எடுக்க மாட்டன் என்றுதான் சொல்லுவார்.

கள்ள ஒரு இயற்கையான ஆரோக்கியத்திற்கான பானம் என்று சொல்லும் அவர், ஒரு மரத்தினர் பனங்களும் தென்னங்களும் நெடுகலும் குடிப்பார். இதற்கென்று வீட்டில மூன்று தென்னை வளர்த்து அதில தானே மரம் ஏறி சீவி குடிக்கிற வழக்கம் அன்று தொடக்கம் இருந்து எங்களுக்கு தெரியும்.

ஊருக்க கானகாலமா பல தலைவர்மார் இருந்தும், ஒரு நன்மையும் மாற்றமும் இல்லாமல் இருந்துச்சு. எல்லாரும் சேர்ந்து அவரை கட்டாயப்படுத்தி தலைவராக்கினார்கள். இந்த ஊருக்கு ஒரு வருசம் மட்டும் தான் தலைவரா இருப்பன், இருக்கிற காலத்துல என்னென்ன செய்வன் என்று சொன்னவர். எங்கட ஊருக்கு சொன்னதெல்லாம் அதிகாரிகள் பிடிச்சு செய்தவர். சனங்கள் அவரை நாலு வருசம் தொடர்ந்தும் தலைவராக கட்டாயப்படுத்தி இருத்தினதுகள். அந்த நாலு வருசமும் இந்த ஊரில அவர் ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள் சொல்லி யடங்காது. எங்கட ஊருக்கு பக்கத்தில் இருக்கிற காட்டுப்பகுதிய பாதுகாப்பு பகுதியாக அறிவிச்ச காட்டை நேசிக்கும் ஒரு சமூகமாக எங்களை மாற்றினார். ஊருக்குள்ள தெருத்தெருவா காட்டு மரங்களை நட்ரு இந்த தில்லைநகர் கிராமமே ஒரு காட்டுக்குள்ள இருக்கிற மாதிரி கொண்டுவந்தவர். இலங்கையிலேயே தில்லைநகர் மட்டும்தான் காட்டுக்குள்ள இருக்கிற கிராமமாய் இருக்குது.

ஆனா தில்லைநகரிற்கு வெளிய இருந்த காடுகள் அவரால காப்பாற்ற முடியாம போச்சி. பால் பண்ணை, விவசாய சங்கம், மரண ஆதார சங்கம், மகளிர் ஒன்றியம், விளையாட்டு கழகம் என்று இந்த கிராமத்துல

இருக்கிற எல்லாம் அவர் கொண்டு வந்ததுதான்.

கிராமத்தின் தலைவர் ஒருநாளும் அரசியல்வாதிகளுக்கு பின்னுக்கு போகக்கூடாது என்று சொல்லுவார். அரசியலில் ஈடுபடுற ஒருத்தன் விரும்பினா அவன் கிராம சபை உறுப்பினரா இருக்கக் கூடாது என்று அரசியல் சாரா ஒரு கிராமமாக எங்கட கிராமத்த வச்சிருந்தவர்.

எந்த அரசியல்வாதி எங்கட கிராமத்திற்கென்று சண்முகமண்ண வச்சிருக்கிற திட்டத்தை ஆதரிக்கிறாரோ அந்த அரசியல்வாதிய தான் கிராமமே ஆதரிக்க தூண்டினவர். வாக்குக் கொடுத்த அரசியல்வாதி அந்த வாக்கைக் காப்பாற்றவில்லை என்றா கட்டுக் கட்டா கடிதம் எழுதி ஊரில் உலகத்தில் இருக்கிற எல்லாருக்கும் கொப்பி போடுவார். அதால் அரசியல்வாதிகள் பயந்துகொண்டு கொடுத்த வாக்க காப்பாத்துவினம்.

நாலு வருஷத்துக்கு பிறகு வேறயாரும் நடத்துங்கோ என்று சொல்லிப்போட்டு ஒதுங்கினார். ஊர் சனமே அவருடைய வீட்டுக்குப் போய் உங்களைத் தவிர வேறு தலைவர் யாரும் எங்களுக்கு இல்லை என்று கெஞ்ச, “நான் தொடர்ந்து தலைவரா இருக்கிறபடியால் என்ன விட ஒரு நல்ல தலைவர் இந்த மண்ணில் முளைக்காம இருக்கிறான்” என்று சொன்னவர். “என்ன விட ஒரு நல்ல தலைவர் இந்த மண்ணில் முளைப்பான்” என்று சொல்லிப்போட்டு தலைவர் பதவியில் இருந்து ஒதுங்கினார்.

ஒருத்தன் கூட கேள்வி கேட்கக் கூடாத நிலையில் தன்ர வரவு செலவ மாதாந்தம் ஊர் மக்களுக்கு பார்க்க நோட்டீசில் போட்டு வந்தார். சாதாரண படிக்காத ஒரு ஏழை கூலித்தொழிலாளி எப்பிடி இவ்வளவு ஆக்கபூர்வமான மனுசனா வாழ்ந்தார் என்பது ஆச்சரியம் தான். இப்ப கூட பாருங்க அவரின்ர செத்தவீட்ட எவ்வளவு எளிமையா செய்யறதுக்கு செய்திருக்கிறார்” என்று கூறிக் கொண்டிருக்க யாரோ வந்து மகேசனின் காதுக்க ஏதோ சொல்ல “அப்படியா?” என்று கூற்றும் முற்றும் பார்த்தவர், “சரி வரச்சொல்லுங்கோ” என்றார். எல்லாரும் வீதியை பார்த்துக் கொண்டிருக்க ஒரு பெரிய மாலையை பொடியள் தூக்கிக் கொண்டு வந்தாங்கள்.

“இந்த மாலை போடுற விசயம் எல்லாம் அவருக்கு பிடிக்காது. ஏதோ கொண்டு வந்த நீங்க போடுங்கோ” என்று மகேசன் சொல்ல அந்த கூட்டத்தில் ஒரு ஓரமாய் அமர்ந்திருந்த -

சின்னையா கிழவனுக்குள் நான் புகுந்தேன்.

“டேய் தம்பிமாரே கொஞ்சம் நிப்பாட்டுங்க. இந்த ஆள் உயர மாலை ஏனென்று சொல்லிப்போட்டு போடுங்க”

“ஏன் உனக்குத்தான் போட போறம். வந்து நீ பெட்டிக்குள்ள படுக்கிறியே?”

“ஒருத்தன் சாகும் வரைக்கும் அவனுக்கு மாலை போட மாட்டீங்க. நாலு வருசம் இந்த ஊருக்க தலைவரா இருக்கைக்குள்ள ஒரு நாள் கூட நீங்க சண்முகம் தம்பிக்கு மாலை போடயில்ல. என்றைக்காவது ஒரு கூட்டத்தில அந்த மனுசன் செய்த இந்த நன்மைகளுக்கு நன்றி சொன்னீர்களா? ஒருத்தன வாழ்த்துறதற்கும் மாலை போடுறதற்கும் அவன் சாகும் வரை இந்த சமூகம் காத்திருக்கும்” என்று சொல்ல,

“சரி சின்னையா அப்பு, அவங்கள விடுங்கோ. போட்டும்” என்று சொல்ல,

“உயிரோட இருக்கக்குள்ள இல்லாத மாலை செத்த பிணத்திற்கு என்னத்திற்கு?” என்று சொல்லி மாலையை பிடுங்கி எறியப்போனார்.

“அடேய் கழிவா, உனக்கு என்ன விசராடா? எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு கட்டின மாலைய பிடுங்கி எறிய பாக்குர” என்று பொடியளும் அவரை நோக்கி ஓடிவந்தனர்.

“சரி மாலை இருக்கட்டும். கடைசியா பொடி எடுக்கைக்குள்ள போடுவம்” என்று கூறிய மகேசன் இப்போது டொக்டர் அவர்கள் அஞ்சலி உரையாற்றுவார் என்று மகேசன் அழைத்தார்.

எழுந்து நின்ற ஆரோக்கியன் கொஞ்ச நேரம் அமைதியாக இருந்த வர் ஒரு பெருமூச்சுடன், “நான் இந்தப் பெட்டியில இருக்கிறவருக்கு அஞ்சலி செலுத்த வரயில்ல. அவரின்ர குடும்பத்திட்டயும் உங்களிட டயும் மன்னிப்பு கேட்க தான் வந்தனான். அவரின்ர வீட்ட போய் அவருடைய குடும்பத்திட்ட மன்னிப்பு கேட்டுப்போட்டு இந்த பொது இடத்தில் மக்கள் கூடி அஞ்சலி செலுத்துகிறார்கள் என்று சொன்னதைக் கேட்டு இங்க வந்தனான்.

உங்களில பல பேருக்கு தெரியும், இவர் இருதய அடைப்பால் செத்தவரெண்டு. உங்களுக்கு தெரியும் அரசாங்கம் எனக்கு சம்பளம் கொடுக்குது. இப்படி ஒரு இளவயது இருதய அடைப்பு மரணம் நடக்கக்கூடாது என்றத பார்க்கத்தான்.

ஆனா என்ர கடமைய எனது பிரிவின் மக்களாகிய உங்களுக்கு நான் சரியா செய்யயில்ல.

உங்கட கிராமத்தில இருக்கிற 40 வயதுக்கு மேற்பட்ட அனைவருக்கும் பரிசோதனைகள் செய்வதற்கு எங்கட தில்லைநகர் ஆசுப்பத்திரியில இருக்கிற வசதி வாய்ப்ப சொல்லி உங்கள் ஒவ்வொருவரையும் ஆசுப்பத்திரிக்கு வாங்கோ என்று சொல்ல வேண்டிய நாங்க உங்கள் வீடு தேடி வந்திருக்கணும். ஆனா அதை நாங்கள் செய்யயில்ல.”

“எங்கட வீடு தேடி நீங்க ஏன் ஐயா வரனும்? இவனுடன் லூசு பயலுட. எங்கட டாக்குத்தர் ஐயாவ தேடி நாங்க தான் போவணும். வருத்தமென்றா ஆசுப்பத்திரிக்கு போக வேண்டியது அவனவன்ர கடமை” என்றார் சின்னையா கிழவன்.

“அய்யா இங்க பாருங்கோ, நாங்க இங்க விவாதம் செய்ய வரையிலல்ல. இது விவாத மேடையுமில்ல. இது “பிணமேடை”. இந்த மேடையில தேவையில்லாத விவாதம் இங்க வேண்டாம்”

“டேய் தம்பி, சின்னையா அப்புல பிடிச்ச வெளிய கொண்டுபோ” என்றார் மகேசன்.

“சும்மா தேவையில்லாம என்ன குழப்ப வேண்டாம் என்று சொல்லி போட்டான். என்னை வெளியேற்றிப் போட்டு யாருக்குடா அஞ்சலி கூட்டம் வைக்க போறியன்? நான் தாண்டா இந்த ஊரின்ர மூத்த குடி. முதல் குடி. நான் காடுவெட்டி குடி வராட்டி நீயெல்லாம் இங்க வந்திருப்பியே?” என்று மகேசனை பார்த்து சின்னையா அப்பு கேட்க,

“தயவுசெய்து கொஞ்சம் பொறுமையா கேளுங்கோ” என்று டொக்டர் ஆரோக்கியனோடு வந்தவர் ஒருவர் கையசைச்சார்.

மீண்டும் அமைதி. “ஒரு விசயம் சொல்லுறன் கேளுங்க. நான் இன்றைக்கு என்ர வேலைய ரிசைன் பண்ணிட்டன். அதற்கு இந்த பிணம்தான் காரணம். இந்த பிணத்தைப் பற்றி எங்கட ஆபீஸில அந்த மீட்டிங்கில கதச்சக்கொண்டிருக்கக்குள்ள தான் நான் அந்தத் தீர்மானத்துக்கு வந்தனான். அது பிழை என்று என்ர மனிசி, மக்கள் குடும்பம் எல்லாம் எனக்கு சொல்லினம். யாரோ ஒருத்தன் சாக, நீ ஏன் பதவியை துறக்க வேண்டும்? என்று” ஆரோக்கியன் பேசிக்கொண்டிருக்க,

“அதைத்தான் நானும் சொல்கிறேன். இந்த பிணம் இங்க சரிய

ஏன் அந்த வேர் அங்க ஆடவேணும்?” என்றும் மீண்டும் சின்னையா கிழவன் எழும்பி நின்று கேட்டுவிட்டு அமர்ந்தார்.

“அவனவன் தலையெழுத்தில அவனவன் சாகுரான். உன்ர தலையெழுத்து நீ பதவி விலகுகிறா என்று அந்த ஐயா சொல்லுறார் போல” என்றார் ஆரோக்கியன். “உங்க எல்லாருடைய தலையெழுத்தும் நல்லதா இல்ல கெட்டதா என்று பார்க்கிறதுதான் என்ற வேலை. அந்தத் தலையெழுத்த மாற்றக்கூடிய சக்தி எல்லா வைத்தியர்களுக்கும் உண்டு. அத நான் சரியா செய்யத் தவறியபடியால்தான் தொண்ணூறு வயசு வரைக்கும் வாழவேண்டிய சண் முகம் ஐம்பத்தைந்து வயசிலேயே காலமாகிவிட்டார்.

வருத்தம்வந்தால்தான் மருந்து கொடுக்க ஆசுப்பத்திரியும் டொக்டரும் என்றா, அது ஒரு தொழிற்சாலை அவ்வளவுதான். அது ஒரு கோயில் அங்க இருக்கிற எங்கள் நீங்க கடவுளா பாக்குறீங்க என்றா, நாங்க உங்கட தலையெழுத்த சரியா மாற்றியெழுத பொறுப்பெடுக்கணும்.

இது பெரிய வேலையில்ல. அதுதான் எங்கட வேலை. உங்கள் ஒவ்வொருவரையும் பரிசோதித்து உங்கட நோய்கள நேரத்தோட கண்டுபிடிச்சு, அதற்கு சரியான மருந்து கொடுத்து, சரியான உணவ சாப்பிடச் சொல்லி, சரியான உடற்பயிற்சி செய்யச் சொன்னா உங்கட தலையெழுத்த சரியான திசைய நோக்கி நாங்க சரியா போக செய்யலாம். அதற்குத்தான் அரசாங்கம் எங்களுக்கு சம்பளம் கொடுக்குது.

ஆனா நாங்க உங்கட வருத்தத்துக்கு மருந்து கொடுக்கிற ஒரு தொழிற்சாலையினர் வேலையாளர்கள் மாதிரி, எங்கட கடமைய சரியாச் செய்யயில்ல. நான் ஒரு நிர்வாகியா அத செய்ய எனக்கு கீழ இருக்கிற ஆக்கள சரியா வழிநடத்தயில்ல. எனக்கு கீழிருக்கிற அவங்களும் அந்த பொறுப்புணர்ந்து தங்களுக்கு கீழ இருக்கிற ஒவ்வொரு பிரஜையினர் உடல் ஆரோக்கியத்த பாதுகாக்கிற பொறுப்பு தங்களுடைய பொறுப்பென்று செய்யயில்ல. ஆனபடியால் தான் இப்படியான மரணங்கள் நடக்குது.

ஆரோக்கியம் என்றது நம்மட பிறப்பிலேயே நம்மோட கூடவர ஒன்று. அத நாம சரியா கையாண்டா நோயில்லாத வாழ்க்கை வாழலாம். அந்த வாழ்க்கைய கொடுக்க வேண்டிய திசைகளை காட்டவேண்டிய என்ற கடமையை நான் சரியா செய்யயில்லை. ஆனபடியால் நான் என்ற பதவிய ராஜினாமா செய்துபோட்டு இதை சரியா செய்யக்கூடிய ஒருவரை நியமிக்க எனது மேலதிகாரிய கேட்டிருக்கிறன். எனக்கு

பொருத்தமான ஒரு பதவிய தரச் சொல்லிக் கேட்டிருக்கிறன்” என்று பேசிக்கொண்டிருக்க,

“இதற்கு சரியான அதிகாரி நீங்க தான். உங்கட கடமையை நீங்க நினைக்கிற மாதிரி இனி சரியா செய்து காட்டி அனைவரையும் உங்கள திரும்பிப் பார்க்க செய்யிங்கோ” என்று சின்னையா கிழவன் சொன்னார்.

“பிணத்தோடு நின்ற யாவரும் ஓம் ஐயா இந்த சண்முகமண்ணயின் பிணத்தில் எல்லாரும் சத்தியம் பண்ணுரம். இனி நாங்கள் எல்லாரும் கிராமமாக 40 வயதுக்கு மேல ஆரோக்கிய பரிசோதனைய ஆரோக்கிய டாக்டர்கிட்ட செய்வம் என்ற உறுதியெடுக்கிறம்” என்று ஏகோபித்து சொன்னார்கள்.

சற்று அமைதியாக இருந்த ஆரோக்கியன் டாக்டர் “ஓ.... அப்பு சொல்லுறதும் சரிதான். இன்றிலிருந்து ஒரு புதிய மாற்றத்திற்கான பயணம் இந்தப் பிணத்திலிருந்து தொடங்கட்டும்” என்று கூறி எழுந்து பிணத்திற்கு பக்கத்தில் வந்து நின்று அஞ்சலி செலுத்திவிட்டு போயிட்டிடு வாரான் என்று வெளிக்கிட்டார்.

“சரி இது காணும் பொடிய தூக்குங்கோ” என்று ராமலிங்கம் சொல்ல, ஊர் பொடியன் கட்டி வச்சிருந்த மாலைய பெட்டிக்கு மேல போட கொண்டு வர, சின்னையா கிழவன் பாய்ந்து சென்று அதைப் பறித்து தூக்கி வீசினார்.

“ஏன்டா கிழவா பிணத்திற்கு கொண்டுவந்த மாலைய பிடுங்கி வீசுறா?” என்று அதில வெளியில நின்ற ராசப்பன் கத்திக்குழற அந்த மாலை மேலாக பறந்து சென்றது.

பிணத்திற்கு
மாலை போடுறது,
பிணத்தை வைத்து
அரசியல் பண்ணுறது,
பிணத்தை வைத்து,
பிழைப்பு நடத்துறது,
பிணத்தை வைத்து
வாக்கு கேட்கிறது,
பிணத்தை வைத்து
சொத்து சேர்க்கிறது

அதெல்லாம் இனி முடியட்டும் என்று சொல்லி வாய் மூட, மேலே பறந்து சென்ற மாலை நடந்து சென்று கொண்டிருந்த வைத்தியர் ஆரோக்கியனின் கழுத்தில் போய் விழுந்தது.

“உனக்கு ஏதாவது பேய் பிடிச்சிருக்கா கிழவா? ஏன்டா அந்த பிணத்தினட மாலைய பிடுங்கி வீசினா?” என்று குழறிக்கொண்டு ஊர்ப்பொடியள் கிழவன் அடிக்கப் போக, கிழவன் இடுப்பில வைத்திருந்த கத்திய எடுத்து, “கிட்ட வந்தியென்டா குத்துவன்” என்று சீறீ பாய்ந்து முன்னுக்கு வந்தார்.

“என்னடா இது அநியாயம்? இந்த பிணம் போற இடமெல்லாம் பிரச்சனை. தூக்கிக்கொண்டு ஓடுங்கடா” காசியப்பன் குழற, என்ற பிணத்த தூக்கிய ஆக்கள் வேகமாக நடக்கத்தொடங்கினார்கள்.

“என்னை பார்த்து பேய் என்று சொல்லினம். என்னப்பார்க்க பேய மாறியா கிடக்கு?” என்று சொல்லிக்கொண்டு சின்னையா கிழவன் அந்த யாருமில்லாத கட்டிடத்தின் முற்றத்தில் இருந்த பிண மேடையிலிருந்த கட்டையில குந்தி நேரா ரோட்ட பார்க்க, டாக்டர் ஆரோக்கியன் பிணமாலையோட அவரின்ர வாகனத்தில் ஏறினார்.

தூரத்தில் மாலையிலலாத என்ற பிணம் கொஞ்சப்பேரோட கடலய நோக்கி வேகமாய் போய்க் கொண்டிருந்தது. பிணத்த தூக்கின நாலு பேரும் ஓட்டமும் நடையுமாய் போரத பார்த்த ஊராக்கள் காட்டு பேய் பறக்குது என்று சொல்லிக்கொண்டு போயினம்.

அந்த காட்டோர குடிசையில் அவள் தான் முதல் முதல் எடுத்த பசுப்பாலை காச்சி பிள்ளைக்கு கொடுத்தாள். நீண்ட நாள் ஆசைப்பட்டு கேட்டுக்கொண்டிருந்த புரியாணி சாப்பாட்டை பிரித்து சாப்பிடத் தொடங்கினாள். முதல்நாள் பால்விறற் காசுக்கு வாங்கிய கோழியிறச்சியும் சம்பா அரிசியும் சேர்த்து அவளே அந்த பிரியாணிய செய்திருந்தாள். அவள் முற்றத்தில் ஒரு நாய் வந்து நின்றது.

“என்ன யார் வீட்டு நாய்? வீட்டில இறச்சி சமச்சிட்டா போதும். எங்கயோ மோந்து பிடிச்ச வந்திருவீங்க” என்று கேட்டுக்கொண்டே அந்த நாயிற்கு தன்ர பிரியாணியிலிருந்து கொஞ்சத்தை எடுத்து வைத்தாள். சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த நாய் அவள் முகத்தை திரும்பி பார்த்தது. அவள் அந்த நாயின் முகத்தைப் பார்த்தாள். அது ஒரு நரியின் முகத்தைப் போலிருந்தது. “டி ஓடு..” என்று கலைத்தாள். அது ஊழையிட்டுக் கொண்டு கேற்றுக்கு வெளியே ஓடியது. அவள்

மனம் படபடவென அடிக்கத் தொடங்கியது. உடம்பெல்லாம் வேர்க்கத்தொடங்கியது. அப்படியே அந்தத் திண்ணையில் அமர்ந்து அந்த நாய் போன பாதைய பார்த்தான். அந்த நாய் வெளி கேற்றடியில் ஒரு மாட்டின் உருவத்தைப் போன்று பெரிதாக நின்று அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அலறினான்.

நான் அந்த பிள்ளத்தாச்சிக்குள் நுழைந்தேன்.

அவள் அலறல் சத்தத்தை கேட்டு பக்கத்துவீட்டு பாக்கியத்துக்கு ஒரு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

“என்னடி இப்படி தலைவிரி கோலமா இருக்கிர? ஏண்டி, இப்படி இருக்கிர? என்று பாக்கியம் கேட்க,

“உன்ர புருசன் எங்க? எங்கடி போயிட்டான்?”

“அவரு காட்டுக்கு மரம் வெட்ட போயிட்டாரு”

“யாருக்கு மரம் வெட்ட போயிருக்காரு? உன்ர வீட்டுக்கா? உன்ர நாட்டுக்கா? ரெண்டுக்கும் இல்ல. காட்ட வெட்டி நீ கஞ்சி குடிக்கனு முன்னு நினைக்கிற.”

“அடியே என்னடி இப்படி கதைக்கிற? உனக்கு என்னடி பிடிச்சிருக்கு?” என்று கத்தியடித்து பயந்து போன பாக்கியம், சுற்றியிருந்த எல்லாரையும் குளரி கூப்பிடத்தொடங்க, வேங்கையூரின் பெண்களும் பொடியங்களும் நிறையபேர் அந்த வீட்டு முற்றத்தில் கூடி விட்டார்கள்.

அவளை பார்க்க ‘ஏதோ ஒரு தெய்வம் அவளில் இறங்கி விட்ட’தாக பாக்கியம் சொல்ல, பக்கத்தில் நின்ற வேலு கிழவன், “சரி வந்திருக்க, சொல்லு என்ன செய்யனும்?” என்று கேட்டார்.

“என்ன எனக்கு செய்யனும்? நான் உனட்ட புருங்கி திங்க வரல. என் காடு எங்கடா?” என்றான்.

“காடா? காடுண்ணா அது எங்கயிருக்கு?” என்றார் வேலு கிழவன்.

“உன்ர பூட்டனும் பாட்டனும் உன்ர அப்பனும் தெய்வமா நினைச்சி கும்பிட்ட காடு. அந்த காடு எங்க?”

அதில நின்ற சில பேர், காட்டேரி அந்த மனுசியில இறங்கியிருப்பதாக சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

“ஆமா நான் காட்டேரி தான். அது தான் கேட்கிறன். என்ர காடு எங்கடா?

எல்லாரும் பயந்து தூரமாய் போய் நின்றார்கள். அந்த பெண் தன் குழந்தையை தன் மடியில் வைத்துக்கொண்டு கண்களை உருட்டி உருட்டி பார்க்க தொடங்கினாள்.

“அம்மா என்ன தாயே செய்யவேணும்?” நின்று எல்லாரும் கரங்கள கூப்பி ஏகோபித்து கேட்டனர்.

“காடு, காடு அதுதாண்ட உங்கட கூடு.

கூடு கூடு, அதாண்ட உங்கட வீடு.

வீடு வீடு, அதாண்ட உங்கட காடு.

காடில்லையென்றா உனக்கு வாழ்க்கை இல்லாம போயிரும். உன்ர சந்ததி அழிஞ்சு போயிரும். இன்னும் 9 நாளில இந்த 14 பட்டி கிராமத்திலேயும் காட்டுத்திருவிழா செய்ய வேணும். இல்லாட்டி வீட்டுக்கு வீடு பலியெடுப்பன்”

“ஐயோ தாயே, அப்படி செய்திராதம்மா. 9 நாளில காட்டு திருவிழா செய்யிரம். தொடர்ந்து 9 நாளைக்கு திருவிழா செய்யிரம். எப்படி அம்மா செய்யவேணுமுனு சொல்லு”

“வீட்டுக்கு வீடு கும்பம் வைச்சி அந்த 9 நாளும் காட்ட காக்கும் தெய்வங்களா நீங்க எல்லாம் மாறுரதற்கு ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு காட்டு மரத்தினர் இலையெடுத்து அத தண்ணில கலந்து ஊர் வைச்சி அந்த தண்ணில குடும்பமா நீராடி, ஒவ்வொரு காட்டு மரத்தையும் தெய்வமா நீ நினைச்சி அதற்கு பூசை வைக்கனும். உன்ர பிள்ளைகளுக்கு காடு. அங்க வாழுற தெய்வங்கள் பற்றி கதையா சொல்லனும். கடைசி ஒன்பதாவது நாள் குடும்பமா எல்லாரும் காட்டுக்கு போய், காட்டில இருக்கிற 9 மரத்த தெரிவு செய்து உன்ர குடும்பத்தில் இருக்கிற ஒவ்வொருத்தரின்ர பேரிலேயும் துணியில ஒரு ரூபா காசு எடுத்து அந்த மரத்தில் காணிக்கையா கட்ட வேணும். அதற்கு பிறகு ஊர் முழுக்க தோரணம் கட்டி ஊர் மத்தியில கொடி நாட்டி காட்டுத்திருவிழா செய்ய வேணும். அதில காடு வெட்டி சொத்து சேர்க்கிறவனுக்கு தண்டனை நான் கொடுப்பன்”

என்ன தண்டனை தாயே நீ கொடுப்ப? அத சொல்லிப்போட்டு போம்மா” என்றார் வேலு கிழவன்.

“மரத்த வெட்டி குடும்பம் நடத்திரவனுக்கு குல விளக்கு அணையும். காட்டழித்து வீடு கட்டி தங்கம் சேர்க்கிறவனுக்கு பாதியில அவன் உடம்பழியும். காடு வெட்டி விவசாயம் செய்யிரம், ரோட்டு போடும், தொழில்சாலைகள் அமைக்கிறோம் என்று யாரும் வந்தா காட்டுக்குள் மரத்த வெட்டாம விவசாயம் செய்ய சொல்லு; காட்டுக்குள்ள ரோட்ட போடச்சொல்லு; காட்டுக்குள்ள தொழில்சாலைய கட்டச்சொல்லு; காட்டுக்குள்ள உங்க நகரத்த கட்டச்சொல்லு; காட்டழித்து நகரம் கட்டாம, காட்டுக்குள்ள நகரத்த கொண்டு வாங்கடா. இல்லாட்டி நகரம் இருக்கும் அங்க இருக்கிற எல்லாரும் நோயாளிகளா இருந்து வாழ வேண்டிய வயசில செத்து போவிங்க என்று சொல்லு.

எல்லாருக்கும்

நல்லா ஓட

சொல்லி கொடுக்கிறோம்,

வேகமா “ஓடு”,

இன்னும் முந்தி “ஓடு”,

நிற்காம “ஓடு”,

அக்கம் பக்கம் பார்க்காம “ஓடு”,

தள்ளி விழுத்தி “ஓடு”,

ஏறி மிதிச்ச “ஓடு”,

திரும்பி பார்க்காம “ஓடு”,

நிதானமா “ஓடு”,

வெறுங்கையா “ஓடு”,

வெறும் வயித்தில “ஓடு”,

காற்ற பார்த்து “ஓடு”,

காற்றா பறந்து “ஓடு”,

நேரம் பார்க்காம “ஓடு”,

நிலத்த பார்க்காம “ஓடு”,

நேர பார்த்து “ஓடு”,

மூச்சி வாங்க “ஓடு”,

முடியும் வரைக்கும் “ஓடு”,

கண்ணுக்கு தெரியாத வரை “ஓடு”,

கண்ணுக்கு தெரியிரத காணாம “ஓடு”,

தென்றல பார்க்காம “ஓடு”,

மன்றலில் மயங்காம “ஓடு”,

காதல் செய்யாம “ஓடு”,

காலில் விழாம “ஓடு”,
 பூக்கள இரசிக்காம “ஓடு”,
 தேனிய பார்க்காம “ஓடு”,
 வாசத்த முகராம “ஓடு”,
 வசந்தத்த காணாம “ஓடு”,
 வானத்த நோக்கி “ஓடு”,
 மானத்த கொடுத்தும் “ஓடு”,

ஓடி, ஓடி நிற்காம ஓடி
 தேடி, தேடி ஓயாமத்தேடி
 எதற்கு ஓடினோம்
 என்னத்த தேடினோம்
 ஏன் பிறந்தோம்
 எங்க பிறந்தோம்
 எதுக்கு பிறந்தோம்
 என்று தெரியாமலே
 ஓடிப் போன
 ஓடிப் போய் கொண்டிருக்கிற
 ஓடிப் போக போற
 அத்தனை
 ஓட்ட வீர
 வீராங்கனைகளும்

காட்டுத்திருவிழா செய்ய வேணும். இல்லாட்டி வீட்டுக்கு வீடு பலியெடுப்பன்”

“சரி தாயே, இன்றைக்கே காட்டுத்திருவிழாவுக்கு ஆயத்தம் செய்யிரம்” என்று வேலு கிழவன் சொல்ல, எல்லாரும் தரையில் குப்பிர விழுந்து ‘எங்க காட்டம்மா, தாயே’ என்று வணங்கினார்கள்.

“டேய் காடு வாழ்ந்தா அதுதாண்டா உங்கட சாமி. உங்கட சாமி வாழ்ந்தா நீ தாண்டா சாமி. நீ சாமியாயிருந்தா ஏண்டா காட்ட அழிக்க போரீங்க?” என்று ஆக்ரோசமாக சிரித்தாள் அவள். அவள் சிரிப்பொலியால் சுற்றியிருந்த அனைத்தும் அதிர்ந்தது. அந்த சிரிப்பொலியோடு அவள் மயங்கி விழுந்தாள். வேங்கையூரின் நாலா பக்கமும் இந்த செய்தி பரவ, காட்டுத்திருவிழா வேலைகள் இரவோடு இரவாக தொடங்கியது.

10

நெருப்புவளை

காடு மண்டி இருண்டு கிடந்த பாதையில், பாதையில்லாத
என்ற பிண்பெட்டிய கடைசியா செல்வமும் இராசப்பனும்
கந்தசாமியும் ராமலிங்கமும் சுமந்து கொண்டு வேகமாக நடந்தார்கள்.

“இது பிணமில்லடா உண்மையா இதில் என்னவோ இருக்குது. போற
இடமெல்லாம் இந்தப் பிணத்தால பிரச்சன. இண்டைக்கு காலையில்
5 மணி தொடக்கம் எட்டு இடத்தில பிரச்சன. சில இடத்தில அடிபாடும்
இரத்த களரியும் நடந்து முடிஞ்சிருக்கு. வாழுறப்போ ஒரு அமைதியா,
தென்றலா, ஆறுதலா, களமா இருந்த இந்த மனுசன்ர் ஆவி போனபிறகு
ஊர ரணகளமாக்கிப்போட்டு போயிரிச்சு” என்றான் இராசப்பன்.

“அண்ண இந்த மனுசன் எவ்வளவு மெல்லிய உடம்பு. ஆனா
இந்தப்பெட்டிய பாருங்கோ எவ்வளவு வெயிட்டாயிருக்குதென்று” என்று
கந்தசாமி மூச்சுவாங்கிக்கொண்டே சொன்னான்.

“இது பிணம் இல்லடா. இது முனிபிணம். இருட்டமுதலில எரிச்சுப்
போட்டு வந்திருங்கோ. நான் பெட்டிய இறக்கிப் போட்டு போகப்போறன்”
என்று இராசப்பன் கூறினான். பிணத்த அந்த அடுக்கிய கட்டைக்கு மேல
இறக்கி வைத்தார்கள்.

என்ற பிணத்த எரிக்கிறதுக்கு பெரிய பெரிய கட்டைகளும் குற்றியும்
அடிக்கிவைச்சிக்கொண்டு சின்ராசா நிக்கிறான். அவன்தான் எங்கட
ஊரில பதவி இல்லாத பிணம் எரிக்கிற ஆள். ஊரில யாரின்ர பிணம்
என்றாலும் அவன்தான் கடைசிவரைக்கும் நின்று எரிச்சிப்போட்டு
போவான். பிணம் எரிக்க ஆயிரம் ரெண்டாயிரம் என்று கொடுப்பினம்.

ஆக கூட்டி கழிச்சி பார்த்தா பத்து பேர்தான் நிக்கினம் இந்த
சடுகாட்டில.

“பெட்டிய திறவுங்கோடா. இனி யாரையும் பார்த்துக்கொண்டிருக்க நேரமில்ல. கொழுத்திப்போட்டு போவம்” என்றார் நாகமணி அண்ணன்.

அந்த சில மணி நேரம். அந்த சின்னவீடும் இப்ப கடைசியா இந்த நெருப்பில கருக போகுது.

“சரி கையில, இடுப்பில, கழுத்தில் ஏதும் கிடந்தா செல்வம் பாத்து கழட்டு” என்று நாகமணி சொல்ல, வாடி வதங்கி கருகிப்போன முகத்துடன் நின்ற என்ர மருமகன் “அவரின்ர உடம்பில ஒன்றுமில்ல. அவர் ஒன்றும் போடுறதில்ல” என்றார்.

“இல்லடாப்பா அந்த மனுசன் இடுப்பில ஒரு வெள்ளி அறுணாக்கயிறு கட்டியல்லோ இருந்தது. நான் குளிக்கக்குள்ள பார்த்திருக்கிறன்” என்று கந்தசாமி சொல்ல

“ஓம்” என்று ரவியும் தலையாட்ட மருமகனும் ஆமோதிக்க,

“சின்னராசா இடுப்பில இருக்கிற வெள்ளி அறுணாகயிற்ற அவுரு” என்றார் நாகமணி அண்ணன்.

சின்னராசா பார்த்துப்போட்டு சொல்ல “இடுப்புக்க கடைசியா அறுணா கயிறும் இல்ல, இருந்தா விடுங்களன். அது எரியட்டும். அறுணாகயித்து கூட கழட்டுனமா?” என்றான் அவன். சின்னராசாவுக்கு அந்த அறுணாகயிற்றில ஒரு ஆசை வந்திருக்கு.

“இல்லையே மனுசன் கட்டியிருந்ததப்பா நேற்று வேலைமுடிஞ்சி எங்களோட குளிக்ககுள்ளேயும் அத நான் கண்டனான்” என்று கந்தசாமி சொல்ல

“சரி சரி எங்கயோ யாரோ கலட்டிப்போட்டாங்கள் விடுங்கோ” என்றார் இராசப்பன்.

“எங்க யாரு கலட்டியிருப்பினம்? நேற்றிரவு பிணவரையில் பொடி கிடந்தது. இண்டைக்கு பொடிய வெட்டிக்கொத்தினவங்கள் தான் தூக்கியிருக்கவேனும்”

“எனக்கு அப்பவே தெரியும். அந்த இரண்டு நாய்களும் தாங்கள் பெரிய உத்தம புத்திரன்கள் மாதிரி நான் கொடுத்த ஆயிரத்த வேண்டாம் மாட்டன் என்று சொல்லிப்போட்டு பத்தாயிரம் பெறுமதியான வெள்ளி அறுணாகயித்த தூக்கிப்போட்டாங்கள்” என்று கத்திக் குழறினார்.

“சரி விடுங்கோ. தூக்கினா தூக்கட்டும் அது அவங்களுக்கு

சேரவேண்டியதாகும். போய் சேரட்டும்” என்றார் மருமகன் செல்வம்.

“நான் அத விடமாட்டன். நான் நாளைக்கு போய் அங்க ஓவசியர கேட்டுப்போட்டு பிறகு தெரியும் நான் யாரென்று” என்று வெதும்பினார்.

“வாய்க்கரிசி கடைசியா போடுரவே போடுங்கோ” என்று சொல்லிப்போட்டு ஒரு தேங்காய் எடுத்து உடைத்து அந்த தண்ணிய என்ற பிணத்துக்கு மேல தெளித்தார் நாகமணியண்ணன்.

“சரி தம்பி ரவி சுத்தி வாடா” என்று ரவிய சொல்ல, கொள்ளிக்குடத்த தோளிலவைச்சிக்கொண்டு என்ற பிணத்த சுத்திநடக்க தொடங்கினான். சுடுகாடு இருட்டிகிடந்தது.

“என்ன பிணமோ எரிக்கிறியள்?” என்று திடீரென்று ஒரு சத்தம் அந்த காட்டுக்குள் இருந்துகேட்க எல்லோரும் சுற்றி சுழண்டு பார்த்தார்கள். இருண்டு கிடந்த இரவின் மடியில் ஏதோ ஏதோ அலறல்.

“ஏதோ சத்தம் கேட்ட மாதிரியல்லோ இருந்துச்சி” என்று இராசப்பன் சொல்ல தூரமா நின்ற ரெண்டு பொடியள் யாரோ கூப்பிட்டமாதிரி இருந்தது என்று சொன்னார்கள்.

அவர்கள் நின்ற இடத்தை சுற்றிலும் திடீரென்று நரிகள் ஓங்காரமாய் சத்தமிடத் தொடங்கின. ரவி மூன்றாவது முறையும் சுற்றிவந்து கொள்ளிக்குடத்த உடைத்து அவன் கையில் வைத்திருந்த நெருப்புக் கட்டையை பின்பக்கமாக திரும்பி கொண்டு என் தலைமாட்டு பக்கமாக கொளுத்த குனிந்தான்.

நரிகளின் சத்தத்தின் நடுவே பெரும் சிரிப்பொலியுடன் ஒருவன் நிற்பதை ரவி கண்டு அருண்டுபோய் அப்படியே கொள்ளிக்கட்டியுடன் சுற்றி நின்றவர்களை பார்த்தான்.

“கொல்லிய வையன்டா. என்ன மனசு கேக்குதில்லையோ?” என்று கந்தசாமி கேட்க,

“அங்க அங்க” என்று காட்ட எல்லோரும் ரவி காட்டிய இடத்தை பார்த்தார்கள்.

ஒரு ஆள் வேகமா தங்கள் நோக்கி நடந்து வாரத எல்லாரும் கண்டார்கள். முகம் சரியா தெளிவா தெரியல்ல. தலையில் தலைப்பா கட்டியிருக்கு. சரத்த மடிச்சி கட்டியிருக்கு வேகமா வந்தவன், “பிணமா கொழுத்துறியள்?” என்று தூரத்தில நின்று அலறத்தொடங்கினான்.

இருண்டு கிடந்த வானத்தில் மின்னலும் இடியும் இடிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. தூரத்தில் நின்ற பொடியன் அந்த அலறல் சிரிப்பைக்கேட்டு ஓடத்தொடங்கினார்கள்.

ஆக இராசப்பனும் சின்ராசனும் செல்வமும் ரவியும் கந்தசாமியும் மட்டும்தான் என்ற பிணத்திற்கு பக்கத்தில் நின்றார்கள். பிண நாற்றத்தால் நரிகளின் சத்தமும் கிட்ட கிட்ட கேட்க தொடங்கியிருந்தது.

ரவி அப்படியே கொழுத்த கொண்டுபோன கொள்ளிக்கட்டைய கையில் வைத்தபடி மருண்டு போய் நின்றான்.

எல்லோரும் “நீ யார்?” என்று கேட்க முன்னமே அந்த மனுசன், “இந்த பாதை கடைசியா கடலைக்கு கொண்டுபோய் விடுமென்று நினைச்சன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே பிணத்தோக்கி வரத்தொடங்கினான்.

கறுத்த உருவம், சிவந்த கண்கள், காய்ந்துபோன உதடுகள், வெளுதிய முகம், வாய்முழுக்க சிவந்து போய்க் கிடந்தது. அது தூரத்தில் நின்று பார்க்க இரத்தம் வடிவதுபோல் இருந்தது. கையில் ஒரு கட்டை அந்த கட்டையின் நுனியில் ஒரு கோடாரி போன்ற ஆயுதம்.

“டேய் நீ யாருடா இதுக்குள்ள? எதுக்கடா வாறா?” என்று இராசப்பன் கத்தினான்.

“ஏன் கத்துராடா? என்ன பார்க்க உனக்கு என்ன பேய் மாதிரி கிடக்கா? உனக்கு என்னப்பார்க்க பேய்மாதிரித்தான் கிடக்கும். ஏனென்ற நீ கடலைக்குள்ளதானே நிக்கிற” என்று சொல்லிக்கொண்டு என்ற பிணத்திற்கு பக்கத்துல அந்த மனுசன் வர சின்னராசா தனர் கையில் வைச்சிருந்த கோடலிய தோளில் வைச்சிக்கொண்டு கொஞ்சம் பின்னுக்குப் போகத்தொடங்கினான்.

தூரத்துல ஒரு நாய் ஊளையிடும் சத்தம் கேட்க திரும்பிப்பார்த்த அந்த ஆள், “சச்ச சச்ச” என்று ஏதோ சத்தம் வைக்க ஒரு கருப்பு நாய் வந்து நின்று எங்களைப் பார்த்து உறுமியது.

“டேய் நீ யாருடா? தள்ளிப்போய் அங்கால நிலல்ல. நாங்க பிணத்த கொளுத்தவேனும” என்று இராசப்பன் சொல்ல, மீண்டும் ஒரு அலறல் சிரிப்பு அவன் சிரிக்க அவனின்ர வாயால ரெத்தம் வடிவது போல் ரவிக்கு தெரிந்தது.

“சரி சரி ரவி எழும்பி கொல்லிய வையன்டா” என்றார் காசியப்பன்.

“கெதியென்று கொல்லிய வை. அதுக்குத்தானே நான் வந்திருக்கிறேன்” என்றான் அந்த ஆள்.

நான் அவனுக்குள் புகுந்தேன்

“டேய், யாருடா நீ என்னத்துக்குடா இங்க வந்த? பிணத்தின்ன வந்தனியா? இல்லாட்டி பிணத்துக்குள்ள ஏதும் கிடந்தா நாங்க போனபிறகு எடுத்துக்கொண்டு போக வந்தனியா?” என்று சின்னராசா துணிகரமா கேட்டான். “டேய் உனக்கு இந்த பிணத்தினர் அறுனாகயித்தில் ஒரு கண். ஆனா அது இங்கயில்லை”

“டேய், என்ன பார்க்க உனக்கு பிணம் தின்னுரான் மாரி கிடக்கு. என்ன?” என்று வேகமாக உறுமிக்கொண்டு பாய்ந்தவன் என்ற பிணத்தவைச்சிருந்த அந்த விறகு கட்டைகளுக்கு மேல ஏறி அமர்ந்து கொண்டு, கால்களில் ஒன்றை மடக்கி தன் துடையில் வைச்சிக்கொண்டு, தன் கையில் வைச்சிருந்த அந்த கூர்போன்ற ஆயுதத்த ஒரு கையில் வைத்துக்கொண்டு, சுற்றி நின்றவர்களை பார்த்தான். அவனை பார்த்தால் ஏதோ ஒரு தெய்வம் போலிருந்தது.

ரவி ஏதோ வாய்க்குள்ள முணுமுணுத்தான். பக்கத்தில் நின்ற கந்த சாமி அவன் பார்க்க ‘சுடலை மாடன், சுடலை மாடன்’ என்று ரவி வாய்க்குள்ள சொன்னதைப் பார்த்த செல்வமும் ராமலிங்கமும் கொஞ்சம் பின்னாடி போய் நின்றார்கள்.

இராசப்பன் மெதுவாக பின்பக்கம் நடக்கத்தொடங்கி “போங்கடா நல்ல சாவுதான். இது காலையில் இருந்து இந்த பிணம் படுத்துரப்பாடு” என்று முனங்கிக்கொண்டு காசியப்பனை போவம் என்று கண் காட்ட, “காசியப்பன் சரி சாமி சொல்லுங்க. நாங்க செய்த குற்றம் குறை இருந்தா சொல்லுங்க. சொல்லிப் போட்டு கடைசியா இந்த கொள்ளிய வைச்சிப்போட்டுப் போக எங்கள் அனுமதிக்கணும்” என்றார்.

“ஆக...ஆ...” என்று மீண்டும் சிரித்த அவன் சத்தத்தைக் கேட்டு இன்னுமொரு நாயும் திடீரெண்டு நாக்கைத் தொங்கப்போட்டுக் கொண்டு பிணத்திற்கு பக்கத்தில் வந்து நின்றது. இப்ப ரெண்டு நாயும் ரெண்டு பக்கமும் நிலத்தில் படுத்திருக்க அவன் ஒரு காலை மடக்கி தொடையில் வைத்துக் கொண்டு அந்த கூரான ஆயுதத்த கையில் வைத்துக் கொண்டு எல்லாரையும் பார்த்து ஓங்காரமாய் சிரித்தான்.

உண்மையில் சுடலை மாடன்கிட்ட மாட்டிக்கொண்டோமடா என்று இராசப்பன் மனசுக்குள் நினைக்க,

“நீ எனட்ட மாட்டிக்கொண்டது உண்மை தான்” என்று சிரித்தான்,

“என்ற சாமி அப்படி நினைக்கல்ல இல்ல”

“ஓம் அப்படித்தான் நினைச்சான்” என்று இராசப்பன் சொல்ல

ரவியின் சாரத்தை அவன் மூத்திரம் நனைத்து பார்த்த காசியப்பனின் கால்களில் நனைத்து கடந்து சென்றது.

“ஐயோ குற்றம் குறையிருந்தா மன்னிச்சி விடுங்கோ சாமி” என்று ரவி அழத்தொடங்கினான்.

பந்தயம் ஒரு பந்தயம்

இதுதான் எங்கள்

வாழ்க்கையின்ர

ஆதார புள்ளி

கையிருக்கு

காலிருக்கு

மூக்கிருக்கு

முழியிருக்கு

வாயிருக்கு

வயிறு இருக்கு

ஆனா உங்கள் ஒருத்தருக்கும் மனசு மட்டும் இல்லடா, என்று குனிந்து ஏதோ வாயுக்குள் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

இருட்டிய மேகங்களால் காடு இருண்டு கிடந்தது,

எங்கேயோ இடித்த இடி இங்கேயும் இடித்து துளி துளியாய் மழைத்துளிகள் கொட்டத்தொடங்கியது. எல்லார் மீதும் விழுந்த மழைத்துளிகள் துமிகளாக அல்ல ஊசியால் குற்றுவதைப்போல் இருந்தது.

ரவி என் பிணத்தை கொளுத்துவதற்காக வைத்திருந்த கொள்ளிக் கட்டையும் கொள்ளி நெருப்பும் மட்டும் எரிந்துகொண்டிருந்தது. அந்த நெருப்பு அவன் கோர முகத்தை எல்லாருக்கும் காட்டியது.

செல்வம் தான் வணங்கும் கிறிஸ்தவ சாமிய அழைத்து மனதிற்குள் ஜெபிக்கத்தொடங்கியிருந்தார்.

“என்ன உன்ர கடவுள கூப்பிடுறியா? அவர் வரமாட்டார். அவர் இங்க இல்லடா. இப்ப எங்கேயும் அவர் இல்ல. இருக்கிறவர் இல்லாத

இடத்தில் தேடுறவங்களடா நீங்கள். உங்கட உதவிக்கு அவர கூப்பிட்டு அவனுக்கு கூலி கொடுத்து அனுப்புற கூட்டமடா நீங்கள்” என்று கொக்கரித்துக் கூறிய அவன் “உன்ர சாமி ஒண்டும் என்ன ஒண்டும் செய்ய முடியாது” என்று கொக்கரித்தான்.

“என்ன காணிக்கை வேணும் சொல்லுங்க சாமி தந்துட்டு போரம்”

கிடா வெட்டனும்
கோழி வெட்டனும்
ஆடு வெட்டனும்
ஊரைக்கூப்பிட்டு
பொங்கல் வைத்து
என்ர மனச
ஆத்திப்போட்டு போகனும்
செய்வீங்களா?

காணிக்கை, கூலி, கோழி, பொங்கல், பூசை இதுதான்டா உங்கட சாமிக்கு நீங்க கொடுக்கிற இலஞ்ச பணம். இதையெல்லாம் சாமிக்கு கொடுத்து தாஜா பண்ணினா சாமி கேட்கனும். நீ கேட்கிறது உனக்கு செய்யனும். உனக்க செய்யாட்டி பிறகு நீ இன்னொரு சாமிட்ட போவ. அந்த சாமியும் செய்யாட்டி இன்னொரு சாமிய நீயே செய்வ. ஆனா நீ சாமியா இருக்கதான் பிறந்தது மறந்து போனீங்கடா. உன்னட்ட பிச்ச எடுக்க நான் இங்க வரல. நான் பந்தயத்துக்கு வந்திருக்கிறன். பந்தயத்திற்கு வந்திருக்கிறன் தெரியுமா உனக்கு?”

“சரி சாமி என்ன பந்தயம் கட்டியிருக்கிறீங்க? நாங்க என்ன அந்த பந்தயத்திற்கு செய்யனும்?”

“பந்தயத்திற்கு நீ என்ன எனக்கு செய்யிறது? நீ கொளுத்தி போட்டு போக நான் எடுத்து கொண்டு போவன்” என்றான் அவன். எல்லாருக்கும் பயம் அதிகரித்தது. ஆனால், ரவிக்கும் கந்தசாமிக்கும் இப்பதான் புரிந்தது. கள்ளுக்கடை பந்தயமா இது? என்று ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

“சரி சாமி. இந்த ஆளில நீங்க ஏன் வந்திருக்கிறீங்க? இந்த ஆள் யாரு? எங்கிருந்து இங்க வந்திருக்கிறான்? என்று சொல்லுங்க” என்று துணிவுடன் காசியப்பன் கேட்டார்.

“அப்படி கேளு. இவன் வேங்கையூரில இருந்து வந்திருக்கிறான்.

அவன மாதிரி நாலு பேரு இவன்ர ஊரில் தொழில் செய்தவனுங்கள்.
என்ன தொழில் செய்யிராங்க தெரியுமா?”

“சொல்லுங்க சாமி. நீங்க சொன்னா தான் தெரியும்”

காட்டில தேன் எடுத்து
கூட்டில கூழ் குடித்து
நாட்டில ஏற்பிடித்து
நிலத்தில வேர் பிடித்த
இந்த மனிதர்களின்
அழகான வாழ்க்கைய
காட்டோடு கொழுத்தி
கருகி போக பண்ணிட்டிங்கடா.”

“அடக்கடவுளே, இப்படி ஒரு தொழிலா? என்று இராசப்பன் மனசில
நினைக்க,

“என்ன இப்படி ஒரு தொழில் என்று நினைக்கிற. என்ன இராசப்பன்?
நாட்டில இருக்கிற எல்லாரையும் படிக்க வைச்சி இஞ்சினியரா, டாக்டரா,
ரீச்சரா ஆக்க வேணும். சோறு போட விவசாயி இருக்க தேவையில்ல.
பால் கொடுக்க மாடு இருக்க கூடாது. முட்டை சாப்பிடனும், கோழி
வளர்க்க கூடாது. நிலம் இருக்கும். ஆனா, அதுக்கு தண்ணி இருக்காது.
அப்படியென்டா இப்ப இவனுக்கு செய்யிறதிற்கு என்ன தொழில்
இருக்கு? கசிப்பு காச்சிறது, கஞ்சா விற்கிறது, களவெடுக்கிறது, இப்படி
ஒரு சமூகத்த தான் கடந்த இருபது வருசத்தில நீங்க எல்லாரும்
உருவாக்கியிருக்கிறீங்க.

எரியிற பிணத்தில்
எலும்ப தூக்கி
கொண்டு போய்
வயிறு வளர்க்க
ஒரு சமூகத்த
உருவாக்கி போட்டு

கடவுள் காணிக்கை, பூசை, பொங்கல், பலி கிடா ஆடு, ஜெபம்,
உபவாசம், ஆண்டவர், பரலோகம், நரகம் இப்படி பட்ட எல்லாத்தையும்
நீங்க உருவாக்கி, மனிதர்கள பயமுறுத்தி வாய் இல்லாத பூச்சி
களாக்கினத தவிர வேறென்ன நீங்க செய்திருக்கிறீங்க?”

“சாமி நாளைக்கே, இந்த நாலு பேருக்கும், ஒரு நிறுவனத்த கேட்டு

உதவி வாங்கி கொடுத்து அவங்க வாழ்ந்ததிற்கு வழிகாட்டுறன் சாமி” என்று ராமலிங்கம் சொல்ல,

“போடா லூசுப்பயலே, ஒரு நிறுவனம்? எந்த நிறுவனம்? ஊருக்க தேடி தேடி ஏழைகள் கண்டுபிடிச்சி அந்த ஏழைகளுக்கு உதவி செய்ய தங்கட வாழ்க்கையே தியாகம் செய்யிற மனிதர்களையும் நிறுவனங்களையும் பற்றித்தானே சொல்லுற? தொழில் செய்ய தெரியாதவன் முன்னேறத் தெரியாதவனுக்கு கிடைக்கிற தொழில்கள் ரெண்டு: ஒன்று அரசியல்; ரெண்டாவது சமூக சேவை. சமூக சேவை செய்யிறவனுங்களுக்கு ஏழைகள் இல்லாட்டி அவனுக்கு சமூக சேவையே இருக்காது. அரசியல் செய்யிறதிற்கு ஏழை அவனுக்கு தேவை என்றபடியால தான் ஐம்பது அறுபது வருசமா இந்த நாட்டில, உலகத்தில வறுமை தலைவிருச்சி ஆடுது. பசியும் பட்டினியும் தலைவிரிச்சி ஆடுது. உரிமைக்காக போராடுகின்றோம் என்று சொல்லி இந்த அரசியல்வாதிகள் மக்களினர் உரிமைய பறிச்சி போட்டாங்கள். இங்க ஏழை பணக்காரன் உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் என்று ஒருத்தனுமில்லை. வாழத் தெரிந்தவன் மனிதன். அந்த வாழ்க்கைய தெரிந்தவன் புனிதன். இந்த ரெண்டையும் தெரியாதவன், மாடி வீட்டின் ஏழையாகவோ, மாளிகையில் பஞ்சு மெத்தையில் உணவ சாப்பிட முடியாம பசியில இருக்கிறவனாகவே தான் இருக்க முடியும்.”

“அப்ப நாங்க என்ன தான் செய்யிறது சாமி? இந்த பிணம் அழுகி மணக்க தொடங்கியிருச்சி, காட்டுக்கு பிணத்த கொண்டு போனவங்கள் பேய் பிடிச்சி போட்டு எண்டு ஊருக்க கதை பரவி கிராமமே திரண்டு வருது என்று தூரத்தில் நிக்கிற பொடியல் கத்தூரங்க சாமி” என்றார் காசியப்பன்.

“மனுசன அவன் வழியில வாழ்ந்ததற்கு விடுங்க. குடிசையில் இருந்தா அவன் மாடி வீடு கட்டனும். நடந்து போனா காரில போகனும். கூலி வேலை செய்தா அரசாங்க வேலை செய்யனும். இப்படி மனிதர்களை செல்வங்களிலிருந்து ஒன்றுமில்லாதவைகளை நோக்கி உசி காட்டாதேயுங்க. குடிசையில் வாழ்ர இன்பம், உன்ர மாடி வீட்டு ஏசியில அவனுக்கு கிடைக்காது என்ற உண்மைய உன்ர கல்வியும் பாட புத்தகமும் சொல்லி கொடுக்கிறதில்ல.

காரில போறவன் நடக்கிற இன்பத்தை தொலைக்கிறான் என்று உன்ர பாட புத்தகம் சொல்லி கொடுக்கிறதில்ல. வாழ்க்கைய இயல்பா வாழ்ந்ததற்கு மனுசன விடுங்க. அவன் வாழ்ந்திட்டு போகட்டும்.

அவனுக்கான இன்பங்கள், அவன் சேர்க்கிற சொத்தில், கட்டுர வீட்டில, ஓடு காரில, படுக்கிற மெத்தையில் இல்ல; அது அவனின் உள்ளுணர்வில இருக்கு.

தெருவோரத்தில் பிச்சையெடுத்து அங்கேயே படுத்து கிடக்கிற ஒரு பிச்சைகாரனிடத்தில் இருக்கிற இன்பமும் நிறைவும் கோடான கோடி பணம் வைச்சிருக்கிறவனிட்ட இல்ல.”

“சரி சாமி அப்ப நீங்க சொன்ன படி நாங்க எல்லாருக்கும் சொல்லி இனி அப்படி வாழ பழக்கிறம் சாமி” என்றார் காசியப்பன்.

“நீ சொல்லுவ வாழ பழகுவ. பிணத்த எரிச்சா சரி. அது தான் உன்ர நோக்கம். அந்த பிணத்தில் இருந்து ஒரு எலும்பு எடுத்து கொண்டு போனாத்தான் என்ர வீட்ட அடுப்பு எரியும். ஏனென்றா அது என்ற பந்தய தொழில். பிணத்தினர் அறுணா கயிறு எங்கேன்று தேடுறீங்க. பிணத்த வெட்டினவன் தூக்கிட்டு போட்டான் என்று நாளைக்கு இவ்ர ராமலிங்கம் அவங்கள கேட்க போராறாம்.

அந்த ஆனந்தனும் சிவாவும் பிணத்த வெட்டி பிழைக்கிற தொழில் செய்வவங்கதான். ஆனா அந்த தொழிலபோற்றிபிழைக்கிறவங்க, அந்த தொழில் ஒரு கனவா நினைச்சி அத அறுவருக்காம செய்யிறாங்கள்.

வீட்டில வறுமை இருந்தாலும் வறுமையின் இன்பங்களை அனுபவச்சி வாழுவவங்கள், ஆனபடியால தான் இந்த பிணத்தினர் அறுணாகயித்த ஆகபத்திரியினர் ஓவசியரிட்ட கொடுத்து பத்தரமா உங்கட்ட கொடுக்க சொன்னாங்க. மனிதர்களை அவன் செய்யற தொழில் வைச்சி மதிப்பிட்டு அவன்ர மனசுக்குள்ள இருக்கிற செல்வங்கள மூடி விட்டு போகாதையுங்க”

“சரி சாமி, சரி சரி, ஊரே திரண்டு வருது. எல்லாரும் வந்தா பெரிய பிரகண்டமா போயிரும்” என்று இதுவரை அமைதியாக இருந்த என்ர மருமகன் சொல்ல,

“பிரகண்டம், ஒரு கண்டம் முடிஞ்சிச்சி இப்ப உனக்கு. இன்னும் ஆயிரம் கண்டம் இருக்கு எல்லாருக்கும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே கீழ இறங்கிய அந்த ஆள் ரவிகிட்ட இருந்த கொல்லி கட்டய பறிச்ச “என்னைக்கண்டதும் உனக்கு மூத்திரம் போகுது. உனக்கு இந்தப் பிணத்த கொளுத்த என்ன அருகதை இருக்கு? தள்ளி நில்லு துணிஞ்சவன்தான் இவனுக்கு பிள்ள. இந்த பிணத்திற்கு பிள்ள.

அதுக்குத்தான் நான் பிறந்து வந்திருக்கிறேன்” என்று ஆக்ரோசமாக கத்திக் குழறி தன் வாயால் அந்த நெருப்பை ஊதி அது சுவாலித்து எரிய அந்த மனிதரின் முகம் இரத்தம் குடிக்கும் காட்டேரியைப்போல தெரிந்தது.

இருள் முழுவதும் கவ்வி கொண்டு பொல பொலவென மழை பெய்ய தொடங்கியிருந்தது. ஊருக்குள்ளிருந்து பந்தங்களோடும் விளக்குகளோடும் ஊரே திரண்டு சுடலையை நோக்கி வரும் வெளிச்சம் தெரிந்தது.

மீண்டும் நெருப்பை ஊதிய அந்த மனிதன் என்ற பிணத்திற்கு தீ மூட்டி “ஆ.. ஆ...” என்று அகோரமாக சிரிக்கும் சத்தம் சுகாட்டின் எல்லா திசைகளுக்கும் தொட்டு எதிரொலியாக திரும்பவும் கேட்க தான் பந்தயத்தேவன், பந்தயத்தேவன் என்று ஒலித்தது.

“ஐயோ ஐயோ” என்று எல்லாரும் அலற அடித்து கொண்டு ஓடத்தொடங்கினார்கள். ஊருக்குள் இருந்து வந்த ஊராரும் சுடலையிலிருந்து தப்பி ஓடி வந்தவர்களோடு முட்டி மோதி பேயும் முனியும் துரத்துவதாக கூறிக்கொண்டு எல்லாப்பக்கமும் சிதறி ஓடிக்கொண்டேயிருந்தார்கள். அவர்கள் அலறிய சத்தம் ஊரெங்கும் எதிரொலித்தது.

அந்த ஓலைக்குடிசையிலும் ஐயோ என்று பெரும் அலறல் கேட்டு ஓய்ந்தது. பிரியாணிய சாப்பிட்டு முடித்த அந்த பிள்ளத்தாச்சி அந்த திண்ணையில் சரிந்து கிடந்தாள். அவளது இரண்டாவது பிள்ளை இந்த பூமியை முத்தமிட்டது.

பாக்கியம் அந்த குழந்தையை கையில் ஏந்திக்கொண்டு “எடியே உன்ர பெட்ட அப்படியே உன்ர தேவன் மாரியே இருக்கிறாடி” என்றா பரமேஸ். அவள் கண்களில் கண்ணீர் வடிய அந்த குழந்தையை பார்த்து லேசாக சிரித்தவள்.

“அவன் தேவன் இல்லக்கா. அவன் பந்தய தேவன்” என்றாள்.

எரிந்து கொண்டிருந்த என் பிணத்தில் இருந்த என் மண்டையோட்டை எடுத்து கொண்டு பந்தைய பணத்திற்காக அந்த மனிதன் தன் ஊரை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருந்தான்.

என் ஆவி அவனில் இருந்து கரைந்து காற்றில் கலந்தது.

வீரராக துடிக்கும்
“மண்” வேந்தர்களும்
சுரமாகி போன
முன் வேந்தர்களும்.

யோசுவா அவர்கள் எழுதிய “பந்தயத்தேவன் - ஒரு ஊரும் ஒன்பது பேய்களும்” என்னும் நாவலுக்கு வாழ்த்துரையை எழுதுவதில் மகிழ்வடைகிறேன். இது ஒரு கவிதையிடைபட்ட ஒரு கதை கூறும் நாவலாக அமைகிறது. கதை ஒரு பந்தயம் கட்ருவதுடன் தொடங்குகிறது.

“ஏலுமெண்டா நீ கொண்டுவந்து காட்டு”.

“கொண்டு வந்தா எவ்வளவு தருவியன்”.

“நாங்கள் மூன்றுபேரும் ஒருலட்சம் தருவம். நீ கொண்டு வராட்டி எங்கட மூன்று பேருக்கும் ஒருலட்சம் தரவேணும்”

தில்லைநகர் ஊராளுமன்றம் எனப்படும் கள்ளுக்கடையில்ல்தான் இந்தப் பந்தயம் கட்டப்படுகிறது. எதனைக் கொண்டுவந்து காட்டுகிறது என்ற கேள்விக்கு விடை நாவலின் முடிவிலே, என்று கூறி ஆசிரியர் நாவலை நிறைவு செய்கின்றார். ஒரு புதிய ஆக்கமாக இந்தநாவல் அமைகிறது. நீங்கள் ஒரு தடவை இதைப் படித்துப் பாருங்கள். தொடக்கத்தில் போடப்பட்ட முடிச்சு நிறைவிலே அவிழ்ந்து போவதை உணர்வீர்கள். நாவலாசிரியர் யோசுவாவுக்கு என்னுடைய பாராட்டுக்கள்.

பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்

தகைசால் வாழ்நாள் பேராசிரியர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்

“ஒருத்தன் சாகும் வரைக்கும் அவனுக்கு மாலை போட மாட்டீங்க பல வருசம் இந்த ஊரக்கு தலைவனா இருக்கைக்குள்ள ஒரு நாள் கூட நீங்க சண்முகம் தம்பிக்கு மாலை போடயில்ல. என்னைக்காது ஒரு கூட்டத்தில் இந்த மனுசன் செய்த இந்த நன்மைகளுக்கு நன்றி சொன்னீர்களா? ஒருத்தன் வாழ்த்துறதிற்கும் மாலை போடுறதிற்கும் அவன் சாகும் வரை இந்த சமூகம் காத்திருக்கும்”

அருட்கலாநிதி T.S ஜேசுவாவின் பந்தயதேவன் எனும் இந்நூலின் மெய் நிலைப்பாட்டின் தத்துவங்களை என்னுள் விதைத்துச் சென்றுள்ளது. தமிழர் தம் வாழ்வியல் அறம் சார்ந்த எண்ணக்கருக்களைத் தம் நடைமுறை வாழ்வில் தொலைத்து வாழும் இச்சமுலில் கதை மாந்தர்கள் ஊடாக இவற்றை நிறைவுபடுத்தி புத்துயிர் அளிக்கும் ஊடாட்டம் என்னை மட்டுமல்ல தமிழ் சமூகத்தின் வாழ்வியல் உண்மைகளை உணர்த்துபடிக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் புத்துயிர் அளிக்கும் என்பதில் எவ்வித ஐயமும் இல்லை. இந்நூலை வாழ்வியல் அறம் சார் இலக்கியமாகவே காண்கின்றேன். ஆன்ம உணர்வுடன் பந்தைய தேவனில் சஞ்சரிக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் மெய் நிலை சார்ந்த வாழ்க்கை அனுபவங்களைக் கண்டு கொள்வதற்கு இந்நூல் பெரிதும் உதவும் என்பதில் ஐயமில்லை.

திரு. க. ரெஜினால்டு

அபிவிருத்தி உத்தியோகத்தார்

தேசிய பெண்கள் நிலையம், கிளிநொச்சி

விலை: ரூபா 350.00

9 789557 825052

ரீ. எஸ். யோசுவாவின்
பந்தயத்தேவன்